

Π.Ο.Ε. – Ο.Τ.Α.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

***39^{ου} ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ - ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟΥ
ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ***

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2010

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

(Π.Ο.Ε. - Ο.Τ.Α.)

39^ο ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ - ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

- Προσέλευση συνέδρων
- Νομιμοποίηση συνέδρων - Έλεγχος απαρτίας
- Εκλογή Προεδρείου
- Εισηγήση για τις Καταστατικές - Οργανωτικές αλλαγές
- Ερωτήσεις - Απαντήσεις
- Τοποθετήσεις για τις Καταστατικές - Οργανωτικές αλλαγές
- Διάλειμμα
- Τοποθετήσεις για τις Καταστατικές - Οργανωτικές αλλαγές
- Ψηφοφορίες για τις Καταστατικές - Οργανωτικές αλλαγές
- ΛΗΞΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΟΥ 39^{ου} ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ - ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2010

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΟΕ - ΟΤΑ: Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Θ. ΔΡΑΚΑΚΗΣ

ΜΕΛΗ: Α. ΣΙΜΟΣ

Θ. ΤΑΤΣΗΣ

Γ. ΜΠΑΛΑΦΑΣ

Α. ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, περάστε μέσα παρακαλώ πάρα πολύ. Περάστε μέσα. Συνάδελφοι, θέλω να παρακαλέσω, αν γίνεται, να περάσετε μέσα. Σε ένα - δύο λεπτά ξεκινάμε. Τα μέλη της Εκτελεστικής Επιτροπής να ανέβουνε στο Προεδρείο.

Συνάδελφοι καλή σας μέρα, καλή βδομάδα. Θα θέλαμε εκ μέρους της Εκτελεστικής Επιτροπής να σας καλωσορίσουμε στο 39^ο Καταστατικό - Οργανωτικό Συνέδριο της Ομοσπονδίας.

Συνάδελφοι, πριν προχωρήσουμε στην έναρξη των εργασιών, θα παρακαλέσω τον Οργανωτικό Γραμματέα να μας ενημερώσει για τον αριθμό των αντιπροσώπων και πόσοι έχουν νομιμοποιηθεί. Θα γίνει έλεγχος της απαρτίας και μετά θα προχωρήσουμε στην εκλογή του Προεδρείου. Παρακαλείται ο Έφορος Οργανωτικού ο συνάδελφος ο Βασίλης ο Πετρόπουλος να πάρει το λόγο.

Νομιμοποίηση συνέδρων - Έλεγχος απαρτίας

Β. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι καλημέρα, καλώς ήρθατε στο 39^ο Οργανωτικό Συνέδριο. Ο αριθμός των αντιπροσώπων που συμμετέχουν σε αυτό το Συνέδριο είναι 688 συνάδελφοι, οι 305 προέρχονται από τα Σωματεία της Αθήνας και οι 383 προέρχονται από τα Σωματεία της Περιφέρειας.

Στο Συνέδριο των Χανίων είχαμε 684 αντιπροσώπους, σε αυτούς έχουνε προστεθεί τέσσερις ακόμα εκλεγμένοι αντιπρόσωποι από τα Σωματεία Εχέδωρου δύο, Ωραιοκάστρου ένας, και το Σωματείο της Τήνου. Αυτοί αποτελούν το εκλογικό σώμα και αυτή τη στιγμή με βάση τους συναδέλφους που έχουν προσέλθει να νομιμοποιηθούνε, υπάρχει απαρτία, 345, για να μπορέσει να ξεκινήσει τις εργασίες το Συνέδριο.

Θα πρέπει να σας πω ακόμα ότι υπάρχει ένα ζήτημα με το Σωματείο της Ηλιούπολης, της Πετρούπολης και των Ιωαννίνων, τα οποία είχανε αποκλειστεί από το Συνέδριο των Χανίων γιατί στα Σωματεία αυτά οι συνάδελφοι είχανε και τη συμμετοχή συμβασιούχων στην εκλογή.

Το θέμα αυτό υπάρχει η πρόταση να συζητηθεί στην απογευματινή ψηφοφορία. Υπάρχει η πρόταση να συζητηθεί στην απογευματινή ψηφοφορία. Εγώ την κάνω, εγώ μιλάω.

Υπάρχει πρόταση, λοιπόν, να συζητηθεί στην απογευματινή ψηφοφορία, να παρευρεθούν οι συνάδελφοι απ' αυτά τα Σωματεία στις διαδικασίες του Συνεδρίου, να πάρουνε το λόγο και να μιλήσουνε και το απόγευμα που θα ψηφίσουμε και που θα έχει ολοκληρωθεί η συζήτηση που ουσιαστικά ενδιαφέρει και αυτούς τους συναδέλφους, δηλαδή το άνοιγμα του Καταστατικού, να τοποθετηθεί και το Συνέδριο επ' αυτού του θέματος. Αυτή είναι η πρόταση που εγώ καταθέτω.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Γιώργο, μισό λεπτό, μην βιάζεσαι, άφησέ με να πω μια κουβέντα. Λοιπόν, συνάδελφοι, ο Οργανωτικός Γραμματέας λέει ότι υπάρχει ένα ζήτημα. Αυτό το ζήτημα συζητήθηκε και χθες στο Γενικό Συμβούλιο. Δεν υπάρχει δηλαδή θέμα αν είναι πρόταση. Μπορούν οι συνάδελφοι της ΔΑΣ να το βάλουνε θέμα, μπορεί να το βάλει η ΠΑΣΚΕ, μπορεί να το βάλει η ΔΑΚΕ, μπορεί να το βάλει η ΑΣΚ και από την στιγμή που θα μπει θέμα είμαστε υποχρεωμένοι να το συζητήσουμε.

Απλώς για τη διαδικασία λέμε ότι αυτό θα συζητηθεί το απόγευμα. Είναι πολύ ξεκάθαρο. Διευκολύνουν για να γίνουν οι νομιμοποιήσεις, να είναι ο κόσμος, να είναι όλοι εδώ παρόντες και να προχωρήσουμε. Άρη, εχθές όλοι νομίζω τοποθετηθήκαμε γι' αυτό το ζήτημα, γι' αυτούς τους Συλλόγους στο Γενικό Συμβούλιο.

Συνάδελφοι, μετά την νομιμοποίηση των συνεδρών και την ύπαρξη απαρτίας, ξεκινάμε τις εργασίες του 39^{ου} Καταστατικού - Οργανωτικού Συνεδρίου. Πριν προχωρήσουμε στην εκλογή του Προεδρείου, θα σας πω δύο καθαρά διαδικαστικά ζητήματα.

Πρώτον: ότι σύμφωνα με το πρόγραμμα το φαγητό προβλεπόταν στις 2.30. Θα είναι στις 3 στο εστιατόριο και στο 2^ο όροφο. Για να μπούμε για το φαγητό πρέπει να έχουμε το κουπόνι. Χωρίς κουπόνι δεν παίρνουμε φαγητό.

Και το δεύτερο: επειδή υπάρχουνε πολλά παράπονα όσοι συνάδελφοι δεν έχουν τακτοποιηθεί οικονομικά δεν μπορούν να πάρουνε κάρτα. Ή θα πρέπει να τακτοποιηθούνε οικονομικά ή θα είναι παρατηρητές,

θα πάρουν την τσάντα τους, θα πάρουνε και το καρτελάκι τους για το φαγητό, αλλά το απόγευμα στις ψηφοφορίες, η ψηφοφορία θα γίνεται αποκλειστικά με την κάρτα. Κανένας άλλος. Και αυτό κατά κύριο λόγο γίνεται για αυτούς που δεν έχουν πληρώσει συνδρομές από το προηγούμενο Συνέδριο.

Αυτό το πρόβλημα είναι και αν κάποιος έχει αντίρρηση να την πει, το πρόβλημα είναι γι' αυτούς που χρωστάνε από το προηγούμενο Συνέδριο. Αν κάποιος πληρώσανε τον Ιούνιο και είναι δύο - τρεις μήνες δεν υπάρχει διάθεση και θα το δούμε, αλλά κάποιος που έχει να πληρώσει από το προηγούμενο Συνέδριο, που έρχεται σήμερα εδώ και ξέρει ότι η πρώτη υποχρέωση είναι να είναι οικονομικά τακτοποιημένος, θεωρώ ότι δεν πρέπει να νομιμοποιηθεί, διότι έτσι παραβιάζεται το Καταστατικό και μετά δεν θα έρχεται και κανένας να πληρώνει.

Εκλογή Προεδρείου

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Λοιπόν, πάμε στην εκλογή Προεδρείου. Η πρόταση για το Προεδρείο είναι: Πρόεδρος Δρακάκης Θοδωρής από τον ΟΝΑ Δήμου Αθηναίων από την ΠΑΣΚΕ, ο Σίμος ο Άγγελος από το Δήμο Λάρισας από τη ΔΑΣ ΟΤΑ, ο Τάσης Θανάσης από το Δήμο Αθηναίων από την ΔΑΚΕ ΟΤΑ, ο Μπαλάφας ο Γιάννης από την ΑΣΚ ΟΤΑ από τους Περιφερειακούς του Νομού Θεσσαλονίκης και ιδιαίτερα απ' το Δήμο Σταυρούπολης και ο Βούλγαρης ο Αντώνης από το Δήμο Βριλησσιών, από τις Αγωνιστικές Κινήσεις - Συσπειρώσεις.

Υπάρχει καμιά άλλη πρόταση; Ψηφίζεται η πρόταση για το Προεδρείο; Σηκώνουμε τα καρτελάκια. Καρτελάκια παιδιά γιατί χέρια πολλά είναι, καρτελάκια. Ωραία. Υπέρ; Κατά; Λευκά; Εκλέγεται ομόφωνα το Προεδρείο και παρακαλώ τους συναδέλφους Δρακάκη Θοδωρή, Σίμο Άγγελο, Τάση Θανάση, Μπαλάφα Γιάννη και Βούλγαρη Αντώνη.

Ομόφωνα ορίζεται το Προεδρείο του Συνεδρίου να αποτελείται από τους: Δρακάκη Θοδωρή (Πρόεδρο), Σίμο Άγγελο, Τάση Θανάση, Μπαλάφα Γιάννη και Βούλγαρη Αντώνη

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Λέω ότι σήμερα, είναι για το σημερινό Συνέδριο αυτό το Προεδρείο. Αύριο έχουμε άλλη εκλογή. Το λόγο τον έχει ο Πρόεδρος του Συνεδρίου.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ (Θ. ΔΡΑΚΑΚΗΣ): Αγαπητές συναδέλφισσες, αγαπητοί συνάδελφοι, εκ μέρους του Προεδρείου σας καλωσορίζουμε και εμείς στο 39° Συνέδριο το Καταστατικό - Οργανωτικό της Ομοσπονδίας μας. Ευχαριστούμε πολύ για την εμπιστοσύνη που μας δείξατε και παρακαλούμε όλους να βοηθήσετε στην ομαλή διεξαγωγή του Συνεδρίου μας, με λιγότερο διαδικαστικές παρεμβάσεις και περισσότερο παρεμβάσεις επί της ουσίας.

Όπως ακούστηκε απαρτία υπάρχει. Σύμφωνα με το πρόγραμμα το οποίο έχει καθυστερήσει αρκετά μπορώ να πω, ξεκινάμε με την εισήγηση για τις Καταστατικές και Οργανωτικές αλλαγές που προτείνονται από μέρους της Εκτελεστικής.

Μέσα στο φάκελο του καθενός οφείλω να επισημάνω ότι υπάρχει τόσο για σήμερα όσο και για το αυριανό Συνέδριο υπάρχουνε χαρτάκια που μπορείτε να συμπληρώνετε και να φέρνετε στο Προεδρείο, εάν θέλετε να κάνετε κάποια διευκρινιστική ερώτηση ή τοποθέτηση ή πρόταση.

Επί της διαδικασίας θέλουν από την Εκτελεστική από ό,τι ακούω το λόγο. Το λόγο έχει ο συνάδελφος ο Γιώργος ο Χαρίσης.

Γ. ΧΑΡΙΣΗΣ: Συνάδελφοι, σχετικά με την σημερινή διαδικασία. Επειδή όπως όλοι γνωρίζετε σήμερα υπάρχει παναπτική στάση εργασίας της ΑΔΕΔΥ, 12 με 3, για την συμμετοχή των εργαζομένων στις κινητοποιήσεις που γίνονται με αφορμή την επέτειο από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Νομίζω ότι σε συνδυασμό και με τα αστυνομικά μέτρα που έχουν ληφθεί από χθες και για όλη την ημέρα σήμερα μέχρι αύριο το πρωί στο κέντρο της Αθήνας, όπου ουσιαστικά απαγορεύεται η κυκλοφορία στο κέντρο, νομίζω ότι θα πρέπει το Συνέδριο να διακόψει τις εργασίες του στη μία η ώρα για να συμμετέχουν οι εργαζόμενοι στις κινητοποιήσεις.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Άλλος απ' την Εκτελεστική επί της διαδικασίας; Το λόγο έχει ο συνάδελφος ο Γιώργος ο Καταχανάς. Για το ίδιο θέμα θέλετε και εσείς;

Γ. ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ: Τώρα βέβαια δεν είμαι και νομιμοποιηθέντας λόγω οικονομικής εκκρεμότητας. Συναδέλφισσες, συνάδελφοι, κοιτάχτε να δείτε,

ούτως ή άλλως είναι μία στάση εργασίας που έχει προκηρυχθεί από την ΑΔΕΔΥ.

Εμάς η γνώμη μας και σαν ΔΑΣ ΟΤΑ σε ό,τι έχει να κάνει με την μορφή ως λαϊκό κίνημα, δεν είναι αυτή η οποία σήμερα χρειάζεται και η διέξοδος δηλαδή για την τάξη μας στην επίθεση γενικότερα που γίνεται, αλλά από κει και πέρα από τη στιγμή που είναι στάση εργασίας για ένα τρίωρο σταμάτημα των διαδικασιών από ό,τι κατάλαβα που πρότεινε ο Γιώργης, νομίζω δεν έρχεται σε αντίθεση. Έτσι δεν είναι;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Παναγιωτόπουλος έχει το λόγο.

Χρ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Από το Σωματείο του Βύρωνα. Όπως είπαν και οι προηγούμενοι συνάδελφοι, όχι μόνο πρέπει να γίνει η διακοπή για να πάρουμε μέρος στη διαδήλωση, για να τιμήσουμε τον Γρηγορόπουλο και να δείξουμε την αντίθεσή μας στην κρατική καταστολή, προτείνω συντεταγμένα το Συνέδριο με πορεία να κατευθυνθεί στον τόπο της συγκέντρωσης που είναι τα Προπύλαια και όχι γενικώς και αορίστως όποιος θέλει να πάει στην πορεία.

Συντεταγμένα να διαδηλώσουμε, να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στο κίνημα της νεολαίας και την αντίθεσή μας στην κρατική καταστολή και σε όλα τα μέτρα τα οποία μας επιβάλλονται σήμερα. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Η Σία έχει το λόγο επί της διαδικασίας.

Σ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ: Καλή σας μέρα. Είμαι από τον Πολιτισμικό Οργανισμό του Δήμου Αθηναίων, το ΣΕΠΟΔΑ το Σωματείο. Το Σωματείο μας σε αντίποινα, δεν ήρθε να πληρώσει για να μην νομιμοποιηθούμε και έρθουμε μαζί εγώ και ο Πρόεδρος του Σωματείου. Την θέση την πήρε ο Πρόεδρος του Σωματείου, ο Γιάννης Δημακόπουλος, και δεν ήρθε να πληρώσει για να μην συμμετέχω εγώ.

Αυτό το πράγμα γίνεται τόσα χρόνια, είμαι 24 χρόνια στο ΣΕΠΟΔΑ, συνεχώς δέχομαι βολές απ' αυτό το Σωματείο χωρίς να μπορώ να ανταπεξέλθω σε όλες τις διαδικασίες που γίνονται, διότι μπαίνει συνεχώς εμπόδιο. Θεωρώ λοιπόν ότι δεν ευθύνομαι εγώ που βρίσκομαι εδώ πέρα και δεν συμμετέχω. Και αυτό το θέμα πρέπει πλέον να το λήξει η Ομοσπονδία.

Δηλαδή δεν νομιμοποιείται ο Πρόεδρος του Σωματείου ή όλο το Σωματείο ποιοι θα έρθουν εδώ να συμμετέχουν, απ' τη στιγμή που τους έχουν

εκλέξει οι εργαζόμενοι. Αν λοιπόν οι εργαζόμενοι δεν είναι αυτοί που εκλέγουν τους συνέδρους, τότε ας έρχεται μόνο ο Πρόεδρος του Σωματείου και κάθε Πρόεδρος που αποφασίζει δικτατορικά. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Υπάρχει άλλη διαδικαστική πρόταση; Ο συνάδελφος Μπαλασόπουλος έχει το λόγο.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, στη διαδικαστική πρόταση που έκανε ο Γιώργος ο Χαρίσης και συμπλήρωσε ο Χρήστος ο Παναγιωτόπουλος, εμείς έχουμε διαφορετική πρόταση.

Η πρότασή μας είναι καταρχήν να εκφράσει το Συνέδριο ένα Ψήφισμα τη γενικότερη κατάσταση που υπάρχει σήμερα στο κέντρο της Αθήνας σχετικά με το συλλαλητήριο, δύο χρόνια μετά το θάνατο του μαθητή Γρηγορόπουλου και να διακοπούν οι εργασίες στις 2 η ώρα, προκειμένου να συμμετέχουμε, διότι αυτά όλα ήταν προγραμματισμένα και το Συνέδριο και πιστεύουμε ότι και η κουβέντα που θα γίνει σήμερα εδώ αφορά όλα τα προβλήματα που θα βγούνε σήμερα χιλιάδες εργαζόμενοι, φοιτητές και νεολαία στους δρόμους.

Αν πράγματι θέλουμε να γίνει κουβέντα, θα πρέπει να εξαντλήσουμε, να μην περιορίσουμε το χρόνο σε όποιο συνάδελφο θέλει να πάρει το λόγο. Γι' αυτό η δική μας πρόταση είναι να διακόψει στις 2, όσοι θέλουν να συμμετέχουν στο συλλαλητήριο και να συνεχιστεί κανονικά το πρόγραμμα το απόγευμα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Πολυμερόπουλος έχει το λόγο.

Β. ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, έχουμε μισή ώρα τώρα σε θέματα τα οποία ούτε ουσιαστικά είναι ούτε μπορούμε να τα συζητάμε επί μία ώρα για να λέμε και να επαναλαμβανόμαστε ο κάθε ένας.

Η άποψή μας είναι: γίνεται Συνέδριο, δεν μπορεί ανάλογα με τις συγκυρίες να το πηγαίνουμε παραδώθε ή παρακείθε, μπορεί να διακόψουμε 2 ή 2.30 η ώρα, υπάρχει ένα τρίωρο ενδιάμεσα, ο καθένας μπορεί να πάει οπουδήποτε θελήσει.

Τι τρίωρη στάση θα κάνουμε; Δηλαδή θα σταματήσουμε 12 η ώρα με 3 και μετά θα συνεχίσουμε το απόγευμα στις 6 η ώρα; 800 άτομα πότε θα μιλήσουν; Είναι δύο Συνέδρια, δεν είναι ένα Συνέδριο. Μπορεί να

σταματήσουμε 2 ή 2.30 η ώρα και οτιδήποτε μπορεί να γίνει στο ενδιάμεσο διάστημα που μεσολαβεί μέχρι την αρχή της απογευματινής έναρξης.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Ροπαλίδης έχει το λόγο.

Κ. ΡΟΠΑΛΙΔΗΣ: Ο συνάδελφος Πολυμερόπουλος δικαίωσε, με την τοποθέτησή του δικαίωσε την τοποθέτηση του Χρήστου του Παναγιωτόπουλου και κατανοώ ότι και ο Πρόεδρος πρέπει να το ξανασκεφτεί. Δεν μπορεί να συζητάμε ότι ένα τέτοιο ζήτημα ανούσιο και διαδικαστικού χαρακτήρα που είναι το κυρίαρχο ζήτημα, όχι των ημερών, όχι των ημερών. Το ζήτημα της καταστολής, οι δημοκρατικές ελευθερίες που μπαίνουν στο στόχαστρο, η κυβέρνηση εκτροπής που πάει να γίνει, τα πραξικοπήματα τα συνταγματικά, έχει ναι, Πρόεδρε, έχει να κάνει με αυτό το ζήτημα.

Γι' αυτό έχει ιδιαίτερη πολιτική βαρύτητα να πάρει απόφαση το Συνέδριο, το έχει ξαναπάρει στο Βόλο και έχει κάνει πορεία, έχει φύγει στο Βόλο ένα Συνέδριο ολόκληρο και έχει γίνει χαμός. Το ίδιο μπορεί να κάνει σήμερα και κοιτάξτε να δείτε, έχει και σημασία, δεν έχει σημασία πού θα πάει ο καθένας και όπου θέλει. Θα πάει στη συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ. Αυτή κάνει συγκέντρωση.

Όταν ακολουθήσουμε την πρόταση του Προέδρου να κόψουμε στις 2 η ώρα σε ποια συγκέντρωση; Η ΑΔΕΔΥ από όσο ξέρω κάνει συγκέντρωση και στάση εργασίας. Έχει μια ιδιαίτερη, λοιπόν, πολιτική σημασία να πάρουμε απόφαση.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Επί της διαδικασίας ο τελευταίος ομιλητής. Το λόγο έχει η συναδέλφισσα Γενίδου Σοφία.

Σ. ΓΕΝΙΔΟΥ: Καλημέρα συνάδελφοι. Εγώ σήμερα περπάτησα στην Αθήνα και ένιωσα ότι είμαι σε ένα κράτος κατεχόμενο από την αστυνομία. Έχει βγει Νόμος σήμερα στρατιωτικός στην Αθήνα που απαγορεύει την είσοδο στο κέντρο.

Σήμερα νιώθουμε όλοι στο πετσί μας να βγαίνουν οι απεργίες μας παράνομες, οι πορείες παράνομες, τα πάντα παράνομα, γιατί αυξάνει το κράτος καταστολής. Και γιατί αυξάνει ένα κράτος καταστολής; Γιατί θέλει να περάσει στην επίθεση.

Λοιπόν, σήμερα δεν είναι ένα μνημόσυνο στον Γρηγορόπουλο μόνο. Είναι καθήκον κάθε ανθρώπου που θέλει να λέει ότι αγωνίζεται να είναι

στο δρόμο. Πρέπει να σταματήσει το Συνέδριο για να συμμετέχουμε οπωσδήποτε στην πορεία. Δεν θα καθίσουμε στο κλουβί. Δεν είναι δημοκρατία αυτό εδώ μέσα. Να καθίσουμε να βγάλουμε Ψήφισμα. Ψήφισμα βγάζει και ο Παπανδρέου και ο μπάτσος που το σκότωσε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, υπάρχουνε τρεις προτάσεις στην ουσία που έχουνε γίνει. Η μία του συναδέλφου του Χαρίση να διακόψουμε τις εργασίες του Συνεδρίου στις 1 η ώρα και να πάμε στο συλλαλητήριο, η δεύτερη του συναδέλφου του Θέμη Μπαλασόπουλου να διακόψουμε στις 2 η ώρα αντί για 2.30 που λέει το πρόγραμμα και η τρίτη του συναδέλφου του Καταχανά 12 η ώρα διακοπή και συμμετέχοντας στη στάση εργασίας, αλλά όχι σύμφωνα με αυτό που είπε ο συνάδελφος Παναγιωτόπουλος συντεταγμένα να πάμε επάνω, ο καθένας συμμετέχει με τον τρόπο του. Τέσσερις λοιπόν προτάσεις.

Επισημαίνω όμως ότι μπορεί να μην περάσει καμία και αν δεν περάσει καμία πρόταση είμαστε υποχρεωμένοι να τηρήσουμε το πρόγραμμα. Εντάξει; Ψηφίζουμε μόνο με τα καρτελάκια.

Χ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Θόδωρε, μισό λεπτό, η πρόταση δεν είναι τέσσερις ούτε 14. Δύο προτάσεις υπάρχουν επί της ουσίας συνάδελφοι. Δύο. Ή διακόπτουμε το Συνέδριο και δεν θα τσακωθούμε αν θα είναι στις 12.30 ή στις 1 ή στις 1.30 και πάμε πορεία ενάντια στην κρατική καταστολή και να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στη δολοφονία του μαθητή ή καθόμαστε και συζητάμε περιμένοντας το φαγητό.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λοιπόν, στην ουσία τις έκανες πάλι τέσσερις. Τις έκανες πάλι τέσσερις με το συντεταγμένο που είπα. Λοιπόν, εν πάση περιπτώσει ποιοι είναι υπέρ της πρότασης του συναδέλφου του Γιώργου του Χαρίση; Κάτω τα καρτελάκια.

Διεξάγεται ψηφοφορία δια ανατάσεως των καρτών όσον αφορά την πρόταση του Γ. Χαρίση για διακοπή του Συνεδρίου στις 1 η ώρα και συμμετοχή στο συλλαλητήριο

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ποιοι είναι υπέρ της πρότασης του συναδέλφου του Μπαλασόπουλου; Κάτω τα καρτελάκια.

Διεξάγεται ψηφοφορία δια ανατάσεως των καρτών όσον αφορά την πρόταση του Θ. Μπαλασόπουλου για διακοπή του Συνεδρίου στις 2 η ώρα και συμμετοχή όποιων θέλουν στο συλλαλητήριο

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ποιοι είναι υπέρ της πρότασης του Γιώργου του Καταχανά; Κάτω τα καρτελάκια.

Διεξάγεται ψηφοφορία δια ανατάσεως των καρτών όσον αφορά την πρόταση του Γ. Καταχανά για διακοπή του Συνεδρίου στις 12 η ώρα και συμμετοχή στη στάση εργασίας της ΑΔΕΔΥ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ποιοι είναι υπέρ της πρότασης του συναδέλφου του Παναγιωτόπουλου; Λοιπόν, κάτω τα καρτελάκια.

Διεξάγεται ψηφοφορία δια ανατάσεως των καρτών όσον αφορά την πρόταση του Χ. Παναγιωτόπουλου για διακοπή του Συνεδρίου και συντεταγμένη πορεία στο συλλαλητήριο

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Απ' ό,τι φαίνεται, αγαπητοί συνάδελφοι, δεν περνάει καμία πρόταση.

Καμία πρόταση δεν γίνεται αποδεκτή

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνεχίζουμε τις εργασίες του Συνεδρίου. Το επισημίναμε αυτό, αγαπητοί συνάδελφοι. Από κει και πέρα ο κάθε σύνεδρος μπορεί να κάνει ό,τι θέλει ή η κάθε παράταξη. Το λόγο έχει ο Πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής για τις οργανωτικές και καταστατικές αλλαγές.

Γ. ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ: Συνάδελφοι, εμείς ούτως ή άλλως 12 η ώρα σαν ΔΑΣ ΟΤΑ θα αποχωρήσουμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ (Α. ΣΙΜΟΣ): Συνάδελφοι, η ΔΑΣ ΟΤΑ στις 12 η ώρα που υπάρχει στάση εργασίας θα αποχωρήσουμε από το Συνέδριο και θα συμμετέχουμε στη στάση εργασίας που έχει κηρυχθεί.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι έχω δώσει το λόγο στον συνάδελφο Μπαλασόπουλο. Λίγο ησυχία.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, αν πράγματι θέλουμε γιατί εδώ παίζεται σήμερα το θέατρο του παραλόγου. Κάποιοι θέλουνε να εμφανιστούνε, είναι αυτοί που εχτές μας λέγανε ότι πρέπει να συζητήσουμε. Πρέπει να συζητήσουμε τα σοβαρά προβλήματα που έχουμε για την οργανωτική συγκρότηση αλλά είναι αυτοί που σήμερα οι ίδιοι που έρχονται και μας λένε... Μη βιάζεσαι συνάδελφε, μη βιάζεσαι.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνέχισε συνάδελφε Μπαλασόπουλε.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί υπάρχει αυτός ο εκνευρισμός. Αν θέλετε καθίστε κάτω να ξεκινήσει το Συνέδριο και δεν χρειάζεται κανένας εκνευρισμός, καμία ανησυχία και η δική μου πρόταση νομίζω δεν την ακούσατε. Δεν είπα κανένας να μην καταγγείλει αυτό που υπάρχει σήμερα στο κέντρο της Αθήνας.

Δεν είπα κανένας ότι επειδή είμαστε στο Συνέδριο δεν συμμετέχουν στη στάση εργασίας, γιατί και άλλες φορές έχουμε κάνει Συνέδρια που ήταν απεργία, αλλά δεν υπήρξαν τότε προτάσεις και στις 2 η ώρα που θα διακόψουμε, εκείνη την ώρα ξεκινάει το συλλαλητήριο, όποιος θέλει μπορεί να συμμετέχει. Και δεν μπορεί κανένας να επιβάλλει και φάνηκε αυτό απ' την ψηφοφορία αν θα πάμε με πορεία ή αν θα πάμε μεμονωμένα ή αν κάποιοι δεν θα πάνε.

Όμως εμείς, συνάδελφοι, θέλουμε να υπάρξει σήμερα σε αυτό το Συνέδριο και ουσιαστική κουβέντα. Κουβέντα για όλα αυτά που λέμε όλο το προηγούμενο χρονικό διάστημα και μόλις φτάνουμε την ημέρα του Συνεδρίου κάθε φορά όλοι θα βρούμε ένα άλλοθι και μία αφορμή για να μην την κάνουμε αυτή την κουβέντα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συναδέλφισσα, όταν θα ανέβεις στο βήμα μπορείς να πεις ό,τι θέλεις. Κάτω δεν μπορείς να διακόπτεις τον κάθε ομιλητή.

Εισήγηση για τις Καταστατικές - Οργανωτικές αλλαγές

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, είναι διάχυτη στην κοινωνία η απογοήτευση, η ανασφάλεια, ο φόβος που μετεξελίσσεται αργά αλλά σταθερά σε οργή, θυμό και επιθετικότητα.

Η ουσιαστική χρεοκοπία των νέο-φιλελεύθερων πολιτικών που ακολουθούνται και η ανάδειξη του μνημονίου σε υπερ-νόμο του κράτους, πάνω από την κυβέρνηση και το σύνταγμα, θέτει σε σοβαρή αμφισβήτηση πλέον την πολιτική αξιοπιστία.

Η κοινωνία φαίνεται ότι βρίσκεται υπό πολιορκία. Οι επικοινωνιακές τακτικές δεν έχουν τύχη και η διαπίστωση μιας τραγικής πραγματικότητας ότι η Ελλάδα έγινε πειραματόζωο της Τρόικα δυναμιτίζει ακόμη περισσότερο την κατάσταση. Είμαστε ήδη μια «αιχμάλωτη» Δημοκρατία, με τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους κυρίως να δέχονται διαδοχικά κτυπήματα στο εισόδημά τους, στα ασφαλιστικά τους δικαιώματα, στο βιοτικό τους επίπεδο.

Κατακτήσεις δεκαετιών παίρνονται πίσω με συνοπτικές διαδικασίες. Τα διλήμματα χρησιμοποιήθηκαν για το «αναγκαίο» πέρασμα όλων των μέτρων που περιγράφονται στο μνημόνιο, τα χρέη μοιράζονται εξίσου επί δικαίων και αδικών και η ύφεση συνεχίζει να βαθαίνει.

Οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι, τα χαμηλά και μεσαία κοινωνικά στρώματα ήδη βρίσκονται αντιμέτωποι με την ακρίβεια, την ανεργία και μια νέα φορολογία λόγω της υστέρησης των φορολογικών εσόδων.

Νέες πραγματικές απώλειες του εισοδήματος το 2011 λόγω πληθωρισμού, των περικοπών των επιδομάτων, του παγώματος των βασικών μισθών, των έμμεσων φόρων. Η οικονομία κινείται στη σφαίρα του στασιμοπληθωρισμού, ύφεση για 2η χρονιά και μείωση του ακαθάριστου προϊόντος μέχρι 4% με πληθωρισμό που καλπάζει με ρυθμό άνω του 5%, μείωση των δημοσίων επενδύσεων κατά 36% και των ιδιωτικών επενδύσεων κατά 17%.

Παράλληλα στο «αναθεωρημένο» μνημόνιο που υπεγράφη στις 6 Αυγούστου του 2010 μεταξύ Τρόικας και Υπουργείου Οικονομικών και είναι η «συνέχεια» του μνημονίου του Μαΐου προβλέπονται ριζικές αλλαγές στην αγορά εργασίας.

Αναμόρφωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων στον ιδιωτικό τομέα, υπερίσχυση των επιχειρησιακών συμβάσεων έναντι των κλαδικών και των επαγγελματικών ενώσεων και άνοιγμα ξανά του ασφαλιστικού.

Νέα αξιολόγηση των επιπτώσεων στα κύρια και Επικουρικά Ταμεία με αβέβαιο μέλλον για την επικουρική ασφάλιση.

Οι εξαγγελόμενες ιδιωτικοποιήσεις στις Δ.Ε.Κ.Ο. σε συσχετισμό με απολύσεις Αορίστου Χρόνου σε ορισμένα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου διευρύνουν το μέτωπο κατά του Δημόσιου Τομέα.

Το νέο μισθολόγιο ετοιμάζεται να γίνει όχημα νέας λιτότητας. Απέναντι λοιπόν σ' αυτό που έρχεται το μαζικό κίνημα πρέπει να ξεπεράσει τους αιφνιδιασμούς, την απαξίωση, τις αγκυλώσεις και την εσωστρέφεια. Αυτή τη στιγμή δεν έχουν νόημα οι διαχωριστικές παραταξιακές συγκεντρώσεις και οι κλαδικές διαιρέσεις.

Οι ενωτικές κινητοποιήσεις (Γ.Σ.Ε.Ε. – Α.Δ.Ε.Δ.Υ.) που έγιναν το τελευταίο δεκάμηνο του 2010 ήταν κατά μέσο όρο και σε μαζικότητα και σε συχνότητα (10 απεργίες) οι μεγαλύτερες των τελευταίων 20 ετών.

Όμως και πάλι εμφανίστηκαν αδυναμίες, αστοχίες τακτικής και απουσίες ολόκληρων κλάδων. Έτσι δεν ολοκληρώθηκε στο συνδικαλιστικό κίνημα να πραγματοποιήσει μια προοπτική αναστροφής και ανατροπής που διαγραφόταν κυρίως με τις καταλυτικές κινητοποιήσεις της 5ης και της 20ης Μαΐου.

Είναι φανερό ότι στους εργαζόμενους δεν μπορούν να επιβληθούν οι επικοινωνιακές και ισοπεδωτικές λογικές για τη δυναμική και την αξία του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά είναι επίσης ορατό ότι το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας βρίσκεται στην πιο δύσκολη θέση μετά τη μεταπολίτευση.

Η επίθεση και η αμφισβήτηση που δέχεται από διάφορα «κέντρα» θεσμικά και εξωθεσμικά που επιθυμούν την συντριβή του έχει πάρει χαρακτήρα μετωπικό.

Είναι σαφές ότι η όποια αντίσταση του κινήματος δεν διευκολύνει το πέρασμα πολιτικών και μέτρων που αφαιρούν δικαιώματα και περικοπτούν τα εισοδήματα.

Επόμενα επιζητείται μια ταπεινωτική ήττα που θα λειτουργήσει υπέρ των δυνάμεων της αγοράς και του νεοφιλελευθερισμού, μια ήττα που θα είναι σε βάρος της μισθωτής εργασίας και στον Ιδιωτικό και στο Δημόσιο Τομέα.

Ταξική αναγκαιότητα επιβάλλει την ενωτική απόκρουση αυτών των επιθέσεων, σε ένταση και μαχητικότητα ανάλογη της έντασης και σκληρότητας της επίθεσης του μνημονίου.

Η μέχρι σήμερα αμυντική στάση δεν έδωσε την δυνατότητα της αντεπίθεσης ούτε διαμόρφωσε όρους ανατροπής πολιτικών που πλήττουν τους εργαζόμενους.

Αν η «κυρίαρχη τάξη» και οι «εκφραστές συμφερόντων» δεν νοιώσουν καταλυτικά την δύναμη των εργαζομένων, δεν θα υποχωρήσουν, θα διεκδικούν συνεχώς και θα επιβάλλουν χωρίς όρια και τέλος τις επιλογές τους.

Δεν υπάρχει διέξοδος σε αυτή την υποχώρηση, δεν υπάρχει δυνατότητα διαφυγής και η μόνη λύση είναι η πολιτική αντίσταση μέσα από τα συνδικάτα.

Η συζήτηση μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να καταλήγει σε πρόταση για μια στρατηγική νίκης που θα προβλέπει τρόπους ενεργοποίησης των εργαζομένων και ειδικότερα των νέων, τρόπους μαζικής και ουσιαστικής συμμετοχής στη δράση και στην διαμόρφωση θέσεων και πολιτικών στα κινήματα.

Η θεραπεία των σημερινών αδυναμιών και της απομαζικοποίησης, απαιτεί αλλαγή πορείας απαιτεί αξιόπιστα συνδικαλιστικά στελέχη που θα αγωνίζονται για τα ταξικά συμφέροντα εκείνων που εκπροσωπούν, απαιτεί αποφάσεις θετικές που θα ενώνουν και δεν θα διαιρούν.

Η αυτόνομη πολιτική ταυτότητα και η πολιτικοποιημένη δράση του κινήματος είναι οι κινητήριες δυνάμεις για να ανατρέψει τους σημερινούς κοινωνικούς συσχετισμούς, είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για την μαζικότητα και την αποτελεσματικότητα.

Είναι γνωστές οι παραταξιακές αντιπαραθέσεις εκλογικών σκοπιμοτήτων που πολλές φορές επιδρούν αρνητικά, είναι γνωστές οι

κομματικές παρεμβάσεις στήριξης αντίστοιχων επιλογών, είναι γνωστές οι επαναλαμβανόμενες διαχρονικά διεκδικητικές θέσεις χωρίς τις λύσεις, είναι γνωστοί οι οργανωτικοί κατακερματισμοί και η απουσία ουσιαστικής συμμετοχής των μελών στα κέντρα λήψης των αποφάσεων.

Βασικές αξίες, για την λειτουργία του συνδικαλιστικού κινήματος, όπως αλληλεγγύη, συλλογικότητα, ανιδιοτέλεια, σεβασμός στην ιδεολογική διαφορετικότητα, δημοκρατική λειτουργία, αξιοπιστία, ειλικρίνεια, αγωνιστικότητα κ.λ.π. αποτελούν καθοριστικό παράγοντα για την αξιακή, οργάνωση και πολιτική αναγέννηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Είναι η προωθητική δύναμη που θα απεγκλωβίσει δυνάμεις και θα αφυπνίσει συνειδήσεις για να αλλάξουν τα δεδομένα, για να μπορεί να γίνει το συνδικαλιστικό κίνημα αξιόπιστο και αξιόμαχο.

Σήμερα ζητείται από όλους τους εργαζόμενους ένα αξιακό, κινηματικό, συνδικαλιστικό ρεύμα που θα ξεπερνά τις πελατειακές «σχέσεις», τις κομματικές «υποτέλειες», τις κυβερνητικές «εξυπηρετήσεις» και θα αγωνίζεται σε όλα τα επίπεδα, με διάρκεια. Όχι παθητική στάση και ανοχή από την θέση του «καναπέ».

Παράλληλα απαιτείται ένα πλαίσιο πολιτικών που θα οριοθετεί επακριβώς την προοδευτική εναλλακτική λύση (π.χ. ανακατανομή και ανάπτυξη) απέναντι στην κρίση και στα προβλήματα.

Οι διεκδικήσεις και τα αιτήματα να είναι τα συμπεράσματα επίμονων συζητήσεων και διαλόγων (όχι απλή διαδικτυακή διαβούλευση) στο εσωτερικό του κινήματος.

Τα προοδευτικά κόμματα, τα συνδικάτα, η Τοπική Αυτοδιοίκηση είναι θεσμοί της Δημοκρατίας, ολοκληρωμένοι και οργανωμένοι, που προϋποθέτουν την ενεργή συμμετοχή των μελών τους.

Δυστυχώς στην Ελλάδα τα πολιτικά κόμματα θεωρούσαν και θεωρούν τους εαυτούς τους «απόλυτη οντότητα» και μονοπωλούν την πολιτική και τις επιδιώξεις των εργαζομένων, με αποτέλεσμα η πολιτική να περιορίζεται στο κράτος και την κυβέρνηση.

Αυτή η επέμβαση αφαιρούσε και αφαιρεί το αναγκαίο οξυγόνο πολιτικής και οργανωτικής ανάπτυξης του συνδικαλιστικού κινήματος.

Το πρόβλημα της αξιοπιστίας, της αποτελεσματικότητας της συλλογικής λειτουργίας και της αντιπροσωπευτικότητας που παρατηρείται στο κίνημα είναι συσχετισμένο με τη γενικότερη λειτουργία των θεσμών. Με αυτή την έννοια της συνολικής αναγέννησης και αναζωογόνησης και ανανέωσης το συνδικαλιστικό κίνημα μπορεί να ανταποκριθεί στις νέες ανάγκες και να διαπεράσει τις παλιές εξαρτήσεις, αντιλήψεις και συντηρητικές λογικές για τη λειτουργία και γενικότερη δράση του.

Ένα νέο πολιτικό και οργανωτικό σχέδιο, με τεχνολογική στήριξη, με ταυτόχρονη ανάπτυξη των υποδομών και εξασφάλιση της οικονομικής αυτοδυναμίας, θα διαμορφώσει το πλαίσιο, (αξιακό σύστημα, πολιτικές θέσεις, οργανωτικό) για την νέα στρατηγική του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η πραγματοποίηση των εργασιών του 39ου Καταστατικού – Οργανωτικού μας συνεδρίου την κρίσιμη αυτή περίοδο αντανάκλα την προθυμία, την αναζήτηση και την απαίτηση του συνδικαλιστικού κινήματος να δώσουμε σημασία στην αποτίμηση, τη μελέτη, την επαναθεμελίωση με όρους ανόδου αξιών και αρχών και της ταξικής πάλης του συνδικαλιστικού κινήματος.

Οι παρεμβάσεις μας επιβάλλουν το επόμενο χρονικό διάστημα να έχουν τα στοιχεία της εγκυρότητας και της αποτελεσματικότητας του συνδικαλιστικού κινήματος. Για αυτό έχουμε υποχρέωση να ανταποκριθούμε στην ανάπτυξη συνδικαλιστικής δράσης που:

- Δηλώνει με αξία, συλλογική χρήση και αποτέλεσμα.
- Παρεμβαίνει, συντονίζει, καθοδηγεί με την προϋπόθεση ότι πείθει και εκφράζει.
- Συνδυάζει την ατομική και συλλογική πράξη σε αξίες και αρχές.
- Γνωρίζει και διαδίδει, έχει διαφάνεια και συλλογικότητα ως λειτουργία.
- Ενοποιεί, προσθέτει, πολλαπλασιάζει.
- Τεκμηριώνει, επιχειρηματολογεί, αποδέχεται συλλογικές επιλογές.

Η κατάκτηση ενός ποιοτικού άλματος προϋποθέτει ειδοποιό χαρακτηριστικό γνώρισμα που πρέπει:

- Να αντανakλά αποφασιστική έμφαση στην ατομική και συλλογική προσπάθεια, στους κοινούς αγώνες για δικαιώματα και κοινούς στόχους.
- Να αναγνωρίζει τη δύναμη συμμετοχής στο ρόλο του κάθε εργαζόμενου που είναι το θεμελιακό συστατικό λειτουργίας κάθε συνδικαλιστικής οργάνωσης.
- Να κατασκευάζει, να δημιουργεί, να αναπλάθει τη λειτουργία μας σε διαρκώς μεταβαλλόμενο περιβάλλον, με τρόπο που η συνεχής αλλαγή να ανταποκρίνεται στη συλλογική απόφαση, την προσδοκία, την στρατηγική των διεκδικητικών στόχων.
- Να ανασυνθέτει τη συλλογική και κοινωνική δυναμική, την υπευθυνότητα, την ικανότητα της συλλογικής και κοινωνικής δύναμης των συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Η προοπτική, η πορεία, η αλλαγή θέλει συμφωνία για τη συμμετοχή και την πράξη συγκεκριμένων κριτηρίων, παραδοχών και αρχών, όπως:

1. Η δύναμη είναι στον εργαζόμενο και όχι στα συμβούλια ή τους μηχανισμούς.
2. Η λήψη αποφάσεων χωρίς τη φωνή, τη θέση, τη συμμετοχή του εργαζόμενου δεν έχει αποτέλεσμα.
3. Η αποτελεσματικότητα είναι στη δύναμη νέας υπευθυνότητας των συνδικαλιστών, νέας εργασιακής, συλλογικής, κοινωνικής υπευθυνότητας των συνδικαλιστικών οργανώσεων.
4. Η σημασία του πρωτοβαθμίου συλλόγου για την όλη πορεία του συνδικαλιστικού κινήματος, της δημοκρατικής λειτουργίας του, της γνήσιας και ανόθευτης αντιπροσώπευσης των εργαζομένων.
5. Η διεύρυνση των συμμαχιών με τους χρήστες των υπηρεσιών του Δημοσίου και των Ο.Τ.Α. για την αποτελεσματική υπεράσπιση του Δημόσιου χαρακτήρα τους, την καθολικότητα και τη βελτίωση των Δημόσιων κοινωνικών αγαθών.

6. Η αντιγραφειοκρατική λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων, ο περιορισμός της κομματικοποίησης και της παραταξιοποίησης, η ενίσχυση του αυτόνομου ρόλου του κινήματος.
7. Η ανάγκη θεσμοθέτησης κώδικα δεοντολογίας που θα προστατεύει το συνδικαλιστικό κίνημα και τα στελέχη του από τα φαινόμενα χρηματισμού κατά τη συμμετοχή τους σε συμβούλια ή επιτροπές και την αξιοποίηση της συνδικαλιστικής ιδιότητας για προσωπικά οφέλη.

Με βάση όλα τα παραπάνω πρέπει να εξειδικεύσουμε τις καταστατικές – οργανωτικές αλλαγές στην Π.Ο.Ε. – Ο.Τ.Α.

Το συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση πρέπει να αντισταθεί, να απαντήσει, να αναλύσει, να αναδείξει με διάθεση αυτοκριτικής τις όποιες αδυναμίες σήμερα παρουσιάζει.

Να μην χρησιμοποιεί παραμορφωτικό καθρέπτη και να αγνοεί την πραγματικότητα.

Η έλλειψη αποτελεσματικότητας (παρά την σημαντική αύξηση των απεργιακών κινητοποιήσεων) στις διεκδικήσεις του συνδικαλιστικού κινήματος δημιουργούν φυγόκεντρες τάσεις από την οργανωμένη, μαζική παρέμβαση.

Η μείωση της αξιοπιστίας διαφόρων συνδικαλιστικών στελεχών, για πολιτικές και συμπεριφορές στο επίπεδο της δεοντολογίας και των αρχών λειτουργίας του συνδικαλιστικού κινήματος και της ταύτισης τους με αντιλαϊκές κυβερνητικές θέσεις, σε συνδυασμό με την οργανωμένη επίθεση που δέχεται σήμερα το συνδικαλιστικό κίνημα από διάφορα κέντρα εξουσίας στο επίπεδο της «εικόνας», επιβαρύνουν την υπάρχουσα κατάσταση.

Η έλλειψη οικονομικών μέσων – πόρων και μάλιστα μέσων που θα προέρχονται κυρίως από τις εισφορές των φυσικών μελών και όχι από τις αναγκαστικές συμπληρωματικές κυβερνητικές επιχορηγήσεις για Συνέδρια, Ημερίδες κ.λ.π. ή άλλων διαδικασιών που έχει ανάγκη το κίνημα, δημιουργεί επί πλέον προβλήματα.

Αν το κίνημα δεν αποκτήσει οικονομική αυτοδυναμία δεν θα μπορέσει να κάνει βήματα ουσιαστικής ανασυγκρότησης.

Η έντονη παραταξιοποίηση, η κομματικοποίηση, οι διάφορες εκλογικές σκοπιμότητες και ο κυβερνητικός συνδικαλισμός δημιουργούν επιπλέον πρόβλημα στη σύνθεση των απόψεων, στην κοινή δράση, στην ανάπτυξη ενωτικών, μαζικών, διεκδικητικών αγώνων.

Το συνδικάτο πρέπει να λειτουργεί με το δικό του μυαλό, τα δικά του πόδια και τις δικές του υποδομές.

Η πολυμορφία και ο κατακερματισμός του συνδικαλιστικού κινήματος, η μη ολοκληρωμένη ανάπτυξη των Νομαρχιακών Τμημάτων της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. παρά τις προσπάθειες που γίνονται, η μη ανάπτυξη δομών στο Περιφερειακό επίπεδο και η μέχρι σήμερα αδυναμία προώθησης της θέσης για ένα Σωματείο, μια Ομοσπονδία, μια Συνομοσπονδία, επιτείνουν τις οργανωτικές αδυναμίες.

Η προοπτική ενοποίησης μέσα από την κοινή δράση και οργανωτική λειτουργία των συνδικάτων του Ιδιωτικού και του Δημόσιου Τομέα, θα δημιουργήσει μια νέα δυναμική ικανή να απαντήσει στις σημερινές προκλήσεις και να ανταποκριθεί σε ευθύνες, ρόλους και πρόσθετες ανάγκες.

Το συνδικαλιστικό κίνημα σε όλα τα επίπεδα επιβάλλεται να σχεδιάσει στρατηγική, να αναπτύξει τις προτάσεις του, να οργανώσει τους αγώνες του, να ανατρέψει αυτές τις πολιτικές και σε τελική ανάλυση να προστατεύσει και να διευρύνει τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των μελών του.

Η οργάνωση και η πολιτικοποίηση του κινήματος, η ανάπτυξη συμμαχιών στο κοινωνικό επίπεδο, η διαμόρφωση ταξικής συνείδησης, η χρήση της τεχνολογίας, η τεκμηρίωση των απόψεων, η νέα επικοινωνιακή πολιτική, η πολιτική, η οργανωτική και οικονομική αυτοδυναμία του θεσμού, σε τελική ανάλυση είναι οι βασικές συνιστώσες για την επιτυχημένη λειτουργία.

Η συζήτηση για την οργάνωση, δομή και ενιαία δράση αυτή την δύσκολη εποχή είναι μεγάλη ανάγκη.

Είναι μια ανάγκη ριζικής προγραμματικής ανασύνταξης, που δεν πρέπει να συνδέεται με μια περιστασιακή αποτελεσματικότητα για την εξασφάλιση μιας παροχής, ενός επιδόματος ή τη λύση ενός αιτήματος, αλλά

ως μια βαθιά δημοκρατική διαδικασία αλλαγής συνείδησης, ως διαδικασία ανάπτυξης συλλογικής συνείδησης.

Αυτό απαιτεί επανακαθορισμό ρόλων, οραμάτων, αρχών, αξιών, στόχων, τακτικών, μέσων και διαμόρφωσης νέων αιτημάτων με λύσεις στα παλαιά και χρόνια αιτήματα.

Το κίνημα δεν αποδέχεται, έχει απορρίψει τη συνδιαχείριση και την ενσωμάτωση, την αφομοίωση σε περιόδους οικονομικής και πολιτικής κρίσης, τη συμμετοχή σε κέντρα λήψης των αποφάσεων και διαδικασίες διαλόγου για το άλλοθι της εξουσίας.

Οι προσπάθειες που έγιναν ή είναι σε εξέλιξη, συνεχίζονται. Δεν ακυρώνονται. Τίποτα δεν μηδενίζεται. Το 39ο Καταστατικό – Οργανωτικό Συνέδριο είναι υποχρεωμένο να επισημαίνει τις αδυναμίες όπου υπάρχουν χωρίς να ακολουθήσει το δρόμο της εσωστρέφειας.

Το κίνημα απαιτεί ΤΩΡΑ ενεργούς εργαζόμενους, συμμετοχική διαδικασία, δημοκρατική λειτουργία στο εσωτερικό του, συνδικαλιστική αυτογνωσία, σύνθεση στις απόψεις, ενότητα στη δράση, αλληλεγγύη στη διεκδίκηση, για να έχει μαζικούς αποτελεσματικούς αγώνες.

Η παρέμβασή μας στο οργανωτικό επίπεδο κατ' αρχήν πρέπει να απαντήσει στην ανάγκη μιας και ενιαίας συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων στο χώρο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Δήμοι, Ν.Π.Δ.Δ. και Ν.Π.Ι.Δ.) που έχουν εργασιακή σχέση διάρκειας με παράλληλη βέβαια διασφάλιση της εκπροσώπησης μας, χωρίς σκοπιμότητες και αλλοιώσεις, σε όλα τα επίπεδα (Πρωτοβάθμιος Σύλλογος – Ομοσπονδία – Α.Δ.Ε.Δ.Υ.).

Δεύτερο είναι η αναγκαιότητα της λειτουργίας των ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ καθώς από 1-1-2011 και την εφαρμογή του προγράμματος «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ» είναι αναγκαία όσο ποτέ ο συντονισμός και η δράση του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζομένων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση Α' Βαθμού σε επίπεδο ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ που για μας αποτελεί πρώτη προτεραιότητα για το επόμενο χρονικό διάστημα για να υπάρχει ενοποίηση όλων των αγωνιστικών δυνάμεων.

Τρίτο είναι η οργανωτική ανασυγκρότηση των πρωτοβάθμιων συλλόγων μετά την ενοποίηση των Ο.Τ.Α. όλης της χώρας.

Θα πρέπει με γρήγορα και συντονισμένα βήματα να υπάρξει μέσα από συνεννόηση και δημοκρατικές διαδικασίες ενοποίηση όλων των δυνάμεων των εργαζομένων σε ένα Σύλλογο καθώς τα προβλήματα θα οξυνθούν και η πολυδιάσπαση το μόνο που θα έχει ως αποτέλεσμα θα είναι η εσωστρέφεια και όχι η αντιμετώπιση των πραγματικών προβλημάτων των εργαζομένων.

Θα πρέπει επιτέλους να συμφωνήσουμε σε ένα πλαίσιο οργανωτικής δομής του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζομένων στους Ο.Τ.Α. που για μας διαμορφώνεται ως εξής:

1. Στο Λεκανοπέδιο Αττικής και στο Πολεοδομικό Συγκρότημα της Θεσσαλονίκης κάθε Δήμος και ένα Σύλλογος με στόχο τη σύνθεση και την καθολική συμμετοχή των εργαζομένων στη δράση και στην αντιμετώπιση των προβλημάτων.
2. Στους μεγάλους Δήμους (Αθήνα, Πειραιάς, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Ηράκλειο κ.λ.π.) θα πρέπει να αντιμετωπισθεί το συνεχιζόμενο κλίμα πολυδιάσπασης και της ίδρυσης νέων συλλόγων με κύριο κριτήριο τις ενδοκλαδικές ή προσωπικές αντιθέσεις.
3. Σε επίπεδο Περιφερειακών Ενοτήτων (Νομοί) θα πρέπει να υπάρχει ενιαία αντιμετώπιση με την ύπαρξη ενός συλλόγου σε επίπεδο Περιφερειακής Ενότητας (Νομός) και μόνο σε περιπτώσεις εξαιρετικές και λόγω της ύπαρξης μεγάλης χιλιομετρικής απόστασης από την πρωτεύουσα του Νομού θα μπορούσαν να λειτουργήσουν σύλλογοι σε επίπεδο Δήμου ή ομάδας όμορων Δήμων.
4. Μακροπρόθεσμος στόχος είναι και για εμάς η υλοποίηση της προσπάθειας για την ύπαρξη μίας Ομοσπονδίας των εργαζομένων στο Α' και Β' Βαθμό Αυτοδιοίκησης.

Χρονικός ορίζοντας που πρέπει να ξεκινήσει η υλοποίηση αυτής της πρότασης είναι η οριστικοποίηση των θεσμικών αλλαγών (μεταφορά προσωπικού-αρμοδιοτήτων) με τον «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ» και πάντοτε με τη συνεργασία της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. και της Ομοσπονδίας των εργαζομένων στην Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση.

Κινήσεις και λογικές, αλαζονικές και ηγεμονικές θα μας επιστρέψει σε ένα κλίμα εσωστρέφειας και μιζέριας που θα είναι αποτρεπτικό στην υλοποίηση του στόχου μας.

Κατάλληλη χρονική περίοδος για μας είναι το χρονικό διάστημα μεταξύ Μαΐου 2012 και Ενδιάμεσου Συνεδρίου του 2013.

Τέλος, στην αντιμετώπιση της πρότασης για την εγγραφή όλων των εργαζομένων με οποιαδήποτε σχέση εργασίας ή θέσης δεν μπορεί και δεν πρέπει να αλλάξει ιδιαίτερα αυτή την κρίσιμη περίοδο.

Καθώς η διαφορετική και «επιλεκτική» εφαρμογή του καταστατικού της Ομοσπονδίας κατά καιρούς, από ορισμένους συλλόγους – μέλη της Ομοσπονδίας ανάλογα με τις ευκαιριακές πλειοψηφίες που διαμορφώνονται είτε σε Γενικές Συνελεύσεις είτε σε Διοικητικά Συμβούλια αλλοιώνει την γνήσια έκφραση των οργάνων του συνδικαλιστικού κινήματος (Π.Ο.Ε. – Ο.Τ.Α. και Α.Δ.Ε.Δ.Υ.).

Είναι αντιδεοντολογικό και αντιδημοκρατικό εργαζόμενοι με ελαστικές σχέσεις εργασίας αλλά και υπό καθεστώς «ομηρίας» που προσλαμβάνονται για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα και που πολύ πιθανόν μετά από δύο, τέσσερις ή οχτώ μήνες να μην εργάζονται καν στο χώρο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, να διαμορφώνουν συνδικαλιστικές πλειοψηφίες για το σύνολο των εργαζομένων και με ορίζοντα τριετίας, ιδιαίτερα σε αυτή την κρίσιμη χρονική περίοδο για το συνδικαλιστικό κίνημα.

Το πρόβλημα του συνδικαλιστικού κινήματος την περίοδο αυτή αλλά και των εργαζομένων με ελαστικές σχέσεις εργασίας είναι η κλιμάκωση του αγώνα ΟΛΩΝ μας για τη διαμόρφωση ενιαίων όρων αμοιβής και εργασίας, η κατάργηση αυτών των μορφών απασχόλησης και η καθιέρωση ενός δίκαιου και αξιοκρατικού συστήματος προσλήψεων μόνιμου προσωπικού στους Ο.Τ.Α. για την κάλυψη των πάγιων και διαρκών αναγκών τους.

Άλλωστε όλοι στην Π.Ο.Ε. – Ο.Τ.Α. συμφωνούμε για την εγγραφή και την συνδικαλιστική κάλυψη των εργαζομένων αυτών στα πρωτοβάθμια σωματεία της Ομοσπονδίας, κάτι που έχει γίνει στην πλειοψηφία των Συλλόγων.

Προτεραιότητα μας την περίοδο αυτή είναι τα πραγματικά προβλήματα των εργαζομένων και όχι ο πόλεμος χαρακωμάτων που είναι μακριά από τις αγωνίες και τα προβλήματα τους και ιδιαίτερα των νέων.

Π.Ο.Ε.-Ο.Τ.Α. - 39ο ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ-ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΕΣ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ

ΑΡΘΡΟ 1ο : ΕΠΩΝΥΜΙΑ – ΕΔΡΑ (προσθήκη).

1. Η ένωση όλων των αναγνωρισμένων στην Ελλάδα πρωτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων (Σύλλογοι, Σωματεία, Σύνδεσμοι, Ενώσεις κ.λ.π.) μέλη των οποίων είναι το με σχέση εργασίας Δημοσίου Δικαίου Προσωπικό των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης, οι εργαζόμενοι με σχέση εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου που κατέχουν οργανικές θέσεις σύμφωνα με το άρθρο 30 του Ν.1264/1982, οι εργαζόμενοι στις Κοινωνικές Επιχειρήσεις των Ο.Τ.Α., καθώς και στις Δημοτικές Ανώνυμες Εταιρίες των Ο.Τ.Α. (μονομετοχικές) με σχέση εργασίας Αορίστου Χρόνου.
2. Μέλη της Ομοσπονδίας δεν μπορούν να εγγραφούν πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις αμιγώς κλαδικού χαρακτήρα Περιφερειακής Ενότητας (Νομοί), Περιφερειακού ή Πανελλαδικού χαρακτήρα.

Η διάταξη αυτή ισχύει από την ψήφισή της στο 39ο Καταστατικό – Οργανωτικό Συνέδριο.

ΑΡΘΡΟ 11ο : ΠΟΡΟΙ (προσθήκη).

8. Η μηνιαία συνδρομή των συλλόγων – μελών υπολογίζεται επί των εγγεγραμμένων μελών και όπως αυτή αναγράφεται στο πρακτικό αρχαιρεσιών του συλλόγου για την εκλογή αντιπροσώπων στην Π.Ο.Ε. – Ο.Τ.Α.

ΑΡΘΡΟ 48ο : ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ (νέο).

Για την υλοποίηση της παρ.6 του άρθρου του καταστατικού εξουσιοδοτείται το Γενικό Συμβούλιο:

- α. Για την κατανομή της χώρας σε Περιφερειακά Συμβούλια.
- β. Για την σύνταξη του Κανονισμού συγκρότησης και λειτουργίας των Περιφερειακών Συμβουλίων.

Η απόφαση του Γενικού Συμβουλίου λαμβάνεται με την πλειοψηφία των 3/4 των παρόντων του Γενικού Συμβουλίου παραλειπομένου του κλάσματος.

ΑΡΘΡΟ 49ο : ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ (νέο).

Με απόφαση του Γενικού Συμβουλίου συγκροτείται επταμελής (7) Γραμματεία Αθλητισμού και Πολιτισμού των εργαζομένων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Αντικείμενο λειτουργίας της Γραμματείας είναι η συμμετοχή, ενασχόληση αλλά και η προώθηση του εργασιακού αθλητισμού καθώς επίσης η προώθηση και προβολή των πολιτιστικών δραστηριοτήτων των εργαζομένων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

ΑΡΘΡΟ 50ο : ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ (νέο)

Με απόφαση του Γενικού Συμβουλίου συγκροτείται επταμελής (7) Γραμματεία των εργαζομένων στη Δημοτική Αστυνομία.

Αντικείμενο λειτουργίας της Γραμματείας είναι η καταγραφή και η κατάθεση προτάσεων στα όργανα της Ομοσπονδίας για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των εργαζομένων στη Δημοτική Αστυνομία.

Τα μέλη της Γραμματείας θα προέρχονται αποκλειστικά από το ένστολο προσωπικό της Δημοτικής Αστυνομίας που είναι εγγεγραμμένο ΜΟΝΟ στα πρωτοβάθμια σωματεία που ανήκουν στη δύναμη της Ομοσπονδίας.

ΑΡΘΡΟ 51ο : ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ (νέο).

Με απόφαση του Γενικού Συμβουλίου συγκροτείται επταμελής (7) Γραμματεία Διεθνών Σχέσεων της Π.Ο.Ε. – Ο.Τ.Α.

Αντικείμενο λειτουργίας της Γραμματείας Διεθνών Σχέσεων θα είναι μια νέα σχέση επικοινωνίας και συνεργασίας με τα συνδικάτα των άλλων Ευρωπαϊκών χωρών αλλά και άλλων χωρών που σήμερα ζουν μια νέα πραγματικότητα.

Συντονίζει τη δράση της με την αντίστοιχη δομή της Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

ΑΡΘΡΟ 52ο : ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ - ΣΥΝΕΔΡΩΝ ΣΤΗΝ Π.Ο.Ε.-Ο.Τ.Α. (επαναδιατύπωση)

Για τη διασφάλιση της αντιπροσωπευτικότητας και τη γνήσια αποτύπωση της πραγματικότητας, η εκλογή για τη συγκρότηση των σωμάτων των οργανώσεων που εκλέγουν αντιπροσώπους για την Α.Δ.Ε.Δ.Υ. διενεργείται στο χρονικό κύκλο λειτουργίας των οργάνων της Α.Δ.Ε.Δ.Υ., με βάση τα Τακτικά της Συνέδρια.

Η εκλογή των αντιπροσώπων-συνέδρων της Ομοσπονδίας πραγματοποιείται την χρονική περίοδο από το Δεκέμβριο μέχρι δέκα πέντε (15) ημέρες πριν την έναρξη των εργασιών του Τακτικού Συνεδρίου της Π.Ο.Ε.-Ο.Τ.Α.

Ερωτήσεις - Απαντήσεις

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, συναδέλφισσες, καθαρά διευκρινιστικές ερωτήσεις υπάρχουν; Μια επισήμανση. Συνάδελφε Πρόεδρε της Εκτελεστικής, δηλαδή με την τελευταία τοποθέτησή σου ζητάς πολιτικοσυνδικαλιστική κάλυψη των συμβασιούχων συναδέλφων και όχι καταστατική αλλαγή. Έτσι;

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Έτσι κι αλλιώς οι Σύλλογοι, όχι όλοι, γιατί εδώ... Να απαντήσω. Συνάδελφοι, αυτό που πήρε απόφαση η ΑΔΕΔΥ είναι να υπάρχει πολιτική συνδικαλιστική κάλυψη. Και βέβαια αυτό δεν μπορεί κανένας να το αρνηθεί διότι το 2004 στο Συνέδριο είχαμε δώσει κατεύθυνση, όταν αλλάξαμε το Καταστατικό και γράφτηκαν οι συναδέλφοι των Επιχειρήσεων, ότι οι

Σύλλογοι τα δικά τους μπορούν να τροποποιούνε και να γράφουν, να ψηφίζουν για την εκλογή στο Διοικητικό Συμβούλιο.

Τα της Ομοσπονδίας είναι γνωστό ότι τα καθορίζει η Ομοσπονδία. Η ΑΔΕΔΥ καθορίζει τα δικά της. Άρα δεν μπορεί ένα όργανο π.χ. γιατί έχει αντιμετωπιστεί και αυτό ο Σύλλογος να λέει πώς θα γίνεται η εκλογή των αντιπροσώπων για την Ομοσπονδία, ο Σύλλογος καθορίζει για την εκλογή του Διοικητικού Συμβουλίου ή όποιων άλλων οργάνων υπάρχουν.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Διευκρινιστικές ερωτήσεις. Ο συνάδελφος προηγείται. Δεν καταγράφεται όμως στα πρακτικά αυτό.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (Μιλάει μακριά από το μικρόφωνο). Σε επίπεδο Περιφέρειας δεν μπορεί να εγγράφονται Σύλλογοι κλαδικό στην Ομοσπονδία. Σε επίπεδο Δήμων δηλαδή μπορεί να γράφονται;

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Αυτό το άρθρο το συζητάμε απ' τη Ρόδο. Υπάρχουν κάποιες ομάδες, π.χ. Πανελλαδικός Σύλλογος Λογιστών, κάποια στιγμή μπορεί να έρθουν να σου ζητήσουν την εγγραφή. Λέμε δεν γράφονται. Υπάρχουν π.χ. ένα Πανελλαδικό Σωματείο στη Δημοτική Αστυνομία. Δεν γράφονται.

Γι' αυτό λέμε και παρακάτω το πώς θα οργανώσουμε από δω και πέρα. Δηλαδή είναι τρία πράγματα. Το πρώτον έχουμε, εσύ Γιώργο είσαι εργαζόμενος στο Δήμο Αγίου Ιωάννη Ρέντη. Ενοποιείσαι με τον Καλλικράτη με την Νίκαια. Θα πρέπει εκεί που έχουμε δύο Σωματεία να υπάρξει το επόμενο χρονικό διάστημα η εγγραφή, η ενοποίησή μας και η κατεύθυνση που δίνει η Ομοσπονδία είναι πάντοτε ο μικρότερος στον μεγαλύτερο, μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες.

Μην πάει δηλαδή σήμερα η Νίκαια κάνει εκλογές και σου λέει έλα απ' τον καινούργιο χρόνο να συμμετέχεις και μετά από τρία χρόνια να εκφραστείς εσύ. Όλα αυτά πρέπει με συμφωνίες δημοκρατικές να συμμετέχουνε. Γι' αυτό λέμε ότι θα πρέπει και στους μεγάλους δήμους, όπου έχουμε διασπάσεις, κατακερματισμού, πρέπει να ενοποιηθούμε. Μην κάνουν δηλαδή η καθαριότητα, οι παιδικοί σταθμοί, όλοι αυτοί. Όλα αυτά πρέπει να τα σταματήσουμε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, Μαρατζίδης; Την ερώτησή σου. Καλύφθηκε. Τάσο, θες ερώτηση;

Τ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ: Όσον αφορά το άρθρο 11, την προσθήκη, για την μηνιαία συνδρομή των μελών. Παίρνουμε το πρακτικό αρχαιρεσιών, όπως αναφέρεται εδώ, αλλά το πρώτο που έχουμε να κάνουμε, άποψή μου, είναι να υπολογίζονται τα μέλη τα οποία πληρώνουν κάθε τέλος του έτους. Κάθε τέλος του έτους δηλαδή θα στέλνεται κατάσταση πόσα μέλη είναι μέλη του Σωματείου. Είναι αναλογικότερο και δικαιότερο.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, ρωτάει ο συνάδελφος ο Κυριακίδης γιατί το αντιμετωπίσαμε και ενόψει των Συνεδρίων, έχουμε ένα πρακτικό που έχει κάνει εκλογές το 2009 και όταν θα πάμε το 2012, εκεί λέει εγγεγραμμένοι 400. Πολύ πιθανόν είναι κάποιιοι να έχουνε πάρει μετάταξη, κάποιιοι να έχουνε συνταξιοδοτηθεί, κάποιιοι να έχουν φύγει. Αυτό όταν ο Σύλλογος παίρνει μια απόφαση τους διαγράφει.

Με αυτές τις αποφάσεις ή με τα ΦΕΚ ή με ένα υπηρεσιακό χαρτί ότι αυτοί φύγανε έτσι θα αφαιρείται. Δεν μπορεί ο κάθε ένας όποτε θεωρεί, έχουμε εκλογές, να λέει είμαστε 1.000, αλλά όταν μετά από λίγο καιρό, όταν είναι να δώσουμε εισφορές γίναμε 500, γιατί έχουμε και αυτό το φαινόμενο. Ή είμαστε 1.000 και φύγανε 10, 20, 30 που θα αποδεικνύεται ή δεν θα μπορούμε, θα πληρώσουν για τους 1.000.

Σε αντίθετη περίπτωση, συνάδελφοι, η Ομοσπονδία το επόμενο χρονικό διάστημα θα αντιμετωπίσει λειτουργικό πρόβλημα. Πρέπει να το δούμε αυτό το πράγμα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Υπάρχει άλλη ερώτηση;

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: Μια ερώτηση. Ο Σύνδεσμος της Θεσσαλονίκης θα διοικείται από την περιφέρεια και από τους δήμους. Πού θα ανήκει αυτός ο Σύλλογος; Ο καινούργιος Σύλλογος που θα δημιουργηθεί.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Θα υπάρξει, συνάδελφε Κώστα, ένα μεταβατικό στάδιο γιατί και στην εισήγησή μας το λέμε αυτό, ότι θα πρέπει το επόμενο χρονικό διάστημα να λύσουμε όλα τα προβλήματα που θα υπάρξουν είτε με μεταφορά προσωπικού είτε με μεταφορά αρμοδιοτήτων.

Μέχρι να υπάρξει αυτή η απόφαση το πώς θα λυθεί το πρόβλημα ο Σύνδεσμος πρώτον θα ανήκει σε μας και θα πρέπει να δούμε μετά σε επίπεδο ή ενότητας, δηλαδή ή Νομού ή Περιφερειακής ενότητας ή γενικότερα της Περιφέρειας, το πώς θα λειτουργήσει, αλλά αυτή τη στιγμή δεν

έχει υπάρξει καμία εξέλιξη, δηλαδή να πάμε εμείς από πριν, χωρίς να δούμε τα προβλήματα. Είναι προβλήματα που θα αντιμετωπίσουμε το επόμενο χρονικό διάστημα και πρέπει να είμαστε έτοιμοι να τα αντιμετωπίσουμε.

Δεν μπορούμε να ξέρουμε αυτή τη στιγμή, διότι ξέρεις πολύ καλά στη Μακεδονία, εκτός απ' το Σύνδεσμο το δικό σας και άλλον έναν δύο, όλοι οι άλλοι είναι ανώνυμες εταιρείες. Άρα θα πρέπει να δούμε ότι αυτές καταργούνται, θα πρέπει να γίνουνε Σύνδεσμοι, έχουμε μπροστά μας πολύ δρόμο. Μην φτάσουμε από το Α στο Ω διότι θα το χάσουμε το παιχνίδι.

Συνάδελφοι, νομίζω ότι, άμα είναι κάποια ερώτηση που να είναι ουσιαστική για να πάρουν το λόγο, να μιλήσουν.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Βαγγέλης από την Καισαριανή έχει το λόγο.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: Τώρα με τον Καλλικράτη από 1^{ης}/1^{ου} δεν χρειάζεται να πούμε με την άρση της μονιμότητας, με την κατάργηση οργανικών θέσεων οι περισσότεροι θα είμαστε συμβασιούχοι. Συμβασιούχοι οι περισσότεροι ή όλοι ας πούμε. Να σκεφτούμε ακόμα σαν Ομοσπονδία αν θα γράψουμε ή όχι τους συμβασιούχους; Αυτή την ερώτηση κάνω. Θα το σκεφτούμε ακόμα πολύ ή όχι; Γιατί όλοι συμβασιούχοι θα είμαστε από 1/1.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Είναι ερώτηση αυτή που κάνεις;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφε, να επαναλάβω, καθαρά διευκρινιστικές ερωτήσεις. Τις τοποθετήσεις, όχι δεν αναφέρομαι σε σένα Βαγγέλη.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: Αν θα γράφονται οι συμβασιούχοι λέει. Ερώτηση δεν είναι, Βαγγέλη; Αν θα γράφονται οι συμβασιούχοι;

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Το είπα στην εισήγησή μου, είναι ξεκάθαρο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Βαγγέλη, δεν θα γράφονται λέει ο Θέμης, το είπτε πριν.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Είπαμε ότι θα τους δίνουμε πολιτική και συνδικαλιστική κάλυψη και μπορούν να εγγράφονται στα πρωτοβάθμια σωματεία, διότι, συνάδελφε, επειδή ρωτάς και ρωτάς γιατί δεν έχουμε κανένα πρόβλημα να πούμε τη θέση μας, το θέμα είναι οι συνάδελφοι αυτοί να δουλεύουν, γιατί όταν εσείς θα τους βάζετε να ψηφίζουν για την Ομοσπονδία δεν θα υπάρχουνε, γιατί όταν προχθές κάναμε απεργιακή κινητοποίηση δυστυχώς ήταν απογοητευτικά τα αποτελέσματα της παρουσίας αυτών των συναδέλφων.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ησυχία συνάδελφοι. Το λόγο έχει ο συνάδελφος Χρήστος Παναγιωτόπουλος.

Χ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Θέλω να ρωτήσω το εξής: οι σημερινές Δημοτικές Επιχειρήσεις Α.Ε. που θα λειτουργούν με βάση και το νέο Καλλικράτη κτλ., οι συνάδελφοι που είναι αορίστου χρόνου σε αυτές τις ανώνυμες εταιρείες, γράφονται στην Ομοσπονδία; Ψηφίζουν, δεν ψηφίζουν κτλ.

Δεύτερη ερώτηση. Το τελευταίο διάστημα φτιάχτηκε στο λεκανοπέδιο της Αθήνας ένα συνδικάτο των ΟΤΑ. Υπάρχουν συνάδελφοι οι οποίοι είναι γραμμένοι στο πρωτοβάθμιο σωματείο και ταυτόχρονα και στο συνδικάτο των ΟΤΑ. Ερώτηση: η Ομοσπονδία θα γράψει αυτό το συνδικάτο στη δύναμή της και αν γίνουν εκλογές πού ψηφίζουν για Ομοσπονδία αυτοί οι συνάδελφοι;

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Να μην απαντήσω στο Χρήστο; Καταρχήν νομίζω ότι την απευθύνεις σε λάθος ανθρώπους. Και εγώ ψάχνω να δω πότε θα ψηφίσουν για το συνδικάτο γιατί θέλω και εγώ να πάω να γραφτώ στο συνδικάτο. Και το λέω πραγματικά. Θέλω να πάω να γραφτώ και εγώ στο συνδικάτο.

Λοιπόν, άρα, ακούστε να δείτε συνάδελφοι, για να μην παίζουμε το θέατρο του παραλόγου, επειδή θα τα πούμε και αύριο αυτά, αλλά μου δίνεται το δικαίωμα, εγώ έχω, δεν ξέρω πού να απαντήσω, στη ΔΑΣ, στο ΠΑΜΕ, στο συνδικάτο, στο συντονιστικό; Ξέρετε τι μου θυμίζει; Είναι μια εταιρεία που είναι υπό πτώχευση και τους κυνηγάνε αυτοί, οι τράπεζες και η εφορία και κρύβονται, αλλάζουνε κάθε φορά την επωνυμία για να μην τους βρίσκουνε. Πρέπει να έχουμε επώνυμο και όνομα.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ (Α. ΣΙΜΟΣ): Μισό λεπτό. Μία ερώτηση.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Άμα δεν δούμε το Καταστατικό, αν δεν δούμε τι αντιπροσωπεύει και τι εκπροσωπεί πού να σου πω; Δεν το ξέρω.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: Υπάρχουν συνάδελφοι που είναι γραμμένοι και στα δύο. Αύριο θα υπάρξουν εκλογές. Ανεξάρτητα τι γνώμη μπορεί να έχει κανείς. Διαδικαστικά: οι συνάδελφοι αυτοί ψηφίζουν πού για Ομοσπονδία;

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Χρήστο, με τον 1264 μπορεί να υπάρξει αυτή η δυνατότητα.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ (Α. ΣΙΜΟΣ): Σε ένα απ' τα δύο ψηφίζουν. Μία ερώτηση προς τον Θέμη και προς την παράταξή του. Στον ιδιωτικό τομέα οι παρατάξεις σας και η ΠΑΣΚΕ και η ΔΑΚΕ γράφουν στα Σωματεία μετά, αυτό που λέει ο 1264, ότι μετά από δυο μήνες γράφεσαι μέλος του Σωματείου. Έτσι δεν είναι; Και ταυτόχρονα αυτοί οι συνάδελφοι ψηφίζουν και για τις Ομοσπονδίες, αλλά όταν κλείσει η βιομηχανία ή η βιοτεχνία φεύγουν απ' το συνδικάτο, ξεκαθαρίζουν το μητρώο τους.

Τι αλλάζει δηλαδή στο δημόσιο τομέα και λέτε όχι, να μην ψηφίζουν στα σωματεία και για την Ομοσπονδία; Τι ακριβώς αλλάζει στις παρατάξεις σας από τον ιδιωτικό στο δημόσιο;

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, μάλλον δεν θέλετε να καταλάβετε. Μάλλον δεν θες να καταλάβεις.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ (Α. ΣΙΜΟΣ): Εντάξει Πολυμερόπουλο, η ΠΑΣΚΕ εντάξει. Θα δούμε την τοποθέτηση και θα σου πω μετά εσένα.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Θα το πείτε και στην τοποθέτησή σας, αλλά πρέπει να καταλάβετε ότι στο Σύλλογο γράφονται τον πρωτοβάθμιο για να έχουν τη συνδικαλιστική κάλυψη, αλλά μου κάνει εντύπωση, Άγγελε, που λες εσύ γιατί δεν τους γράφουμε, όταν στο Σύλλογο το δικό σας εσείς δεν γράφατε τους αορίστου που θέλανε να διαλύσουν το Σύλλογο να 'ρθουν σε σας και λέτε τώρα...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ (Α. ΣΙΜΟΣ): Μην μπαίνεις σε αυτή τη διαδικασία Θέμη, άστο τώρα. Είναι πονεμένη η ιστορία. Είναι πονεμένη ιστορία. Έδωσε την απάντηση. Βέβαια, τα ασφαλιστικά μέτρα. Κάτι τα ασφαλιστικά μέτρα που ζήτησε η ΠΑΣΚΕ...

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Και εσείς πήγατε και κάνατε τριτανακοπή. Αφήστε λίγο και τελειώνω. Λοιπόν, ακούστε συνάδελφοι, όσοι θέλανε να αλλάξουν το Καταστατικό της Ομοσπονδίας και το ξέρετε πολύ καλά όπως έγινε το 2004 που το θέλαμε τότε ορισμένες δυνάμεις, θα μπορούσαν να ξεκινούσαν προχθές από το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ και θα λέγανε στην ΑΔΕΔΥ που είναι πλειοψηφία και θα λέγανε: ξέρετε κάτι; Την πρώτη μέρα κάνουμε Καταστατικό Συνέδριο, αλλάζουμε ένα - δύο - τρία και προχωράμε.

Κανένας δεν ζήτησε στα όργανα της ΑΔΕΔΥ παρά το ότι εγώ προσωπικά το έβαλα στη συνεδρίαση και να φέρει το ζήτημα στο προχθεσινό

Συνέδριο και να πάμε σε τροποποίηση. Όλα τα άλλα είναι για να κάνουμε κουβέντα και να βγούμε το βράδυ να καταγγείλουμε ο ένας τον άλλον αν πραγματικά θέλουμε να γραφτούν ή όχι.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ (Α. ΣΙΜΟΣ): Πάντως δεν μου απάντησες.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Στις τοποθετήσεις. Ο συνάδελφος Νταβέλης έχει το λόγο.

Κ. ΝΤΑΒΕΛΗΣ: (Μιλάει μακριά από το μικρόφωνο). Με τον Καλλικράτη, όπως είπε ο Πρόεδρος, υπάρχει η δυνατότητα σε δύο Δήμους που τώρα ενοποιούνται να υπάρχουν δύο Σύλλογοι εκεί που θα γίνει ένας. Στον Πειραιά έχουνε γίνει διασπαστικές κινήσεις όπως είπε από σωματεία και έχουνε γίνει με αφορμή σωματεία και συλλόγους που είχαν απεργοσπάστες όλα τα χρόνια. Εμάς δεν θα μας δεχθείτε αν εμείς δεν συμφωνήσουμε να γίνει ένας Σύλλογος στον Πειραιά;

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Δεν είπα τέτοιο πράγμα, συνάδελφε. Μάλλον δεν με κατάλαβες. Εγώ είπα ότι η προσπάθεια είναι ενοποίησης.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, τελείωσαν οι διευκρινιστικές ερωτήσεις. Σύμφωνα με το άρθρο 43 του Καταστατικού, κάθε τροποποίηση, συμπλήρωση διατάξεων του Καταστατικού ή διάλυση της ΠΟΕ - ΟΤΑ, αποφασίζεται μόνο από το Συνέδριο. Απόφαση για τροποποίηση του Καταστατικού λαμβάνεται σε Συνέδριο για την απαρτία του οποίου απαιτείται παρουσία του 50% συν έναν τουλάχιστον των αντιπροσώπων. Την έχουμε.

Για να ληφθεί απόφαση απαιτείται πλειοψηφία των $\frac{3}{4}$ των παρόντων αντιπροσώπων. Επισήμανση αυτό.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Πρόεδρε, συγνώμη μισό λεπτό, για τη διαδικασία. Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Δήμου Αργυρούπολης δεν λειτουργεί; Έχει ενοποιηθεί με το Σύλλογο Εργατοτεχνικού Προσωπικού. Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Δήμου Νομού Λακωνίας έχει να εμφανιστεί από το 2003. Ο Σύλλογος Εργαζομένων Περιφερειακών ΟΤΑ Νομού Χανίων ενοποιήθηκε με τον άλλον Σύλλογο.

Σύλλογος Εργαζομένων Πεντέλης και Νέας Πεντέλης διαλύθηκε για να κάνουν δύο ξεχωριστά σωματεία αλλά τώρα με τον Καλλικράτη θα πάνε στα Μελίσσια. Ο Σύλλογος Διδακτικού Προσωπικού Δημοτικού Ωδείου Δήμου Λάρισας έχει να εμφανιστεί για πολλά χρόνια. Το Σωματείο Μισθωτών Δήμου Αθηναίων έχει διαλυθεί. Ο Σύλλογος Δημοτικών Υπαλλήλων Δήμων

Ικαρίας, Φούρνων οφείλει συνδρομές από το 2003 και δεν έχει εμφανιστεί. Το ίδιο και ο Σύλλογος Εργαζομένων Δήμου Ορεστίδος.

Ο Σύλλογος Δημοτικών Υπαλλήλων Σάμου από το 2006. Ο Σύλλογος Εργαζομένων ΟΤΑ Νομού Λάρισας ενοποιήθηκε με τον Σύλλογο Δημοτικών Υπαλλήλων Νομού Λάρισας. Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Δήμου Αρχάγγελου Ρόδου χρωστάει συνδρομές από το 2007. Ο Σύλλογος Εργαζομένων Δήμου Πάτμου από το 2006 και ο Σύλλογος Εργαζομένων Δημοτικών Επιχειρήσεων Περιστερίου έχουν μεταφερθεί ήδη οι συνάδελφοι μετά την απόλυσή τους στην Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Αθήνας, άρα δεν υπάρχει λόγος να είναι μέλος της Ομοσπονδίας μας. Ζητάω συγνώμη.

Τοποθετήσεις για τις Καταστατικές - Οργανωτικές αλλαγές

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Το λόγο έχει ο συνάδελφος ο Γιώργος ο Καταχανάς.

Γ. ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ: Συνάδελφοι, πρώτα και κύρια επειδή ακούστηκε για το ζήτημα του Συνεδρίου στην ΑΔΕΔΥ και όχι να περιαυτολογήσουμε αλλά είμαστε η μοναδική παράταξη, το ταξικό κίνημα, οι δυνάμεις του Πανεργατικού Αγωνιστικού Μετώπου στο δημόσιο, που βάλαμε το θέμα τι θα γίνει με τις άλλες σχέσεις εργασίας σήμερα που δεν τις καλύπτει το δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα.

Και πάρθηκε απόφαση στο πρώτο εξάμηνο του 2011 να γίνει Καταστατικό Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ για να καλύπτονται και οι συμβασιούχοι, αφού θα ξεκινήσουν οι διεργασίες απ' τα πρωτοβάθμια και τα δευτεροβάθμια. Να καλύπτονται οι συμβασιούχοι μέσα στα σωματεία, γιατί ακούστηκε από συνάδελφο πριν όλοι είμαστε συμβασιούχοι. Και δεν το λέμε συναισθηματικά.

Αυτή ήταν η παρέμβαση του ταξικού κινήματος στην ΑΔΕΔΥ και σας καλούμε να πάρετε θέση. Ή θα τους πούμε αφού αλλάξει το Καταστατικό της ΑΔΕΔΥ μετά άλλα τρία χρόνια στην ΠΟΕ - ΟΤΑ, πίσω Γιάννη τα καράβια, έλα να δούμε πότε θα γράφουμε και εμείς τους συμβασιούχους. Παίζουμε και κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας.

Συνάδελφοι, από την πλειοψηφία που από ό,τι φαίνεται δεν κάνετε ρούπι πίσω, γιατί ακριβώς σε αυτή τη λογική όταν σας λέμε οι δυνάμεις

του κυβερνητικού εργοδοτικού συνδικαλισμού δεν είναι κατηγορία, αλλά είναι στάση, συνάδελφοι.

Ποιος σήμερα χωρίζει τους εργαζόμενους σε μόνιμους, σε αορίστου χρόνου, σε υψηλόμισθους, σε χαμηλόμισθους, σε συμβασιούχους, στα μπλοκ παροχής υπηρεσιών που τους ζητάνε να πληρώσουνε κιόλας περαίωση; Ποιος τους χωρίζει; Η πολιτική της κυβέρνησης, η πολιτική του κεφαλαίου που ζητάει σήμερα να φτηνώνει ακόμα περισσότερο η εργατική δύναμη.

Σε ποια κατεύθυνση κινείται σήμερα η γραμμή του κυβερνητικού εργοδοτικού συνδικαλισμού; Ακριβώς στην ίδια. Στην λογική δηλαδή ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι διασπασμένοι μεταξύ τους. Να μην τους χωρίζει το κυρίαρχο, ότι είναι μία τάξη που τσαλαπατιέται στο όνομα της κερδοφορίας μιας άλλης τάξης, της αστικής τάξης, των κηφώνων, του κεφαλαίου.

Σε αυτή την κατεύθυνση έρχεται σήμερα, όπως ανασυγκροτείται το κεφάλαιο και τα ζητάει όλα πίσω, στο όνομα της κρίσης που το ίδιο δημιούργησε, τίποτα δεν θεωρείται από τον εργαζόμενο ότι είναι κατάκτηση, ακόμα και η σταθερή και μόνιμη εργασία. Αυτό προσπαθούμε να ενώσουμε, συνάδελφοι.

Αυτό το μήνυμα δώσαμε με τη στάση μας στο Συνέδριο στα Χανιά, γιατί ούτε συναινέσαμε στην κατεύθυνση ότι αποδεχθήκαμε μία νοθευμένη διαδικασία και αποδείχθηκε αυτό, ότι 25 σύνεδροι δεν συμμετείχανε στο Συνέδριο από 1.300 - 1.400 εργαζόμενους ανεξαρτήτου τρόπου πρόσληψης και αυτοί οι εργαζόμενοι ήρθαν και δημιούργησαν συσχετισμούς και στην ΠΟΕ - ΟΤΑ αλλά και στην ΑΔΕΔΥ.

Στην ΑΔΕΔΥ σας πληροφορώ, επειδή το έχουμε φρέσκο το Συνέδριο, ψηφίζανε οι συμβασιούχοι από εκπαιδευτικές ομοσπονδίες και από άλλες ομοσπονδίες, από Νομαρχία, από ό,τι κατάλαβα στα Καταστατικά τους, από τους γιατρούς και τέτοια. Δεν νοθεύτηκε δηλαδή, κατά την άποψή σας, συνάδελφοί μου, το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ που ψήφισαν τα μιάσματα οι συμβασιούχοι απ' αυτές τις Ομοσπονδίες; Και υπήρχε νοθεία επειδή ψηφίσανε οι συμβασιούχοι στους ΟΤΑ;

Να η στάση την οποία ερχόμαστε εμείς και την πληρώσαμε βέβαια. Γι' αυτό δεν συναινέσαμε στη νόθευση. Δεν συναινέσαμε επίσης στο

να σιωπήσουμε μπροστά στον κραυγαλέο κυβερνητικό εργοδοτικό συνδικαλισμό και στο πώς αποτυπωνότανε, στο πώς διαχώριζε τους εργαζόμενους και πάνω απ' όλα δεν αποδεχθήκαμε, συνάδελφοι, αυτό που πολλές φορές γυρνάτε και λέτε εδώ ότι δεν σεβόμαστε τις πλειοψηφίες.

Μα οι Συνελεύσεις των Σωματείων εκεί ήταν ομόφωνες και από όλες τις παρατάξεις και χωρίς την πίεση κάποιων από άλλα όργανα. Και πήραν αυτές τις αποφάσεις. Γιατί δεν αποδεχθήκατε τις αποφάσεις αυτών των Συνελεύσεων; Γιατί έχει γραμμή, συνάδελφοι, έχετε κατεύθυνση από την ηγεσία της πλειοψηφίας πρώτα και κύρια της ΠΑΣΚΕ να κρατάτε διασπασμένο τον κλάδο.

Και για να πω και δύο πράγματα για τις προτάσεις σας σε ό,τι έχει να κάνει με το Καταστατικό, αυτές που καταθέσατε. Κοιτάξτε να δείτε συνάδελφοι, το ζήτημα το να φτιαχτούνε Περιφερειακά Συμβούλια σε δεύτερο επίπεδο, σε παραπέμπει αλλού. Σε πάει σε μία διαδικασία ότι θα υπάρχουνε πρωτοβάθμια όργανα, δευτεροβάθμια όργανα και ένα τριτοβάθμιο όργανο στη λογική της Συνομοσπονδίας.

Αυτή είναι η ενότητα την οποία επικαλείστε; Και βέβαια στο ίδιο κείμενο δεν διστάζετε να λέτε παρακάτω να ενωθεί ο δημόσιος με τον ιδιωτικό τομέα, τη στιγμή που σήμερα δεν δέχεστε εργαζόμενους με συμβάσεις εργασίας, οι οποίοι προχθές με το Νόμο Ραγκούση ήταν αυτοί που είχαν μπάρμπα στην Κορώνη κατά τα λεγόμενά σας, και σήμερα δημιουργείτε και την εξής αυταπάτη, το ψεύδος στους εργαζόμενους: ότι αυτοί οι εργαζόμενοι θα εξαφανιστούν.

Μα είναι δυνατόν σε περιόδους που φτηναίνει η εργατική δύναμη, που τσακίζεται η μόνιμη και σταθερή εργασία, που θα εφαρμοστεί ο Καλλικράτης, που πάλι για σας ήτανε μία εποχή σε θετική κατεύθυνση και τώρα θα αποτύχει, αλλά είναι ο πολιορκητικός κριός για να ισοπεδώσει τα πάντα σε ό,τι έχει να κάνει με τη διαχείριση σε τοπικό επίπεδο, σε ό,τι έχει να κάνει με την αγορά, με τα ανοίγματα των αγορών, να μπει το ιδιωτικό κεφάλαιο, να βρει πιο φτηνή εργασία και να κρατήσουν μόνιμους;

Όταν το ίδιο το Μνημόνιο λέει θα φεύγουμε πέντε θα μπαίνει ένας; Όταν η ίδια η κυβέρνηση έχει ψηφίσει να έχουν 270 χιλιάδες άνεργοι να μπουνε και να απασχοληθούνε και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση με πληρωμένα

τα ασφαλιστικά τους ταμεία, τα ασφαλιστικά τους δικαιώματα από τους εργαζόμενους, απ' τα ασφαλιστικά ταμεία, αυτά που έχει κατακρεουργήσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ;

Σε αυτή τη λογική θα αυξηθούν οι συμβασιούχοι. Γι' αυτό τους θέλετε εκτός κλάδου. Να μην αγωνίζονται. Και εμείς είμαστε υποχρεωμένοι, συνάδελφοι, αυτή την ανασυγκρότηση του ταξικού κινήματος να την υπερασπίσουμε. Και δεν λογάμε κόστος. Και πιστεύουμε ότι η αποδοχή της μεγάλης μερίδας των συναδέλφων στα πρωτοβάθμια σωματεία, ανεξαρτήτου πού ανήκει ο καθένας, να γράφουν τους συμβασιούχους, είναι βήμα της ταξικής στάσης μας, της αταλάντευτης που είχαμε όλο αυτό τον καιρό.

Η στάση και των άλλων παρατάξεων μέσα στην Ομοσπονδία, το να αποδεχθούνε την εγγραφή των συμβασιούχων με τον Α ή Β τρόπο, πιστεύουμε ότι είναι βήμα της δικιάς μας στάσης που δεν λογαριάσαμε ούτε θυσίες, ούτε τα βάλαμε σε μικροκομματικές σκοπιμότητες, υπολογίζοντας τα κουκιά.

Σε αυτή την κατεύθυνση θα συνεχίσουμε να επιμένουμε στο πρωτοβάθμιο επίπεδο να γράφονται οι συμβασιούχοι. Και να ενώσουμε τη φωνή μας και με τους άλλους εργαζόμενους σε κάθε Δήμο, σε κάθε γειτονιά. Με τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, με τους αυτοαπασχολούμενους, με τους ανέργους, με τους αγρότες, με τους συνταξιούχους, γιατί έχουμε κοινά προβλήματα και εκεί πέρα θα υψωθούνε, αυτό που λέμε, η αντίδραση από πλευράς εργαζομένων.

Η ενιαιοποίηση αυτής της κοινωνικής συμμαχίας που θα κάνει βήματα έτσι ώστε από τη μία να βάζει αιτήματα που να ικανοποιούν τις σύγχρονες ανάγκες και να μην ταυτίζονται και να προσαρμόζονται στον στενό κορσέ που έχει σήμερα ανάγκη το κεφάλαιο, να δημιουργούνε προοπτική τέτοια και να υπάρχουνε τουλάχιστον οι απαραίτητες λογικές τις οποίες λέμε εμείς. Να καταδικάζουνε πρώτα και κύρια τα ίδια τα κόμματα, τους πολιτικούς φορείς που υπερασπίζουμε σήμερα όλη αυτή την αντιλαϊκή λαίλαπα, τις ανάγκες του κεφαλαίου δηλαδή.

Δεν είναι λογικό, δεν ταιριάζει στον λογικά σκεπτόμενο να έρχεται σε σύγκρουση με την περικοπή των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, με την κατάργηση της σταθερής και μόνιμης εργασίας, με την κατάργηση των

ασφαλιστικών δικαιωμάτων, του εφάπαξ, των 270 εξετάσεων στην υγεία που έχουμε καταντήσει ημιασφάλιστοι και από την άλλη να μην καταδικάζει τον πολιτικό φορέα, να μην καταδικάζει τις δυνάμεις του συνδικαλιστικού κινήματος που μέχρι εχθές σερνόντουσαν στους διαλόγους τους κοινωνικούς για τις εργασιακές σχέσεις και σήμερα έρχονται να κλάψουν για το αποτέλεσμα, που μέχρι εχθές πήγαιναν στους κοινωνικούς διαλόγους για την κοινωνική ασφάλιση και έρχονται σήμερα να κλάψουν για το αποτέλεσμα.

Άρα θα πρέπει να βγάξει συμπεράσματα ο εργαζόμενος και μέσα στις προϋποθέσεις είναι να καταδικάζει και τους υπαίτιους. Και πάνω απ' όλα να καταλήγει στην προοπτική, συνάδελφοι, γιατί σήμερα δημιουργούνται οι δυνάμεις για άλλη μία φορά που πάν' να ξεγελάσουν τον εργαζόμενο, να του δημιουργήσουν ψευδαισθήσεις και αυταπάτες, ενώ ο καπιταλισμός τρέχει καλπάζοντας, για να καλύψει την κρίση την οποία τα κέρδη δηλαδή τα οποία ο ίδιος έχει δημιουργήσει μέσα σε αυτή την κρίση και χάνουν οι εργοδότες αλλά στο όνομα αυτού τσαλαπατάνε τους εργάτες γιατί δεν τους λογαριάζουν παραπάνω από ένα παραγωγικό γρανάτζι στην κερδοφορία τους.

Και αυτό εμείς πιστεύουμε, συνάδελφοι, ότι η προοπτική η οποία πρέπει να αναδείξει ο εργαζόμενος θα κινείται στην εξής κατεύθυνση: θα δημιουργεί τις συμμαχίες αυτές σε κοινωνικό επίπεδο που θα είναι οι όροι ανατροπής, σύγκρουσης και να ανοίγει ο δρόμος για μία εξουσία για τους ίδιους τους εργαζόμενους, για μία λαϊκή κυριαρχία, με εργατικό έλεγχο.

Βγαίνει αυτή η εμπειρία βήμα το βήμα. Αυτό φοβούνται. Αυτό τα στόματα πάν' να κλείσουνε. Και γι' αυτό σας καλούμε να στηρίξετε τις προτάσεις που έχουμε εμείς βάλει ενόψει του Καταστατικού Συνεδρίου, δηλαδή όλοι οι εργαζόμενοι να έχουν ενιαία φωνή, γιατί συνάδελφοι εδώ πάμε να βάλουμε καινούργια άρθρα, αλλά το κυρίαρχο άρθρο το οποίο λέει: η κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο τόσα χρόνια οι δυνάμεις του κυβερνητικού εργοδοτικού συνδικαλισμού το κάνανε κενό γράμμα. Είναι υποχρέωσή μας, είναι ιστορική μας ευθύνη να το κάνουμε να έχει σάρκα και οστά. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Πολυμερόπουλος, ο Αντιπρόεδρος της Εκτελεστικής έχει το λόγο. Και μέχρι να πάει ο συνάδελφος στο βήμα, υπενθυμίζουμε ότι έχει ανοίξει κατάλογος ομιλητών μόνο με χαρτάκια, με τη

σειρά που έρχονται, και το Προεδρείο προτείνει ένα πεντάλεπτο αυστηρό για κάθε ομιλητή. Υπάρχει καμία αντίρρηση; Τρίλεπτο; Πεντάλεπτο, αλλά στο πεντάλεπτο θα προειδοποιούμε λίγο νωρίτερα, θα κλείνουμε το μικρόφωνο. Συνάδελφε Βασίλη έχεις το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ (Α. ΣΙΜΟΣ): Εμείς αποχωρούμε. Όπως δηλώσαμε, η ώρα είναι 12, ξεκινάει η στάση εργασίας που έχει κηρύξει η ΑΔΕΔΥ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ας ακούσετε τους επικεφαλείς των παρατάξεων.

(Διαλογικές Συζητήσεις)

Β. ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι, ναι, αλλά θέλετε να φύγουμε, ο Καταχανάς τελείωσε τώρα, έφυγε, μετά θα πάει 11.30 η ώρα, θα φύγετε, 12.30 όταν σας βολέψει, η ΑΣΚ θα φύγει στη μία η ώρα, θα την βολέψει. Έτσι δεν είναι; Έτσι δεν είναι;

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: Γι' αυτό Βασίλη ζήτησα διαδικαστικά το λόγο.

Β. ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ: Ναι αλλά ξέρεις, το ξαναείδαμε αυτό το παιχνίδι. Το είδαμε στα Χανιά και είναι ακριβώς επανάληψη. Σας αρέσει - δεν σας αρέσει μια χαρά βολεύει την ΠΑΣΚΕ και δεν πρόκειται να γίνει συζήτηση, δεν θα περάσει τίποτα και είστε συμμετοχοί. Μια χαρά επανάληψη των Χανιών γίνεται και σήμερα.

Και τα υπόλοιπα, έχω και έναν κολαούζο ο οποίος με καταγγέλλει κάθε τρεις και λίγο και τρέχει από πίσω μου όταν μιλάω, είναι η επανάληψη του προηγούμενου Συνεδρίου, χωρίς καμία διαφοροποίηση. Αν δεν μιλήσουμε κιόλας θα είναι σαν να βλέπουμε καρμπόν.

Αγαπητοί συνάδελφοι, επειδή όντως το είδαμε το παιχνίδι και στα Χανιά και θα το ξαναδούμε και σήμερα, μην ανησυχείτε, μην έχετε αγωνία αν χάσετε καμία φάση ενδιάμεσα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Όχι διακοπές. Συνέχισε Βασίλη. Μόλις τελειώσει παίρνεις το λόγο επί της διαδικασίας.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: Εγώ λέω να βοηθήσουμε σε αυτή την ιστορία, διότι δεν είναι σωστό να μιλήσουν οι παρατάξεις και να αποχωρεί το μισό Συνέδριο. Γι' αυτό λοιπόν αυτό που προτείνω στο Προεδρείο, μετά το απόγευμα να μιλήσουν οι επικεφαλείς των παρατάξεων ώστε να μην δημιουργηθεί κανένα ζήτημα.

Εξάλλου σε μισή ώρα σταματάμε. Βάσει με την απόφαση εμείς θα αποχωρήσουμε, όπως θα αποχωρήσει και η ΑΣΚ. Τώρα αν...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Προσωπικά δεν μπορώ να δεχθώ κάτι τέτοιο, δηλαδή να πω δεν σέβομαι τους συναδέλφους αντιπροσώπους και δίνω το λόγο στους αντιπροσώπους και το απόγευμα επανέρχομαι να δώσω στους επικεφαλείς των παρατάξεων.

Μπήκαν οι προτάσεις σε ψηφοφορία. Δεν πέρασε καμία, συνεχίζουμε σύμφωνα με το πρόγραμμα. Όσοι θέλουν να μείνουν στην αίθουσα μένουν, όσοι θέλουν να αποχωρήσουν αποχωρούν. Συνάδελφε Βασίλη συνέχισε.

Β. ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ: Επαναλαμβάνω, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι το παιχνίδι είναι ακριβώς το ίδιο, αν χάσει κανένας καμιά φάση μπορεί να επανέλθει πριν από ενάμισι χρόνο, οπότε θα έχει μια πλήρη εικόνα και θα είναι πλήρως καταρτισμένος.

Είδαμε λοιπόν η ίδια διαδικασία να επαναλαμβάνεται και σήμερα, δεν θα συζητήσουμε επί της ουσίας τίποτα, δεν θα αποφασίσουμε τίποτα και βεβαίως άλλες οι προτεραιότητες φαίνεται ότι είναι οι δικές μας, άλλες οι προτεραιότητες είναι των άλλων.

Είχαμε τη διάθεση να προχωρήσουμε. Είχαμε τη διάθεση να συζητήσουμε και να βρούμε με συναινετικές διαδικασίες συγκλίσεις των απόψεων. Βεβαίως είναι ξεκαθαρισμένη η άποψη από την αρχή του Συνεδρίου ότι θα είναι αποκλίνουσες οι απόψεις. Εγώ περιμένω ώσπου να γίνει, όπως άκουσα το ΠΑΜΕ, ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός για να μπορέσω και εγώ να δω μια σοσιαλιστική κοινωνία όπως την αντιλαμβάνεται. Έως τότε όμως παραμένω αστός και αστός του κερατά παραμένω και προσπαθώ μέσα από την αστική κοινωνία που είμαστε να επιλύσω τα προβλήματα.

Και άκουσα βεβαίως το ΠΑΜΕ να λέει ότι έβαλε στο Συνέδριο το θέμα των συμβασιούχων και λέει ψέματα βεβαίως, διότι το ζήτημα όπως μπήκε και δεν με ενδιαφέρει, ούτε διεκδικώ δάφνες, ούτε ποτέ αποποιήθηκα ευθύνες, η πρόταση όπως μπήκε για Καταστατικό Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ δεν είχε εμφανιστεί ποτέ, ήτανε πρόταση την οποία την κατέθεσα την τελευταία

μέρα του Συνεδρίου στις 10.30 το πρωί πουμίλαγα. Δεν με ενδιαφέρουν οι δάφνες.

Αναδείξαμε το θέμα των συμβασιούχων όσο περισσότερο γινότανε. Πάρτε το φυλλάδιο λοιπόν της προηγούμενης συνεδριακής διαδικασίας. Τι άλλαξε από τότε; Διαφοροποιηθήκαμε πουθενά; Είχαμε καμία απόκλιση; Δέκα κωλοτούμπες έχω δει, Σκιαδά, να κάνετε για να μην γίνουμε, να μην προχωρήσει βήμα για τους συμβασιούχους. Δεν θέλετε να γίνει καμία τακτοποίηση συμβασιούχων, θέλετε να παίζετε με αυτή την ιστορία, σας αρέσει να βγαίνετε με λαϊκισμούς και να παίζετε. Δεν την θέλετε όπως ο διάβολος το λιβάνι. Αυτό κάνετε.

Θα είναι το μεγαλύτερο χτύπημα εάν οι συμβασιούχοι τακτοποιηθούν με οποιονδήποτε τρόπο. Το κάνετε δύο χρόνια τώρα και δεν έχετε να διαφοροποιήσετε τη στάση σας. Δεν μας ενδιαφέρει να διεκδικήσουμε καμία δάφνη. Δεν το κάνουμε επειδή οι συμβασιούχοι είναι προσκείμενοι σε μας ή δεν είναι.

Υπάρχουνε δύο λόγους. Ο ένας ο λόγος είναι μία αρχή δεοντολογική. Δεν είναι συμβασιούχοι του παλιού καιρού, του ενός έτους, των δύο ετών, των τριών ετών. Είναι συμβασιούχοι εξαετίας, εφταετίας και κάμποι θα πάνε δωδεκαετίας. Άρα λοιπόν αυτοί οι οποίοι δουλεύουνε με τους ίδιους όρους και τις ίδιες διαδικασίες με όλους τους υπόλοιπους, όσο πιθανόν δουλεύουνε κάμποι λιγότερο που θα πάρουνε σύνταξη από το δημόσιο, θεωρούμε ότι είναι αντιδεοντολογικό να μην εγγράφονται.

Και ο δεύτερος ο λόγος. Βλέπετε ότι το δημόσιο συρρικνώνεται. Συρρικνώνεται με έναν απελπιστικό τρόπο. Ακούτε τις ανακοινώσεις του Ραγκούση, των διάφορων πολιτικών παραγόντων, των διάφορων παρατρεχάμενων οι οποίοι ανακράζουν ότι το δημόσιο θα φθάσει 250 χιλιάδες ή 300 χιλιάδες.

Εκεί θα φτάσουμε εάν δεν ανοίξουμε το Καταστατικό, εάν δεν ανοίξουμε να μπει μέσα καινούργιο αίμα. Και δεν μας βολεύει και λέμε να μπουνε μέσα. Δεν μας βολεύει, αλλά είναι θέμα πολιτικής μας αντίληψης, είναι άποψή μας ξεκάθαρη διότι δεν μπορεί το δημόσιο να μένει συρρικνωμένο στην αντίληψη που έχει σήμερα. Θα μείνουμε τρεις και ο κούκος και επειδή θα λείπουνε οι τρεις θα μείνει ο κούκος.

Είχαμε την άποψη διαχρονικά, την ίδια την επαναλαμβάνουμε σαν να είμαστε χαλασμένα γραμμόφωνα. Και διαφωνήσαμε με την τελευταία απεργιακή κινητοποίηση σε αυτό το σημείο. Για μας το πρωταρχικό ζήτημα ήταν η τακτοποίηση των συμβασιούχων, για τους άλλους ήταν άλλες οι προτεραιότητες. Και τα πράγματα μας δικαιώσανε.

Υπογράψαμε μία συλλογική σύμβαση και εκεί παραμείναμε, αλλά ήταν η προτεραιότητά μας διαφορετική. Ήταν διαφορετική και αυτή ήταν η κάθετη διαφωνία και ξεκάθαρα είπαμε: δεν συμφωνούμε στην κινητοποίηση, διότι προτάσσουμε το θέμα των συμβασιούχων. Τότε συμφωνούμε.

Δεν διαφοροποιηθήκαμε εδώ και τέσσερα χρόνια ούτε κατά κεραία. Οι λαϊκισμοί δεν με αφορούνε. Οι καταγγελίες, τις επιστρέφω, διότι όποιος ρίχνει λάσπη με το φτυάρι την ανταποδίδω με τον κουβά. Οι γελοιοίτες εδώ πέρα τόσα χρόνια που ακούω από επαγγελματίες επαναστάτες και επαγγελματίες λασπολόγους με αφήνουνε παγερά αδιάφορο.

Και βεβαίως εδώ πέρα είναι καμπόσοι, όταν είναι πέντε και μιλάνε και οι πέντε θεωρούν ότι είναι οι καμπόσοι. Μα στην κοινωνία πόσοι είναι; Στην κοινωνία πόσοι μετριάσαμε; Στον αντίκτυπο της κοινωνίας οι δικές μας οι απόψεις, οι στάσεις, οι θέσεις ποιο αντίκτυπο έχουνε και ποιο αντίκτυπο έχουνε αυτών οι οποίοι είναι οι καμπόσοι εδώ πέρα; Οι βαστάζοι των εργατικών δικαιωμάτων διότι έτσι έχουνε αυτοχρηστεί.

Δεν έχω αυτοχρηστεί βαστάζος κανενός. Απλώς επιτελώ το ρόλο που μου έχω αναθέσει. Να εκφράζω εργαζομένους, να εκφράζω εργαζομένους οι οποίοι είναι κοντά, δίπλα ή μακριά ή λίγο πιο μακριά από τις θέσεις, τις αντιλήψεις, στα εργασιακά και στα συνδικαλιστικά θέματα. Και μπορεί να έχουμε πολιτικές απόψεις διαφορετικές, μπορεί να έχουμε και κοινωνικές απόψεις διαφορετικές αλλά προσπαθούμε όλο το διάστημα να συγκλίνουμε στην επίλυση των προβλημάτων.

Κάποιοι άλλοι προσπαθούνε εναγωνίως να αποκλίνουνε. Κάποιοι άλλοι κοιτάζουνε να μην επιλυθούνε τα ζητήματα για να έχουμε να λέμε, να έχουμε την ομηρία. Και έρχονται κάποιοι και λένε: μα εμείς δεν ψηφίζουμε να εγγραφούν οι συμβασιούχοι διότι δεν θέλουμε να είναι

συμβασιούχοι. Και εμείς δεν θέλουμε να είναι συμβασιούχοι. Μα είναι το θέμα υπαρκτό εδώ και δέκα χρόνια. Και λέμε να τελειώσει αυτή η ιστορία.

Και λένε κάποιοι άλλοι: μα δεν θα υπάρχουνε συμβασιούχοι. Μα θα υπάρχουνε συμβασιούχοι και το βλέπετε. Το βλέπετε από δέκα διαφορετικές πλευρές, από παντού. Αν λοιπόν δεν υπάρχουνε οι συμβασιούχοι δεν έχουμε κανένα λόγο τότε να εγγράψουμε μη υπάρχοντες, αλλά τους υπαρκτούς έχουμε λόγο να τους εγγράψουμε.

Και βεβαίως θεωρώ ότι είναι υποκρισία και υποκρισία του κερατά, Μηνά, και είναι υποκρισία του κερατά να πηγαίνουμε και να κάνουμε συμπαραστάσεις στους συμβασιούχους, να λέμε ότι καλύπτουμε συνδικαλιστικά τις απεργιακές κινητοποιήσεις, να λέμε ότι καλύπτουμε τις απεργιακές κινητοποιήσεις άλλων Ομοσπονδιών συμβασιούχων, να λέμε ότι καλύπτουμε τις εκδηλώσεις άλλων Ομοσπονδιών συμβασιούχων ή αυτόνομων παρεμβάσεων συμβασιούχων, αλλά να λέμε δεν τους γράφουμε. Εκεί τους καλύπτουμε, εκεί τους θέλουμε, εκεί πηγαίνουμε σαν να είμαστε μαϊντανοί, αλλά εδώ πέρα δεν τους γράφουμε.

Αν αυτό έχει λογική τότε φαντάζομαι αυτή η λογική έχει σχέση με τον παραλογισμό και όχι με την απλή καθημερινή λογική και τον ορθολογισμό.

Και βεβαίως μπαίνουνε και άλλες διαδικασίες όσον αφορά την αλλαγή του Καταστατικού. Μα, αγαπητοί συνάδελφοι, εάν θεωρείτε ότι τα υπόλοιπα είναι το βασικό ζήτημα του Συνεδρίου, τότε επαναλαμβάνω έχουμε χάσμα απόψεων. Να συμφωνήσουμε στους συμβασιούχους και από κει και πέρα να μπορέσουμε να συζητήσουμε για οτιδήποτε θέλετε.

Τα Περιφερειακά Συμβούλια, τι να κάνουμε; Να κάνουμε ένα όργανο ακόμη; Είχαμε τις Περιφερειακές Συνελεύσεις. Λειτουργήσανε; Όχι. Δεν λειτουργήσανε. Να κάνουμε τα Περιφερειακά Συμβούλια. Παράπλευρα από τα Νομαρχιακά Τμήματα της ΑΔΕΔΥ θα τα κάνουμε;

Θα είναι θεσμοθετημένα τμήματα τα οποία θα λειτουργούνε σε επίπεδο περιφέρειας και όταν θα έρχονται τα δώδεκα Συμβούλια σε ρήξη με την κεντρική διοίκηση της Ομοσπονδίας τότε θα λέμε ότι έχουμε διένεξη μεταξύ δύο οργάνων; Θα μου πει βεβαίως ο φίλος μου ο Μπαλασόπουλος: μα θα παίρνουμε την άποψη των Περιφερειακών Συμβουλίων και έτσι θα λυθεί το ζήτημα.

Μα δεν είναι αυτό το ζήτημα γιατί ξέρω και τι θα μου απαντήσεις. Και εγώ σου απαντώ: ότι κάνοντας ένα όργανο ακόμη δεν επιλύεις το παραμικρό, δημιουργείς ένα ακόμη πρόβλημα στην όλη διαδικασία διότι οι Περιφερειακές Συνελεύσεις που είχαμε πει δεν λειτουργήσανε και αν σήμερα θεωρείς ότι το να κάνουμε ένα όργανο παράπλευρο στα τόσα τα οποία υπάρχουνε, θα το δεχθώ, αρκεί να δεχθείς ότι και οι συμβασιούχοι πρέπει να εγγραφούνε. Ξεκάθαρη η άποψή μου.

Βάζετε το θέμα της σύμπτυξης των Συλλόγων. Μα αν αυτή δεν είναι η υποκρισία τότε τι είναι; Έχετε κάνει Συλλόγους, συλλογάκια, παρασυλλογάκια και κολοκυθάκια με 30 και 35 άτομα μόνο και μόνο για να φέρουνε έναν εκλέκτορα. Και τώρα λέτε με διοικητικά μέτρα εμείς θα κάνουμε σύμπτυξη συλλόγων;

Μα πιστεύει κανένας ότι το Σύλλογο που ιδρύσατε πριν από δύο μήνες τώρα θα του πείτε: κακό παιδάκι, σταμάτα να υφίστασαι, έφερες το ψηφάκι ως αντιπρόσωπος και πήγαινε να συμπτυχθείς. Με διοικητικά μέτρα δεν επιλύεται το πρόβλημα. Επιλύεται με συμφωνία κυρίων. Επιλύεται με συμφωνία πολιτική, να πάρουμε απόφαση ότι θα το επιλύσουμε. Όχι να λέμε το επιλύουμε και συγχρόνως φτιάχνουμε άλλους 22 Συλλόγους, διότι από πότε λέμε ότι πρέπει να υπάρχει σύμπτυξη Συλλόγων;

Πριν από τρία χρόνια; Πριν από τέσσερα χρόνια; Πριν από πέντε; Από τότε λέμε. Πόσοι ήταν οι Σύλλογοι πριν από πέντε χρόνια; 190. Πόσοι είναι σήμερα; 270. Μα εγώ τους έφτιαξα; Μα εγώ τους έφτιαξα; Ευχαριστώ πάρα πολύ. Επειδή διαγράψαμε και τους 14.

Πώς λοιπόν αυξηθήκαν οι Σύλλογοι; Και τώρα εμείς θα πάμε με διοικητικά μέτρα και θα πούμε ότι τέρμα πλέον, ελάτε να συμπτυχθείτε. Και αυτός που θα πει ότι δεν συμπτύσσομαι θα του τραβήξουμε το αυτί; Θα τον πάρουμε από το αυτί και θα του πούμε ότι θα συμπτυχθείς, δεν σε δεχόμαστε; Θα το κάνουμε;

Θα του πούμε ότι τον βγάζουμε έξω; Θα του πούμε όπως είπε ο συνάδελφος απ' τον Πειραιά, θα του πούμε ότι εσύ πλέον κακό παιδί, δεν θα ανήκεις στην Ομοσπονδία; Μόνον έτσι λοιπόν θα μπορούσε να γίνει, πράγμα το οποίο δεν μπορεί να γίνει και δεν πρέπει να γίνει και ποτέ δεν έχει γίνει.

Άρα λοιπόν ευχολόγιο είναι. Ευχολόγιο η σύμπτυξη των Συλλόγων. Καθαρά ευχολόγιο και καθαρή υποκρισία. Να είμαστε ξεκάθαροι. Και εμείς δεν θέλουμε να παίξουμε σε αυτή τη διαδικασία. Να προσπαθήσουμε, έχω πει επανειλημμένως ότι πρέπει και οι Ομοσπονδίες να γίνουνε μία, να γίνει ενοποίηση και οι Σύλλογοι όταν οι δάσκαλοι έχουν 100 Συλλόγους και οι ΕΛΜΕ είναι 70, εμείς να έχουμε 250, δεν μπορεί να λειτουργήσουνε. Σύλλογοι των 30 και των 50 ατόμων δεν μπορεί να λειτουργήσουνε.

Κάποιοι θα αυτοκαταργηθούνε, είναι δεδομένο. Κάποιοι όμως θα λειτουργήσουνε γιατί πρέπει να λειτουργήσουνε. Και ξέρετε γιατί πρέπει να λειτουργήσουνε; Πρέπει να λειτουργήσουνε για να έρθει ο Πρόεδρος εδώ πέρα και να πει ότι στην απεργία στην οποία πιθανόν δεν συμμετείχε ούτε ο ίδιος είχε 99,7% συμμετοχή. Για να έρθει εδώ πέρα ο Πρόεδρος ή επειδή θέλει να παραμείνει Πρόεδρος. Και είδαμε το παιχνίδι να παίζεται όλα αυτά τα χρόνια, να έρχονται οι Πρόεδροι εδώ πέρα και να λένε: 99,999.

Άρα λοιπόν θα υπάρχει ο Πρόεδρος. Άρα λοιπόν θα παραμείνει ο Σύλλογος. Και αυτοί οι οποίοι θα καταργηθούν θα είναι αυτοί οι οποίοι θα αυτοκαταργηθούνε, διότι δεν θα έχουνε καμία υπόσταση και δεν θα μπορούνε να παραμένουνε.

Και εγώ βάζω και ένα άλλο ζήτημα, το οποίο το είχαμε ξαναπεί και δεν ήτανε δικιά μας πρόταση, αλλά είδαμε ότι λειτουργεί ανασταλτικά. Να μειώσουμε και το μέτρο των αντιπροσώπων. Εκεί που τους πήγαμε 71 και αποδείχθηκε ότι ήταν υπερβολικά υψηλό το μέτρο μπορούμε να βρούμε ένα μέτρο χαμηλότερο, διότι το 71 αποδείχθηκε ότι είναι απαγορευτικά υψηλό. Και αν θέλετε μπορούμε εκεί πέρα να συζητήσουμε, να το κατεβάσουμε. 5, 10, 15 μονάδες; Να βρούμε ένα μίνιμουμ σύμπραξης των απόψεων και να κατεβάσουμε και το θέμα του μέτρου των αντιπροσώπων.

Και για να τελειώνω επειδή προφανώς θέλουν να φύγουνε και οι συνάδελφοι και τους καθυστερώ, αλλά βεβαίως αυτοί όταν θέλουνε να φύγουνε δεν λαμβάνουν υπ' όψιν ότι εμείς θέλουμε να μείνουμε, και εγώ γιατί θα πρέπει να λάβω υπ' όψιν ότι αυτοί πρέπει να φύγουνε;

Αλλά επειδή είμαστε ευπρεπείς, αλλά επειδή με ακούς Μηνά, επειδή περιμένεις να μιλήσει ο Χαρίσης και δεν με ακούς, επειδή θα καθόσουν να με ακούσεις.

Θέλω, λοιπόν αγαπητοί συνάδελφοι, να σας πω ότι εμείς αυτό για το οποίο έχουμε ταχτεί αυτό κάνουμε και θεωρώ ότι το κάνουμε και πολύ καλά. Και έχω πει και άλλη φορά, ψηφίστε μας γι' αυτό που είμαστε. Μας ψηφίζετε γι' αυτό που βλέπετε. Δεν μας ψηφίζετε γι' αυτό το οποίο θα ήμασταν στο παρασκήνιο διότι δεν έχουμε παρασκήνιο. Έχουμε μόνο προσκήνιο.

Είμαστε αυτοί που βλέπετε, γι' αυτό σας λέμε είμαστε απέναντί σας. Στεκόμαστε ενώπιος ενώπιω και λέμε ότι είμαστε με ξεκάθαρες απόψεις, ιδέες, αντιλήψεις. Θέλετε να συμπλεύσετε μαζί μας; Συμπλεύστε. Εάν δεν θέλετε υπάρχουνε και άλλες επιλογές, αλλά δεν μπορείτε όμως να είστε απέναντι με την συκοφαντία και με την σπέκουλα, τον άκρατο λαϊκισμό και περιμένοντας το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Εμείς δεν τον περιμένουμε. Εμείς αγωνιζόμαστε για να επιλύσουμε προβλήματα του σήμερα, του χτες, του αύριο. Προβλήματα τα οποία ήρθανε ή μας προκύψανε από τη μνημονιακή αντίληψη.

Και βέβαια να πω και στο φίλο μου τον Θέμη, πριν από ένα χρόνο, πριν από ενάμισι χρόνο, όταν αγωνιζόμασταν και παίρναμε 50, 60 ή 70 ευρώ αύξηση, τότε ο Θέμης έλεγε: η κακή η κυβέρνηση τότε φταίει που δεν πήραμε 100. Και φταίει και ο Πολυμερόπουλος, δεν μπορεί να μην φταίει, γιατί ο Πολυμερόπουλος πάντα φταίει, κάπου είναι μέσα εκεί για να φταίει. Εντάξει;

Σήμερα όμως, εγώ δεν στάθηκα απέναντί του να του πω: είστε απαράδεκτοι διότι η κυβέρνηση έκανε αυτό και εσείς στηρίζετε την κυβέρνηση. Ξεχώρισα πάντα και τα ξεχώρισα με ευπρέπεια και τα ξεχώρισα με αξιοπρέπεια. Δεν είναι, είπα, η συνδικαλιστική παράταξη η κυβέρνηση. Πράγμα το οποίο λέγανε το αντίθετο.

Είπα δεν φταίει η ΠΑΣΚΕ διότι είναι αυτή η μνημονιακή πολιτική. Για σας όμως έφταιγε η ΔΑΚΕ επειδή οι αυξήσεις ήτανε 70 ευρώ και όχι 80 ευρώ. Και αυτή είναι η ειδοποιός διαφορά μας. Αυτή είναι μια διαφορά η οποία από ό,τι βλέπετε είναι και σε πολιτικό επίπεδο, αλλά πηγαίνει και πιο πέρα, σε καταστατικό επίπεδο. Πηγαίνει σε καταστατικό επίπεδο και είναι μία άποψη

την οποίαν εκφράσαμε συνολικά όσον αφορά τις καταστατικές αλλαγές. Τα υπόλοιπα θα έχουμε την ευκαιρία να τα επαναλάβουμε.

Όμως κλείνοντας λέω δύο πράγματα. Συμφωνείτε σε ένα μίνιμουμ όσον αφορά τους συμβασιούχους και εγώ δεν είπα ποτέ με άκραιο λαϊκισμό, όλοι οι συμβασιούχοι να εγγραφούνε. Λέω διαχρονικά όσοι επιτελούνε πάγιες και διαρκείς ανάγκες, βάζω προαπαιτούμενα. Να συμφωνήσουμε λοιπόν σε ένα μίνιμουμ προαπαιτούμενων και εκεί πέρα να βαδίσουμε όλοι μαζί.

Εάν δεν δεχτείτε το βασικό το οποίο βάζουμε και το οποίο είναι το κυρίαρχο στην κοινωνία διότι μας έχει ξεπεράσει η κοινωνία και διότι η ΑΔΕΔΥ πηγαίνει στο Συνέδριο τον Ιούνιο για να ανοίξει το Καταστατικό για τους συμβασιούχους, τότε, αγαπητοί συνάδελφοι, δεν δεσμευόμαστε για οτιδήποτε από τούδε και στο εξής. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Χαρίσης έχει το λόγο.

Γ. ΧΑΡΙΣΗΣ: Συνάδελφοι, επειδή αυτό το οποίο χρειάζεται σήμερα το συνδικαλιστικό κίνημα για να ξεπεράσει την κρίση, για να συνενωθεί με όλες τις δυνάμεις του εργατικού και λαϊκού κινήματος και της νεολαίας, και επειδή πολλών από μας και πιστεύω της πλειοψηφίας των παρευρισκομένων η μισή καρδιά βρίσκεται αλλού, εκεί δηλαδή που αγωνίζεται η νεολαία τιμώντας τον νεκρό Αλέξη, νομίζω ότι αυτό το οποίο χρειάζεται σήμερα είναι να σταματήσουμε εδώ το Συνέδριο και να πάμε να συναντηθούμε με αυτούς τους ανθρώπους, διότι αυτό, συνάδελφοι, που χρειάζεται δεν είναι απλά να συζητάμε, αλλά κυρίως να δρούμε.

Και αυτό είναι το έλλειμμα σήμερα του συνδικαλιστικού κινήματος, ότι δηλαδή έχει καταντήσει σε πολλά επίπεδα με μία γραφειοκρατική αντίληψη, μη παίρνοντας υπόψη τα προβλήματα που υπάρχουν γύρω μας και κυρίως, συνάδελφοι, εκεί που κρίνονται όλα τα πράγματα, δηλαδή στο πεζοδρόμιο, γιατί έχουμε πολλές φορές αντιμετωπίσει το πρόβλημα ότι σε κινητοποιήσεις και της Ομοσπονδίας και των εργαζομένων, πολλές φορές αυτού του τύπου το συνδικαλιστικό κίνημα να μην παρίσταται ούτε δια των αντιπροσώπων του, δηλαδή των αιρετών οργάνων και νομίζω αυτό είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε.

Εγώ δεν θα συνεχίσω την ομιλία μου, διότι πιστεύω ότι πρέπει να βρεθούμε αυτή τη στιγμή στο πεζοδρόμιο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Αδαμόπουλος Νίκος έχει το λόγο.

Ν. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Λοιπόν, συνάδελφοι, και εμείς σαν Αγωνιστικές Συσπειρώσεις, όπως είπαμε και στην αρχή, αυτή τη στιγμή συγκροτούμε πορεία με όλους τους συνέδρους από όλες τις παρατάξεις εάν θέλουμε για να πάμε στη διαδήλωση. Νομίζουμε ότι είναι ένα βασικό ζήτημα ενάντια στην καταστολή και όλα αυτά που διαμορφώνουμε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λοιπόν, ο κάθε ένας αποφασίζει και κάνει ό,τι θέλει. Προχωράμε στις τοποθετήσεις των αντιπροσώπων. Ο συνάδελφος Σταυριανίδης έχει το λόγο. Όποιος δεν είναι μέσα στην αίθουσα διαγράφεται.

Μισό λεπτό. Να ξεκαθαρίσουμε κάτι. Ούτε φίλοι ούτε κολλητοί υπάρχουνε στο Προεδρείο. Πώς δίνουμε το λόγο; Με τη σειρά που έρχονται οι εγγραφές είναι και ο κατάλογος. Είναι αριθμημένος. Δεν έχει βάλει με το απόγευμα ή βάλει με στις 4 ή βάλει με στις 7 όταν θα είναι πολύς ο κόσμος. Όπως έρχονται τα χαρτάκια. Το ξεκαθαρίζουμε για να μην παρεξηγηθούμε και με κανέναν. Το λόγο έχει ο συνάδελφος Σταυριανίδης Στάθης.

Σ. ΣΤΑΥΡΙΑΝΙΔΗΣ: Είμαι από το Δήμο της Αθήνας και εκλέγομαι με το ψηφοδέλτιο της ΑΣΚ. Φοβούμαι ότι ο προβληματισμός τον οποίον αναπτύσσουμε γύρω απ' τις αλλαγές στο Καταστατικό είναι ιδιαίτερα περιορισμένες. Και τούτο γιατί;

Το ζήτημά μας δεν είναι, κατά την άποψή μου, η εγγραφή ή μη των συμβασιούχων. Είναι ένα ζητημάκι που πρέπει να μας απασχολήσει. Το ζήτημά μας είναι αν το κίνημά μας έχει μαζικότητα, έχει αποτελεσματικότητα, μπορεί να υπερασπιστεί τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Είναι αλήθεια πως τόσο στις μητροπόλεις όσο και στις περιφέρειες ο καπιταλισμός περνά μια περίοδο ανατροπών και κρίσεων. Η συνέχιση του τύπου της ανάπτυξης τον οποίον έχουμε συνηθίσει θα προσκρούει σε εμπόδια.

Η υπερτίμηση των παραγωγικών συντελεστών, η εμφάνιση φυσικών στενοτήτων, το αυξανόμενο βάρος των υπερεθνικών τραστ, ο ρόλος

του χρηματοπιστωτικού συστήματος προσδίδουν στο σύστημα όλο και μια μεγαλύτερη ακαμψία.

Με αυτές τις συνθήκες τα υπαρκτά δικαιώματα των εργαζομένων κινδυνεύουν αλλά και οι στόχοι και οι παραδοσιακές διεκδικητικοί μέθοδοι του κινήματός μας θα προσκρούουν σε μια δομική και πολιτική αντίσταση του συστήματος και θα είναι λιγότερο ικανές από ό,τι στο παρελθόν να αποσπάσουν βελτιώσεις στις συνθήκες ζωής των εργαζομένων ή σε περιπτώσεις κρίσεων να υπερασπιστούν τα υπάρχοντα δικαιώματα.

Οι συνηθισμένες διεκδικήσεις για μισθούς, για τη διάρκεια και τις συνθήκες εργασίας, την υπεράσπιση του δικαιώματος στην εργασία, θα εμφανίζονται σαν απειλές κατά των θεμελιωδών αγαθών του συστήματος. Δες τε τη βασική ιδεολογική τοποθέτηση της κυβέρνησης Παπανδρέου, αλλά και της Νέας Δημοκρατίας, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Για την απειλή που δημιουργούν οι μισθοί και οι συντάξεις για το μέλλον της χώρας.

Με δεδομένο ότι κάθε συνδικαλιστική διεκδίκηση παίρνει πια στην πραγματικότητα πολιτικό χαρακτήρα και συναντάει αντεπιθέσεις και βίαιες αντιδράσεις του πολιτικού συστήματος, πρέπει να την ταυτίσουμε με τη συνειδητή άρνηση της καπιταλιστικής λογικής και με ένα συνειδητό σχέδιο αλλαγής της κοινωνίας. Να μετατρέψουμε το συνδικαλισμό σε ένα μαζικό πολιτικό όχι κομματικό κίνημα.

Προς τούτο απαιτείται να διευρυνθεί το περιεχόμενο των διεκδικήσεων, περιλαμβάνοντας εκτός των μισθών, την καταπολέμηση της ανεργίας, τη διάρκεια της εργασίας και δύο ακόμα βασικούς άξονες: την άνευ όρων υπεράσπιση της φυσικής ακεραιότητας των εργαζομένων κατά το σύνθημα: η υγεία δεν πουλιέται, δεν πρέπει να γίνεται αποδεκτό να δουλεύουν σε ανθυγιεινές εργασίες οι συνάδελφοί μας.

Δεύτερον άξονα: την υπεράσπιση της πολιτισμικής ακεραιότητας των εργαζομένων. Αγώνας δηλαδή για την κατάργηση των ανισοτήτων, την αξιοκρατία, την κατάργηση της ιεραρχικής αυθαιρεσίας, την μόρφωση του εργαζόμενου, τη βελτίωση της σχέσης εργαζόμενου - πολίτη.

Ένα συνδικάτο, όπως η ΠΟΕ - ΟΤΑ, με κάθετη δομή και συγκεντρωτική διεύθυνση και χωρίς αυτό που θα λέγαμε συνείδηση του

αντικειμενικού της ρόλου, δεν διαθέτει την απαραίτητη δύναμη για να κινητοποιήσει και να συνενώσει τον κλάδο πάνω στα θέματα αγώνα που μόλις ανέφερα και που βάζει η κρίση και οι πολιτικές επιλογές των κυβερνήσεων.

Μια εθνική δομή βέβαια είναι απαραίτητη για να διερμηνεύσει σε βάθος τις προσδοκίες, συχνά λανθάνουσες και ασαφείς, των εργαζομένων. Να αποδεσμεύσει την πολιτικο-ιδεολογική τους προοπτική και να συντονίσει τους αγώνες μας.

Οι αγώνες μας όμως αυτοί θα βρίσκονται στο ύψος της θεματικής τους και σε αυτό που απαιτούν οι καιροί μόνο αν η πρακτική τους βάση είναι εφαρμογή της εξουσίας των εργαζομένων και του ελέγχου των εργαζομένων, του αυτοκαθορισμού, της συνδικαλιστικής δημοκρατίας που αυτές οι διεκδικήσεις εμπεριέχουν.

Θυμηθείτε εδώ τις συνεχείς εντάσεις ανάμεσα στη βάση και την ηγεσία της Ομοσπονδίας και στην τελευταία απεργία ή τις φράσεις πουλημένοι κλπ. που εκτοξεύονται από πολλούς. Από δω πηγάζει και η αναγκαιότητα εξισορρόπησης των αναγκών και των αγώνων. Τα γενικά θέματα θα αποσαφηνίζονται και θα μεταφράζονται σε συγκεκριμένες διεκδικήσεις από ελεύθερες Συνελεύσεις και ανακλητές Επιτροπές Αγώνα, που θα είναι αυτεξούσιες στην εκλογή των μορφών αγώνα και θα εκλέγουν τους συνδικαλιστικούς εκπροσώπους.

Το πρωτοβάθμιο Σωματείο και κατ' επέκταση και η Ομοσπονδία θα πρέπει να είναι υπεύθυνη απέναντι σε αυτούς τους Οργανισμούς βάσης και όχι το αντίστροφο. Συνδικαλιστές κακέκτυπα των βουλευτών δεν μας χρειάζονται. Ο συνδικαλισμός είναι κίνημα και όχι αφυδατωμένος αντιπροσωπευτικός θεσμός.

Να ενισχύσουμε λοιπόν την άμεση δημοκρατία, να υποστηρίξουμε την ανακλητότητα των υπευθύνων, να ενθαρρύνουν τα πρωτοβάθμια τις πρωτοβουλίες εργαζομένων και τη δημιουργία αυτόνομων Επιτροπών. Εμείς αυτά προτείνουμε σαν αντίληψη και με συγκεκριμένες προτάσεις στο Καταστατικό.

Αυτό το άνοιγμα σημαίνει πριν απ' όλα ότι η συνδικαλιστική ηγεσία δεν θα επιδιώξει με οποιοδήποτε αντάλλαγμα να κρατήσει το μονοπώλιο της κινητοποίησης και καθοδήγησης των αγώνων και ότι η ύπαρξη

δυνάμεων που την αμφισβητούν στις οργανώσεις της θα θεωρηθεί απ' αυτήν σαν μια χρήσιμη μαγιά, ακόμα και αν η σχέση της με τις δυνάμεις αυτές είναι αναγκαστικά σχέση σύγκρουσης σε ομαλές περιόδους, πολύ περισσότερο σήμερα που πήρε φωτιά ο κύβλος μας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ευχαριστούμε πολύ τον Στάθη που ήτανε και σύντομος. Ο συνάδελφος Παναγόπουλος Γιάννης από το Δήμο Βούλας έχει το λόγο και να ετοιμάζεται η συναδέλφισσα Λύκου από τη Χίο.

Γ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι γεια σας. Είμαι ο Πρόεδρος των Εργαζομένων του Δήμου Βούλας. Πριν από λίγο ακούσαμε πολλά δάκρυα για τους συμβασιούχους. Πολλά δάκρυα, ποτάμια δάκρυα. Η θέση της Ομοσπονδίας μας πάντα ήτανε η μόνιμη και αποκλειστική εργασία στους Δήμους και απ' την άλλη κλαίμε γιατί φεύγουν οι συμβασιούχοι. Και απ' την άλλη επίσης κλαίμε γιατί δεν μπορούν να ψηφίσουν για Ομοσπονδία.

Επιτέλους τι θέλουμε; Τι θέλουμε; Θέλουμε συμβασιούχους ή θέλουμε για πρόσληψη μόνιμου προσωπικού; Κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας. Ιδίως για τις συμβάσεις έργου. Οι συμβάσεις έργου, όπως ξέρετε, παρακάμπτουν τελείως τον ΑΣΕΠ. Θα με διορθώσετε στο τέλος συνάδελφοι.

Λοιπόν, έχουμε συμβασιούχους στη χωματερή. 200 περίπου άτομα στη χωματερή εργάζονται με συμβάσεις έργου. Για αυτό ποιοι ευθύνονται; Μήπως ευθύνονται αυτοί που τους πουλάνε ελπίδες για μονιμοποίηση και δεν έχουν προχωρήσει να προσλάβουν μόνιμο προσωπικό;

Σκεφτήκατε αυτές τις ημέρες δεκάωρα και δωδεκάωρα έξω απ' τη χωματερή με ένα απορριμματοφόρο για να μπορέσουμε να αδειάσουμε; Βρέθηκε κανείς απ' την Ομοσπονδία ή από τις παρατάξεις που έχουμε μες στην Ομοσπονδία; Δεν είδαμε δυστυχώς κανέναν διότι ένας απ' αυτούς που ήταν με τα δεκάωρα στη χωματερή είμαι και εγώ. Δεν είδαμε ούτε από την ΠΑΣΚΕ, ούτε από την ΔΑΣ, ούτε από τη ΔΑΚΕ, ούτε από πουθενά. Δεν υπήρχε Ομοσπονδία. Είμαστε στο έλεος του οποιουδήποτε έπαιρνε απόφαση να κλείσει την χωματερή.

Ποιον βασάνιζε με αυτόν τον τρόπο; Το ΠΑΣΟΚ; Τους πολιτικούς; Όχι. Εμάς τους συναδέλφους. Αυτοί που μας βασάνιζαν είναι αυτοί που παίρνουν τις αποφάσεις να κλείσουν την χωματερή, που έχουνε προσλάβει συμβασιούχους με παροχή υπηρεσιών, για να μπορούν να

εκλέγονται συνεχώς Πρόεδροι. Η καρέκλα είναι αυτή που τους τρομάζει και για την καρέκλα κλαίνε.

Όταν το Καταστατικό μας λέει, το Καταστατικό της Ομοσπονδίας δεν προβλέπει οι συμβασιούχοι να ψηφίζουν για αντιπροσώπους, γιατί επιμένουμε; Θέλουμε; Ας αλλάξουμε. Δεν είδα όμως καμία διάθεση από κανέναν να αλλάξει το Καταστατικό, παρά ερχόμαστε και χαϊδεύουμε ποιους; Αυτούς που εμείς τους έχουμε σπρώξει στην κατάσταση που είναι.

Εφτά λέει χρόνια συμβασιούχος πού; Στη χωματερή. Ρε παιδιά, αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν διάρκεια ζωής. Δεν τους λυπάται κανένας. Δεν λυπάται κανένας τον συνάδελφο που πράγματι καλύπτει πάγιες και διαρκείς ανάγκες, να πει ότι αυτός ο άνθρωπος τρώει τόσα σκουπίδια. Γιατί να είναι συμβασιούχος ορισμένου ή σύμβαση έργου; Μόνιμη πρόσληψη. Μόνιμη πρόσληψη και να τελειώνει αυτή η ιστορία.

Και κάποια στιγμή να απογαλακτιστούμε από τα κόμματα. Να ενδιαφερθούμε για ένα συνδικαλισμό κλαδικό, όχι συνδικαλισμό παρατάξεων. Είδαμε και τι έχουμε ωφεληθεί τόσα χρόνια με τις παρατάξεις. Έρχεται ο μιν κατηγορεί τον δε.

Πριν από λίγο άκουσα που είπανε για τα επιδόματα που παίρνανε επί Νέας Δημοκρατίας όταν πήγαινε ο Μπαλασόπουλος σαν Πρόεδρος επάνω και παίρναμε τότε 50, τότε 70 και όλοι χειροκροτούσαμε και λέγαμε ναι, αλλά δεν είπε και κανείς να ανοίξουμε και να κάνουμε το ενιαίο μισθολόγιο, να ενταχθούνε τα επιδόματα στο βασικό μισθό. Εκεί δεν μίλαγε κανένας.

Βάζαμε άλλα θέματα εκτός απ' το ενιαίο μισθολόγιο. Το ενιαίο μισθολόγιο το είχαμε αφήσει λίγο στην άκρη γιατί αυτό έκαιγε ξέρετε. Και έκαιγε τις δύο παρατάξεις.

Ένα πράγμα που δεν έχουμε πει στους συμβασιούχους είναι ότι δεν τους είπαμε ποτέ ότι με την αναθεώρηση του Συντάγματος το 2001 απαγορεύεται οποιαδήποτε μετατροπή σύμβασης ορισμένου χρόνου μερικής απασχόλησης και σύμβασης έργου σε αορίστου. Γιατί δεν το λέμε; Γιατί δεν το λέμε; Μην χάσουμε ψήφους; Ή για να συνεχίσουμε να εκμεταλλευόμαστε αυτούς τους ανθρώπους; Μάλλον το δεύτερο. Δεν θέλουμε να χάσουμε τους

ψηφους και η εκμετάλλευση είναι πασιφανής. Δεν θέλει ιδιαίτερη φαιά ουσία να το καταλάβει κάποιος.

Η δική μου πρόταση είναι: μόνιμη και αποκλειστική απασχόληση στους ΟΤΑ, οι οποίοι να συμμετέχουν σε όλες τις εκφράσεις και στα Συνέδρια και στα Ψηφίσματα. Εμείς σαν Σύλλογος Υπαλλήλων Δήμου Βούλας έχουμε τροποποιήσει το Καταστατικό μας. Προβλέπονται οι συμβασιούχοι να γίνονται μέλη και έχουν δικαίωμα ψήφου, αλλά μόνο για Διοικητικό Συμβούλιο.

Δεν μπορούμε να παρακάμψουμε το Καταστατικό της Ομοσπονδίας. Συνάδελφοι, επειδή θα μιλήσουν και άλλοι, θέλω και άλλα πολλά να πω αλλά θα μας δοθεί η ευκαιρία κάποια άλλη στιγμή. Αύριο θα μιλήσουμε για τα υπόλοιπα. Σας ευχαριστώ πολύ για την προσοχή σας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Και 'μείς ευχαριστούμε. Η συναδέλφισσα Λύκου Αποστολία έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο Αντώνης Φουρλάτος απ' την Θεσσαλονίκη.

Α. ΛΥΚΟΥ: Συναδέλφισσες, συνάδελφοι, το έχει η τύχη μου να μιλώ σε άδεια καθίσματα με λίγους εκλεκτούς που θα με ακούσουν. Αυτό συνέβη και στην ΑΔΕΔΥ. Να χαιρετίσω το Συνέδριο, είμαι από Χίο, είμαι από το Δήμο Χίου και είμαι και μέλος του Νομαρχιακού Τμήματος.

Βέβαια εδώ το «Αγωνιστικά - Δυναμικά - Ενωτικά» κάθε φορά που το βλέπω έτσι με συγκινεί γιατί εκείνο το Ενωτικά εμείς το ζούμε και το βιώνουμε καθημερινά. Όταν κάνουμε τις απεργίες μας ποτέ δεν είμαστε ενωτικά, πάντα υπάρχουν κάποιοι που είναι πιο αγωνιστές από μας.

Θα ήθελα να πω ότι ο Σύλλογός μας, ο Σύλλογος των ΟΤΑ Χίου, δεν περίμενε τον Καλλικράτη για να ενοποιηθεί. Εδώ και πάρα πολλά χρόνια ευτυχώς είναι ένας Σύλλογος σε όλο το Νομό. Και νομίζω ότι πάει πάρα πολύ καλά και αυτό φαίνεται σε όλες μας τις κινήσεις.

Από χρόνια αλλάξαμε το Καταστατικό και γράφονται και οι συμβασιούχοι. Όμως οι συμβασιούχοι ψηφίζουν και καλώς κάνουν μόνο στο Διοικητικό Συμβούλιο. Δεν είναι δυνατόν να ψηφίζουν για Ομοσπονδία ή για ΑΔΕΔΥ.

Είμαστε εναντίον των ελαστικών σχέσεων εργασίας, το λέμε χρόνια, όμως πρέπει να πούμε και μια πραγματικότητα. Το τελευταίο 14μηνο ακόμα και οι ελαστικές σχέσεις εργασίας και εδώ θα διορθώσω το συνάδελφο απ' τη Βούλα, επειδή τυχαίνει και παίζω και άλλο ρόλο στη Χίο, είναι μέσω

ΑΣΕΠ, συνάδελφε, ακόμα και οι συμβάσεις έργου. Να μην ξεχνιόμαστε και αυτό το έκανε αυτή η κυβέρνηση που εμείς στηρίζουμε σαν ΠΑΣΟΚ υποτίθεται και που να σας πω κάτι;

Είμαι περήφανη που είμαι ΠΑΣΚΕ όμως δεν δέχομαι από κανένα συνάδελφο, γιατί άκουσα πολλά, ακούσαμε πολλά και στην ΑΔΕΔΥ και σήμερα, για κυβερνητικό συνδικαλισμό. Μακριά από την ΠΑΣΚΕ. Και το έχουμε αποδείξει και το έχουν αποδείξει όλες οι Ομοσπονδίες και όλοι οι Σύλλογοι. Στα προβλήματα και στους αγώνες είμαστε εναντίον κάθε κυβέρνησης, ακόμα και αν ανήκει στη δικιά μας την παράταξη.

Την καραμέλα με τους ωρομίσθιους τους εκπαιδευτικούς και τους αναπληρωτές καλά θα κάνουμε να την σκεφτούμε, γιατί οι δικοί μας οι συμβασιούχοι μας αρέσει - δεν μας αρέσει έρχονται ένα δίμηνο, ένα εφτάμηνο και ναι μεν πριν που ήταν άνευ ΑΣΕΠ ο δήμαρχος και ο κάθε νομάρχης όλων των χρωμάτων έβαζε ίσως αυτούς που ήθελε, όμως στην εκπαίδευση οι ωρομίσθιοι και οι εκπαιδευτικοί και οι αναπληρωτές, ακόμα και το τελευταίο δεκατετράμηνο αυτοί που πάνε στις ειδικές κατηγορίες σχολείων, δεν πάνε πια από τους διευθυντές.

Υπάρχει λίστα. Και η λίστα είναι με την μοριοδότησή τους. Και οι συνάδελφοι εκπαιδευτικοί δεν έρχονται για ένα χρόνο και φεύγουν. Είναι οι συνάδελφοι αυτοί που τους παίρνουν κάθε χρόνο μέχρι που μονιμοποιούνται. Άρα αυτοί δεν είναι συμβασιούχοι σαν τους δικούς μας που έρχονται οκτώ μήνες και δεν τους ξαναβλέπουμε, ίσως μετά από πέντε χρόνια.

Άρα δεν κατάλαβα γιατί θα πρέπει να ψηφίζουν αυτοί για μας που είμαστε μόνιμοι.

Οι αορίστου χρόνου χρόνια ζητάμε να γίνουν μόνιμοι γιατί είπε προηγουμένως και ένας συνάδελφος κάτι άλλο, ότι συνέκρινε την ΑΔΕΔΥ και τις Ομοσπονδίες μας με τα Εργατικά Κέντρα. Μα δεν είμαστε το ίδιο, συνάδελφοι. Αν και τείνει να γίνει αυτή η προσπάθεια και να πάψει η μονιμότητα, διότι εμείς μιλάμε για μόνιμο προσωπικό. Με τους αορίστου χρόνου έχουμε γίνει σχεδόν μισοί - μισοί. Όταν γίνουμε και εμείς τότε συμβασιούχοι ή χωρίς μονιμότητα τότε θα γίνουμε σαν τη ΓΣΕΕ και όποιος μπαίνει - βγαίνει θα ψηφίζει.

Δεν θα ήθελα να σας πω άλλα πράγματα. Για τα Νομαρχιακά Τμήματα βέβαια, επειδή ανήκω και στο Νομαρχιακό Τμήμα, είναι αφημένα στην τύχη τους. Ευτυχώς που υπάρχουν κάποιες Γραμματείες και κάποιοι συνάδελφοι που δουλεύουν για να μπορούν να συντηρηθούν. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Και 'μείς ευχαριστούμε. Ο συνάδελφος Φουρλάτος έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο Άρης Βίτσιος.

A. ΦΟΥΡΛΑΤΟΣ: Συνάδελφοι, από την καθαριότητα από το Δήμο Θεσσαλονίκης είμαι. Είναι αλήθεια ότι πρέπει να κάνουμε μια ερώτηση για ορισμένα πράγματα. Πραγματικά αν βρισκόμασταν σε μια τέτοια περίοδο με μια άλλη κυβέρνηση τι θα μπορούσε να γίνει; Άραγε ποια θα ήταν η σημερινή στάση ορισμένων συναδέλφων εκλεγμένων -βλέπε εντός εισαγωγικών Παναγόπουλου- με κυβέρνηση Καραμανλή; Έχω έτσι κάποιες ερωτήσεις και πολλές φορές τις βάζω στον εαυτό μου. Τι θα μπορούσε να γίνει;

Αλλά βέβαια στη σημερινή εποχή που ζούμε δυστυχώς από ό,τι φαίνεται οι κωλοτούμπες είναι εύκολες, οπότε όπως κάνουν και οι συνάδελφοι που αποχωρούσαν με κωλοτούμπες για ένα από τα σημαντικότερα ζητήματα, γιατί πρέπει να σας πω ότι και εγώ είχα την τιμή μέσω της παράταξής μου της ΔΑΚΕ να εκλέγομαι περίπου στα δέκα χρόνια στην Ομοσπονδία.

Πού είναι αυτές οι απίστευτες κωλοτούμπες πριν από δέκα χρόνια όταν οι υπέρμαχοι των συμβασιούχων τότε και υπέρ της εργασίας όπως λέγανε ξαφνικά σε μια τέτοια κρίσιμη στιγμή, εκατό χιλιάδες οικογένειες στους δρόμους σαν να μην συμβαίνει τίποτα, λες και ζούμε σε άλλη χώρα. Δεν ζούμε σε αυτήν. Ζούμε στην Γουατεμάλα. 24 χρόνια Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Ένας στους δύο πεθαίνει. Εκεί ζούμε.

Εκεί ζούμε αλλά για τις 100 χιλιάδες κακούς συναδέλφους οι οποίοι ήτανε πέντε χρόνια, έξι χρόνια άχρηστοι κατά τα άλλα, και βέβαια μόνο όταν είναι στην εκλογική δεξαμενή δικοί μας, μόνο τότε είναι καλοί. Όταν δεν είναι σε αυτή την ρημάδα εκλογική δεξαμενή δικοί μας τότε ας τους αφήσουμε να πεθάνουν. Ούτε μας ενδιαφέρουν, ούτε τίποτα. Το μόνο που μας νοιάζει είναι να κάνουμε ένα μνημόσυνο από πάνω τους και να κλάψουμε γιατί φύγανε.

Βέβαια όταν το πρόβλημα και το καταλαβαίνουμε σιγά-σιγά έρχεται, γιατί είδατε τι είπε ο φίλος μας ο Ραγκούσης, 200 χιλιάδες θα μείνουν

οι μόνιμοι, το ρίχνει το μήνυμα και με τις περίφημες τηλεοράσεις εδώ πέρα ξέρετε τι κάνουν οι τηλεοράσεις, το μήνυμα το έριξε πάλι χθες. 200 χιλιάδες θα μείνουν οι μόνιμοι. Τώρα ποιοι θα μείνουν, πόσοι θα μείνουν, αυτοί θα μείνουν. Τώρα το ποιοι θα είναι αφορά όλους μας.

Και βέβαια το προσπερνάμε με ευκολία και είπε κάποιος συνάδελφος θα είμαστε συμβασιούχοι. Μα δεν θα είναι το ζητούμενο εάν θα είμαστε συμβασιούχοι. Θα είμαστε μόνιμοι; Θα είμαστε αορίστου; Αυτό είναι το ζητούμενο; Το αύριο που ξημερώνει τι λέει; Ξέρει κανείς να μας το πει; Θα υπάρχει δουλειά; Για τις οικογένειές μας, τα παιδιά μας, υπάρχει δουλειά; Εμείς που δεν έχουμε λεφτά, εμείς που δανειστήκαμε, πήραμε δάνεια, πήραμε από τράπεζες δάνεια, τώρα τι θα κάνουμε; Μπορείτε να μας πείτε;

Πώς έρχεται ξαφνικά κάποιος και μας λέει: θα σου βάλω το χέρι στην τσέπη σου; Μας ρώτησε κανείς; Και γιατί 35 χρόνια; Και βλέπετε πώς μιλάω. Μας αφήσανε σήμερα να πάμε φυλακή. Δεν έχει κανείς ευθύνες. Όλοι πολιτικά τουλάχιστον τα παιδιά είναι άγια. Τα παιδιά δεν ευθύνονται σε τίποτα.

Άρα λοιπόν με αυτή την λογική ότι πολιτική ευθύνη δεν υπάρχει, δεν πρόκειται να υπάρξει ποτέ. Φταίμε όλοι. Άρα είχε δίκιο ο Αντιπρόεδρος. Φταίμε όλοι, παιδιά. Αφού κανείς, κανείς δεν έχει καμιά πολιτική ευθύνη, φταίμε οι υπόλοιποι. Δεν μπορεί να μην δεν φταίει κανείς, δεν γίνεται. Κάποιος πρέπει να φταίει.

Με αυτό το σκεπτικό όταν η παράταξη της ΔΑΚΕ έβαλε το ζήτημα για τους συμβασιούχους, τους οποίους όλοι γνωρίζουμε μες στους Δήμους μας ότι σιγά-σιγά έχουνε φύγει, οι συμβάσεις έργου έχουνε φύγει, οι εποχιακοί σιγά-σιγά, εμάς στο Δήμο Θεσσαλονίκης το Μάρτιο φεύγουν, έχουνε φύγει.

Άρα λοιπόν ποιος είναι ο πόνος αυτή τη στιγμή στους συναδέλφους που φεύγουν και γιατί εφόσον μπορούμε στους περιβόητους Συλλόγους μας όλοι να τους εντάσσουμε, ξαφνικά όταν φτάνουμε στο δια ταύτα, που είναι το πιο σημαντικό κεφάλαιο σήμερα το δια ταύτα, να έχει το δικαίωμα, συνάδελφοι, ένας ωρομίσθιος καθηγητής με δύο ώρες την ημέρα να έχει δικαίωμα ψήφου στην ΑΔΕΔΥ, αλλά δυστυχώς ένας συνάδελφος της καθαριότητας ή ένας με σύμβαση έργου stage ο οποίος ήταν έξι χρόνια στο δήμο μας απαγορεύεται.

Αυτός ο δάσκαλος ή ο καθηγητής μπορεί. Με δύο ώρες; Μπορεί. Ο δικός μας με πέντε χρόνια απαγορεύεται. Αυτή είναι η λογική μας. Και βέβαια για να το στρογγυλοποιήσουμε το θέμα και για να μην είμαστε και κακοί, να χαϊδευτούμε και αναμεταξύ μας, να πούμε και το όμορφο: ναι, εντάξει, στο Σύλλογο τον γράφουμε παιδιά. Δεν τον αφήνουμε στο πουθενά, να πούμε. Έτσι δεν είναι;

Δεν τον αφήνουμε. Αλλά όταν έρχεται η ώρα να πάρει απόφαση μαζί μας και να τον έχουμε δίπλα μας εκεί του λέμε κοίταξε να δεις, εκεί λίγο δεν είσαι ίσος με μας, δεν είσαι ίσος, είσαι λίγο το κάτι διαφορετικό. Τη διαφορετικότητα την βάζουμε εμείς. Εμείς είμαστε οι ρατσιστές. Και όχι συνάδελφοι... Εμείς.

Γι' αυτό σιγά-σιγά ας μπούμε στη διαδικασία ορισμένα πράγματα να τα δούμε συλλογικά. Ας μπούμε σε μια διαδικασία να δούμε ότι αυτά που μπορούμε για το συμφέρον όλων μας να τα πάμε μαζί, γιατί αυτή τη στιγμή δεν παίζεται μία παράταξη. Αυτή τη στιγμή παίζεται το ψωμί μας.

Πιστεύει κανείς ότι υπάρχει κάτι χειρότερο απ' αυτό που πρέπει να συζητήσουμε; Όταν διαλύονται τα πάντα; Όταν διαλύονται οι εργασιακές σχέσεις να καθόμαστε τώρα να λέμε εάν θα πρέπει να γίνει μια Περιφερειακή Συνδιάσκεψη και με ποια μορφή θα γίνει και αν θα 'ρθουν οι Πρόεδροι, πώς θα 'ρθουν οι Πρόεδροι; Αυτός θα είναι ο νταλκάς μας;

Λύσαμε δηλαδή σήμερα τη δουλειά μας και ας λύσουμε και τα άλλα τα προβλήματά μας; Εδώ διαλύθηκαν 4 χιλιάδες δημοτικές επιχειρήσεις και δεν τρέχει τίποτα. Σιγά που τρέχει και κάτι δηλαδή. Και βέβαια μες στις οικογένειές μας κανείς δεν έχει άνεργο, αλίμονο. Δουλεύουν όλοι. Όλοι. Όποιος βγει στην αγορά εργασίας την ίδια ώρα με ένα βιογραφικό πιάνει δουλειά και τη δουλειά που θέλει.

Έχουμε αυταπάτες; Πήραμε κάνα χάπι της ύπνωσης; Τι έχουμε πάθει ρε; Ας σοβαρευτούμε και σιγά-σιγά να μπούμε σε μια διαδικασία να τα βρούμε, τουλάχιστον όσον αφορά τέτοια ζητήματα που είναι ιερά, γιατί κακά τα ψέματα, καλή η πολιτική, καλός ο συνδικαλισμός αλλά όταν είναι με το ψωμάκι δεν παίζεις με κανέναν. Αλλιώς θα γίνουμε ζούγκλα και όποιος αντέξει. Θα πάμε στο σουπερ μάρκετ και όταν θα βγούμε, όπως είναι στην

Αργεντινή, σαράντα θα μας κυνηγάν να πάρουν τα ψώνια. Ευχαριστώ πολύ που με ανεχτήκατε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Το λόγο έχει ο συνάδελφος ο Παπαδόπουλος ο Γιάννης απ' την Καλαμάτα και να ετοιμάζεται ο Κυριακίδης.

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Λοιπόν, να επιχειρήσω όσο μπορώ σύντομα να πω ότι θα μπορούσαμε να κάνουμε μια ουσιαστική κουβέντα χωρίς κραυγές αν πράγματι θέλουμε να βγάλουμε κάποια συμπεράσματα από τις συζητήσεις και τις διαδικασίες του Συνεδρίου. Και προφανώς η νηφαλιότητα βοηθά να αντιμετωπίσουμε ορισμένα πράγματα στην πραγματική τους διάσταση.

Ένα ζήτημα λοιπόν που αφορά τα οργανωτικά και το οποίο μας κουράζει πάρα πολλά χρόνια είναι το θέμα των συμβασιούχων. Και μου κάνει εντύπωση γιατί από τότε που εγώ είμαι εργαζόμενος στο Δήμο, εδώ και 27 χρόνια, το πρόβλημα αυτό ακολουθεί συνέχεια την ιστορία μας ως εργαζόμενων και ως συνδικαλιστικού κινήματος.

Και αναρωτιέται κανείς γιατί αυτό το πράγμα είναι μέσα σε αυτές τις προτεραιότητες μετά από τόσα πολλά χρόνια. Γιατί μάλλον είτε δεν κατανοούμε είτε δεν θέλουμε να το βάλουμε στη διάσταση που πρέπει. Υπήρχαν λοιπόν μια σειρά από πελατειακές σχέσεις που εξυπηρετούνται μέσα απ' αυτή τη διαδικασία. Αν θέλουμε να κάνουμε μια κοινωνία και ένα χώρο εργασιακό σοβαρό και αξιόπιστο θα πρέπει αυτό το πράγμα να το ξεπεράσουμε.

Υπήρξαν προτάσεις από το συνδικαλιστικό κίνημα ιδιαίτερα στη διάρκεια της δεκαετίας του '90 και μέσα από μια πίεση του συνδικαλιστικού κινήματος υπήρξε μια αποδοχή κυβερνητική και έγινε ο Νόμος 2190. Οφείλαμε στη συνέχεια το Νόμο αυτό να τον εφαρμόσουμε. Ήταν ένα σπουδαίο εργαλείο. Όμως δυστυχώς είτε επειδή κάποιοι δεν κατανόησαν τη σημασία αυτού του εργαλείου, είτε επειδή κάποιοι άλλοι δεν θέλησαν να την κατανόησουν γιατί έτσι βόλευε κάποιες καταστάσεις, δεν προχωρήσαμε σε αυτή τη διαδικασία.

Και υπάρχουν όμως χώροι εργασιακοί οι οποίοι εφαρμόσανε αυτή τη διαδικασία, οι οποίοι σήμερα δεν έχουν τέτοια προβλήματα και επειδή κάποιοι δεν θέλησαν να εφαρμόσουν αυτή τη διαδικασία και να εναρμονιστούν με αυτό που σαν συνδικαλιστικό κίνημα είχαμε ζητήσει, θέλουν να

πειθαναγκάσουν και τους υπόλοιπους να το έχουν ως πρώτο θέμα στην επικαιρότητα κάθε φορά, προκειμένου να ασχολούμαστε με αυτό, γιατί ουσιαστικά δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τη βαθύτερη σημασία των γεγονότων και να προχωρήσουμε την Ομοσπονδία και τον εργασιακό μας χώρο ένα βήμα προς τα μπρος.

Έτσι από κει και ύστερα λοιπόν αναγκάστηκε η κοινωνία πια να προσπαθήσει μέσα από συνταγματική ρύθμιση να δώσει μια λύση στο συγκεκριμένο ζήτημα. Άρα παραταύτα εμείς εξακολουθούμε σήμερα να το έχουμε ως κυρίαρχο, να μας απασχολεί κυρίαρχα, να καθοδηγεί και να καθορίζει τις κινητοποιήσεις μας και τις αποφάσεις μας και να πηγαίνει προς τα πίσω όλη τη συνδικαλιστική οργάνωση και την κοινωνική οργάνωση.

Αν αυτό το πράγμα δεν είναι λαϊκιστικό, τότε τι μπορεί να είναι; Ένα παράδειγμα να πω. Γιατί π.χ. είναι λαϊκισμός; Γιατί ο κάθε συμβασιούχος, αγαπητοί συνάδελφοι, πέρα απ' αυτούς που είναι έξι και επτά χρόνια, όπως ειπώθηκε πριν από λίγο, αλλά που εγώ θέλω να ρωτήσω: γιατί υπάρχουν συμβασιούχοι έξι και επτά χρόνων και ποιοι ευθύνονται που τους άφησαν και είναι έξι και επτά χρόνια;

Όμως ας πάω στην πρωτόλεια διαδικασία. Κάθε συμβασιούχος όταν προσλαμβάνεται με σύμβαση ξέρει ότι προσλαμβάνεται για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα. Είναι ανήθικο στη συνέχεια να εγείρουμε διαδικασίες διαφορετικές.

Σαν συνδικάτα έχουμε ζητήσει να υπάρχει πρόσληψη μόνιμων υπαλλήλων. Το παλεύουμε, όπου δεν το επιτυγχάνουμε όμως δεν διαστρεβλώνουμε την κατάσταση ξαναπαίρνοντας τους ίδιους εργαζόμενους. Εφαρμόζουμε τη νομοθεσία και αγωνιζόμαστε συντεταγμένα να την αλλάξουμε. Άρα ο συμβασιούχος ξέρει ότι είναι για ορισμένο χρονικό διάστημα.

Εδώ δεν συμμετέχουν στη διαδικασία όσοι εργαζόμενοι κάνουν, γιατί από κει και ύστερα δημιουργείται ένα πολύ μεγάλο ζήτημα στην παραπέρα διαδικασία του συνδικαλιστικού κινήματος. Τι γίνεται στη συνέχεια; Στη συνέχεια υπάρχει ένα μεγάλο ζήτημα από κει και ύστερα στο πώς αντιμετωπίζουμε εμείς αυτό το πρόβλημα, το οποίο αυτό το πρόβλημα μας

οδηγεί προς τα οπίσω, δεν μας δίνει τη δυνατότητα να δώσουμε λύσεις που θα δημιουργήσουν μια αποτελεσματικότητα στις υπηρεσίες.

Γιατί εδώ που τα λέμε και ξέρουμε πολύ καλά, ότι πριν εφαρμοστεί και ο Νόμος 2190, οι ανάγκες των υπηρεσιών δεν καθοριζόντουσαν με τις ανάγκες τις πραγματικές, αλλά με τις ανάγκες τακτοποίησης κάποιων ανθρώπων που γνωρίζαμε, που θέλαμε να βάλουμε μέσα στους χώρους της δουλειάς μας.

Από κει και ύστερα όμως αυτό δεν δίνει μια αποτελεσματικότητα στις υπηρεσίες και δεν μπορούμε σήμερα να ζητάμε συνδικαλιστικά και ενοποιημένα να τακτοποιηθούν όλοι οι συμβασιούχοι. Από κει και ύστερα δυναμιτίζουμε οποιαδήποτε οργάνωση του εργασιακού μας χώρου. Δεν είναι αυτές οι ανάγκες του εργασιακού χώρου.

Υπάρχουν εργαζόμενοι μέσα που έχουν μπει προκειμένου να καλύψουν προγράμματα ανεργίας, προγράμματα προγραμμάτων, ειδικές... Αυτοί δεν μπορούν ξαφνικά να καλύψουν τις ανάγκες του δημοσίου. Οι ανάγκες του δημοσίου προκαθορίζονται και καλύπτονται με πάγιες και σωστές διαδικασίες και εν πάση περιπτώσει για να μην καθυστερώ και να μην κουράζω ιδιαίτερα, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ένα πράγμα: ότι αυτή η διαδικασία μέσα από το Νόμο 2190 και την επόμενη συνταγματική κατοχύρωσή του εξασφαλίζει, αγαπητοί συνάδελφοι, και την αποτελεσματικότερη διαδικασία των υπηρεσιών, αλλά εξασφαλίζει κυρίως τη διαφάνεια, την ισονομία και κυρίως την αξιοπρέπεια των πολιτών.

Εάν εμείς, επειδή έτσι μας έχει καρφωθεί στο μυαλό, θέλουμε να συνεχίζουμε να διατηρούμε αυτή τη διαδικασία μιας πελατειακής διαδικασίας και διαχείρισης ενός κοινωνικού προβλήματος, είμαστε άξιοι της τύχης μας. Και είμαστε άξιοι της τύχης μας εδώ και τόσα χρόνια να το έχουμε αυτό ως κυρίαρχο θέμα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει κατανόηση στο πρόβλημα του καθενός εργαζόμενου συμβασιούχου, αλλά από κει και ύστερα στο να εθελουφλούμε και να λαϊκίζουμε, πατώντας πάνω σε αυτό το πρόβλημα, κάνουμε κακό και στην κοινωνία και στον εργασιακό χώρο και κύρια και σε αυτούς που εκπροσωπούμε.

Ξέροντας ότι είμαστε σε μια τόσο δύσκολη κατάσταση, εδώ τα ζούμε αυτά τα ζητήματα, καταλαβαίνουμε ότι μια μεγάλη, χωρίς κριτήρια, διαδικασία ενοποίησης εργαζόμενων σε χώρους πρώτα και κύρια θα θίξει τους ίδιους τους εργαζόμενους που είναι στους χώρους αυτούς, που κάποιοι και απ' αυτούς, και είναι πάρα πολλοί πλέον τα τελευταία χρόνια, έχουν και διαδικασίες ακολουθήσει και τη διαφάνεια και την αντικειμενικότητα και την αξιοκρατία.

Αντί σαν συνδικαλιστικό κίνημα να επιμείνουμε για την ενδυνάμωση της διαφάνειας, της αντικειμενικότητας και της αξιοκρατίας, πάμε όλα αυτά τα ισοπεδώσουμε, χάριν ενός πρόσκαιρου λαϊκίστικου ωφελήματος. Αυτό αν δεν είναι ότι βάζουμε τα δάκτυλά μας για να βγάλουμε τα μάτια μας, τότε τι άλλο είναι;

Δεν μπορώ να επεκταθώ περισσότερο γιατί ο χρόνος είναι και περιορισμένος. Νομίζω πια με αυτή τη διάσταση που η Ομοσπονδία μέχρι τώρα την αντιμετωπίζει με ένα σοβαρό τρόπο, και θα πρέπει πράγματι με τον ίδιο σοβαρό τρόπο και εξετάζοντας ιδιαίτερα τις ιδιαιτερότητες που υπάρχουν να το αντιμετωπίσουμε και στη συνέχεια. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Βίτσιος έχει το λόγο.

A. ΒΙΤΣΙΟΣ: Αγαπητά μου καθίσματα που είστε τα περισσότερα άδεια, αγαπητοί συνάδελφοι, για όσους δεν με ξέρετε, είμαι ο Άρης Βίτσιος από τον Οργανισμό Νεολαίας και Άθλησης του Δήμου Αθηναίων. Όταν πάω στο σούπερ μάρκετ για να αγοράσω τυριά έχει το καρτελάκι, το χαρτάκι, που λέει νούμερο 40, νούμερο 41, 42, 43.

Εδώ έχουμε το 39. Είναι 39^ο Καταστατικό - Οργανωτικό Συνέδριο. Εγώ θα έλεγα, Πρόεδρε, να μην το παιδεύουμε, να πηδήξουμε κατευθείαν στο 40, όπως και στα τυριά. Άμα λείπει το προηγούμενο νούμερο πάει ο επόμενος.

Και γιατί το λέω αυτό; Γιατί κοροϊδευόμαστε μεταξύ μας. 39^ο Καταστατικό Συνέδριο. Για ποιες καταστατικές αλλαγές; Όταν για να γίνουν αυτές οι καταστατικές αλλαγές απαιτούνται τα $\frac{3}{4}$ της πλειοψηφίας. Όταν εκ των προτέρων η ΠΑΣΚΕ έχει συγκεκριμένη θέση η οποία λέει: δεν εγγράφουμε τους συμβασιούχους. Όταν στα Χανιά οι αγαπητοί συνάδελφοι του ΠΑΜΕ λέγανε ναι μεν αλλά. Το ίδιο έλεγε και ο αγαπητός Χαρίσης για

λογαριασμό της δικής του παράταξης και πάει λέγοντας. Το ζητούμενο είναι ένα: θέλουμε να τους εγγράψουμε ή όχι;

Και πάμε στην ΑΔΕΔΥ. Έρχεται το τριτοβάθμιο όργανο, δέχεται να ψηφίζουν οι γιατροί του ΙΚΑ, οι οποίοι είναι συμβασιούχοι, δέχεται να ψηφίζουν οι δάσκαλοι ή οι καθηγητές οι οποίοι είναι ωρομίσθιοι, αναπληρωτές και πάει λέγοντας, και δέχεται και κάποιες άλλες «ιδιάζουσες» καταστάσεις να ψηφίζουν.

Εκεί δεν αλλοιώνεται κανένα πνεύμα. Και βέβαια τίθεται το ερώτημα: τι λέει η παράταξη την οποία εκπροσωπώ εγώ η ΔΑΚΕ στην ΑΔΕΔΥ και τι λέει εδώ; Τι λέει η ΠΑΣΚΕ εδώ και τι λέει στην ΑΔΕΔΥ; Τι λεν όλοι οι άλλοι για να μην κουράζω εδώ και τι λεν στην ΑΔΕΔΥ;

Και η πραγματικότητα είτε μας αρέσει είτε δεν μας αρέσει είναι μία: πριν λίγες μέρες μπήκε το ζήτημα στο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ. Δεσμεύτηκε λοιπόν η ΑΔΕΔΥ ότι μέσα σε έξι μήνες θα πάει για Καταστατικό Συνέδριο προκειμένου οι συμβασιούχοι να εγγραφούν.

Αυτό τι σημαίνει; Σημαίνει ότι ή εμείς σήμερα εδώ θα προλάβουμε τα γεγονότα και θα πάρουμε την απόφαση να εγγράψουμε τους συμβασιούχους ή αλλιώς θα πρέπει να τα αφήσουμε όπως είναι, να πηδήξουμε όπως σας είπα από το 39 στο 40, να αρχίσουμε να συζητάμε για τα άλλα ζητήματα που αφορούν το Συνέδριό μας και να πούμε ότι ακριβώς μετά την ΑΔΕΔΥ θα επανέλθουμε με Καταστατικό Συνέδριο να τους εγγράψουμε.

Και εδώ γίνεται ένας παραλογισμός. Έτσι; Ο οποίος παραλογισμός τι λέει; Καλά κάνει και δεν θέλει ο φίλος μου ο Θέμης να εγγράψει συμβασιούχους. Έχει την απόλυτη πλειοψηφία, είναι ο κυρίαρχος του παιχνιδιού μέσα στην Ομοσπονδία μας.

Βέβαια δεν μπορώ να καταλάβω τι φοβάται. Τα ρουσφέτια τα οποία είναι οι συμβασιούχοι; Στην μεγαλύτερη πλειονότητα τα ρουσφέτια είναι πράσινων δημάρχων. Άρα πού αλλάζει; Πού χάνεται η μπάλα; Απλά εδώ ήρθαμε να παίξουμε, να λέμε λόγια για τα λόγια, να λέμε διαδικασία επί της διαδικασίας και να προχωράμε και να σερνόμαστε.

Αυτό το πράγμα, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι απαξίωση του συνδικαλιστικού κινήματος, η κοινωνία πάει μπροστά από μας και εμείς

γινόμαστε έρμια και ακολουθούμε από πίσω της και δεν μπορούμε να μοιράσουμε ούτε δυο γαϊδουριών άχυρο.

Και εάν μεν σήμερα εδώ υπήρχε οργανωμένη παράσταση συμβασιούχων, όλοι οι προλαλήσαντες συμπεριλαμβανομένου ίσως και εμού, θα μιλάγαμε σε άλλη γλώσσα. Θα το αντιμετωπίζαμε αλλιώς το θέμα.

Η πραγματικότητα είναι μία: δεχόμαστε; Αν δεν δεχόμαστε γιατί το κάναμε, συνάδελφοι; Και απ' την ώρα που γνωρίζουμε εκ των προτέρων ότι προαπαιτούμενο για να πάμε σε Καταστατικές αλλαγές είναι η συμφωνία των 3/4. Όταν αυτή η συμφωνία δεν επέρχεται γιατί μπαίνουμε στη διαδικασία και το πράττουμε; Ποιος ο λόγος;

Τελικά κλείνοντας και καταλήγοντας λέω το εξής: μια μέρα χαμένη άνευ λόγου και ουσίας, μια μέρα στην οποία μαζευτήκαμε εδώ για να μαζευτούμε, για να λέμε τα δικά μας, και καμία ουσιαστική μεταβολή. Το μοναδικό κυρίαρχο σε όλη αυτή την ιστορία δεν είναι ούτε τα περιφερειακά συμβούλια, δεν είναι ούτε το μέτρο, δεν είναι ούτε το αντίμετρο.

Είναι εάν αποφασίζουμε να δεχθούμε ένα: ότι αυτοί οι άνθρωποι οι συμβασιούχοι οι οποίοι υπηρετούν έξι, επτά, οκτώ, δώδεκα, δεκαεννέα χρόνια, αγαπητέ, κατά τα άλλα, φίλε Παπαδόπουλε, που σε διαδέχτηκα στο βήμα, αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι συμβασιούχοι. Αυτοί οι άνθρωποι, αγαπητέ φίλε Παπαδόπουλε, που το έβαλες πολύ ορθά και κοφτά ότι απ' την αρχή μπήκαν συμβασιούχοι και αυτή την φιλοσοφία δεν την είχες παλιότερα.

Σε εκτιμώ και το ξέρεις, μπορεί προσωπικά να είχες τις αντιρρήσεις σου αλλά σίγουρα η παράταξη την οποία στηρίζεις και υποστηρίζεις μέσα σε αυτό το Συνέδριο, η ΠΑΣΚΕ, δεν είχε αυτή τη θέση. Είναι γεγονός.

Δεν μπορείς όταν σήμερα, στον Οργανισμό που δουλεύω εγώ, είναι συμβασιούχοι επτά ετών, το 80% αυτών των ανθρώπων, δουλεύουν επί επτά συναπτά έτη και έχω συμβασιούχους γυμναστές 19 χρόνια. Όταν αυτοί οι άνθρωποι επί 19 χρόνια συμμετέχουν, εργάζονται, ζουν και βιώνουν ό,τι και εγώ, με ποιο τρόπο, με ποια άποψη... Αν αυτά που είπες πριν από λίγο στο βήμα ήταν από κάτω αυτοί οι συμβασιούχοι, πώς μπορείς να τους κοιτάξεις στα μάτια;

Και βέβαια να εξάρω το θάρρος του αγαπητού φίλου, κατά τα άλλα, Θέμη, ο οποίος ορθά-κοφτά το λέει: δεν γουστάρουμε να τους γράψουμε. Έχουμε την πλειοψηφία, το μαγαζί το έχουμε, το ελέγχουμε. Και βέβαια σε μια κοινωνία η οποία είναι τρελή όλα είναι δυνατά.

Έχουμε το μνημόνιο, έχουμε μια κυβέρνηση του μνημονίου, έχουμε κάποιους οι οποίοι ως δεκανίκια τους στηρίζουν και ναι μεν η δική μας Ομοσπονδία, η «δική μας» ΠΑΣΚΕ ΟΤΑ μπορεί να κάνει την επανάστασή της και ο φίλος μου ο Θέμης και να διαχωρίζεται αρκετά, αλλά έχουμε τους Παναγόπουλους οι οποίοι όχι απλά στήνονται στην κυβέρνηση, κάνουν και μεταβολή.

Και ερχόμαστε αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα να επιβραβεύει σε επίπεδο ΑΔΕΔΥ την παράταξη της ΠΑΣΚΕ, να προχωράνε όπως προχωράνε και να έχουμε αυτά που έχουμε.

Από κει και πέρα λοιπόν ο καθένας ας αναλάβει τις ευθύνες του, ο καθένας δεν ξέρω εδώ μέσα πώς θα μίλαγε και αν σήμερα θα πηγαίνανε στην πορεία ή θα παραμένανε εδώ να συζητήσουμε γιατί η πορεία ήταν προκαθορισμένη, το δικό μας Συνέδριο ήταν προκαθορισμένο, άρα προς τι η έκπληξη ότι, ρε παιδιά, κάναμε λάθος και το βάλαμε σήμερα; Και γιατί δεν το βάζαμε χθες; Γιατί δεν το βάζαμε αύριο και μεθαύριο;

Οι αποφάσεις για την πορεία του Γρηγορόπουλου, η δολοφονία του Γρηγορόπουλου έγινε σε συγκεκριμένο πράγμα. Και να συμπληρώσω εδώ και μια παρένθεση: και η δολοφονία από τα Ελληνόπουλα στα Ίμια σε συγκεκριμένη ημερομηνία έγινε. Και θα πρέπει αυτή η κοινωνία επιτέλους να έχει τα ίδια μέτρα και τα ίδια σταθμά, τις ίδιες βαρύτητες. Δεν απαξιώνω την ημέρα σήμερα του θανάτου του συγκεκριμένου παλληκαριού που μπορεί να ήταν το παιδί μου. Δεν το απαξιώνω.

Όμως ας σκεφτούμε ως Έλληνες πού πάμε. Ας σκεφτούμε πώς αυτά τα πράγματα δένουν και ας σκεφτούμε πώς απ' αυτό το βήμα πολύ εύκολα και πολύ λαλίστατα όλοι έρχονται και λένε διάφορα για τους συμβασιούχους. Αν εδώ ήταν 2 χιλιάδες συμβασιούχοι να δω αν αυτά που λεγόταν εδώ μέσα θα λεγόταν. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Καρκαλής έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Κυριακίδης μετά.

Σ. ΚΑΡΚΑΛΗΣ: Συνάδελφοι γεια σας. Εγώ δύο λεπτά θα μιλήσω γιατί με άγγιξε το θέμα των συμβασιούχων για το λόγο ότι εγώ ήμουνα συμβασιούχος ορισμένου χρόνου σχολικός φύλακας για πέντε χρόνια.

Τότε δεν μας δεχόντουσαν οι Σύλλογοι και τα Σωματεία των Εργαζομένων στους ΟΤΑ και μετά το Προεδρικό Διάταγμα καθότι είχε τροποποιημένο, με τον 164 του 2004, καθώς ήτανε τροποποιημένο το Καταστατικό της Ομοσπονδίας και δεχότανε και αορίστου, έτσι μας δέχτηκαν, γιατί κατά πάσα πιθανότητα θα έβλεπε η Ομοσπονδία ότι μόνιμους δεν ξαναπαίρνει το κράτος και πρέπει να συμπληρώσει τους αντιπροσώπους της.

Μήπως η Ομοσπονδία οδεύει σε πώληση γιατί η εργασία στους Δήμους προσφέρεται από αναθέσεις, ιδιωτικοποιήσεις έργου; Μήπως θα την πάρουν οι ιδιώτες, γιατί αυτοί προσφέρουνε τελικά εργασία στους Δήμους;

Συνάδελφοι, νομίζω ότι έχουμε μεγαλώσει από 45 με 50 χρονών μέσο όρο ηλικίας, νέοι δεν μπαίνουνε στους δήμους, υπάρχει φυγή συνταξιοδότησης και κάνω ένα ερώτημα: μήπως δεν θα μας ανήκει σε λίγο καιρό η Ομοσπονδία που είμαστε τώρα εργαζόμενοι; Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Κυριακίδης έχει το λόγο.

κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ: Συνάδελφοι, επειδή σήμερα θεωρώ πως η πρώτη μέρα έχει σχέση με την καταστατική διαδικασία της Ομοσπονδίας. Μπήκαμε όλοι απευθείας στο θέμα το οποίο αφορά συνολικά όλο το δημόσιο, όλους τους εργαζόμενους στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα. Μιλώ γι' αυτά που συμβαίνουνε στη χώρα μας και λογικά θα έπρεπε όλοι να περιοριστούμε κατά κύριο λόγο στην εγγραφή ή όχι των συμβασιούχων.

Να ανατρέξουμε λίγο στο παρελθόν, να θυμηθούμε τι λέγαμε εδώ και τι λέμε σήμερα. Θεωρώ πως πρέπει να θυμίσω σε όλους ότι ως παράταξη, η παράταξη της ΔΑΚΕ, δεν έκανε ποτέ ούτε κωλοτούμπες, ούτε άλλαξε απόψεις, ούτε άλλαξε τις προτάσεις.

Αν κάποιος από σας έχει στα χέρια του το φυλλάδιο με τις προτάσεις του προηγούμενου Καταστατικού Συνεδρίου και το σημερινό φυλλάδιο θα δει ότι δεν έχει αλλάξει κατά κεραίας ούτε ένα και. Ούτε ένα και. Αυτό σημαίνει ότι μία παράταξη έχει συνέπεια, έχει συνέχεια, άσχετα αν αυτό δεν μεταφράστηκε σε εκλογική δύναμη, σε μεγάλη εκλογική βάση.

Είμαστε υποχρεωμένοι σήμερα να καταθέσουμε μία πρόταση η οποία είναι και ρεαλιστική, στέκει, στέκει στην κοινωνία διότι κοινωνία δεν είμαστε μόνο εμείς σήμερα που βρισκόμαστε εδώ και λυπάμαι ειλικρινά γιατί το Συνέδριο το προηγούμενο στα Χανιά κάποιοι συνάδελφοι ε γνώρισαν την Κρήτη πάρα πολύ καλά. Την μάθανε από άκρη σε άκρη. Την είδανε, την περπατήσανε. Βεβαίως κανείς δεν μπορεί να πει ότι ένα Συνέδριο δεν μπορεί να έχει μέσα και το χαρακτήρα αυτό.

Κύρια όμως ο χαρακτήρας των Συνεδρίων γίνεται για να διαμορφώνουμε προτάσεις, για να ακούμε απόψεις, για να χαράζουμε πολιτικές, να βλέπουμε μπροστά. Να βλέπουμε τα λάθη μας και να προχωρούμε στο μέλλον με μία διαφορετική διάθεση για να τα επιλύσουμε.

Αυτό που συμβαίνει στην Ομοσπονδία είναι ένα θέατρο του παραλόγου. Κανείς ουσιαστικά δεν θέλει να βάλει τα χέρια του για να λύσει ένα πρόβλημα, βλέπουμε όλοι ότι σιγά-σιγά φθίνει ουσιαστικά ο μέσος όρος ηλικίας παντού συνολικά σε όλο το δημόσιο, με αυτά που ακούμε από τις θεωρίες του Μνημονίου, ότι πέντε θα φεύγουν και ένας θα προσλαμβάνεται. Βλέπετε με μαθηματική ακρίβεια ότι στο τέλος θα μείνουμε δέκα γραφικοί να συζητάμε τα ίδια πράγματα που συζητούσαμε πριν από 20 χρόνια.

Σήμερα αυτό που πρέπει να ξεκαθαρίσουμε και νομίζω πως ο Πρόεδρος μας το είπε χαρακτηριστικά: ότι πρέπει να βρούμε έστω μία μέση λύση. Δεν ήμασταν ποτέ η παράταξη των άκρων. Είχαμε στην άκρη του μυαλού μας πάντα το γεγονός να μπορούμε να συγκλίνουμε σε απόψεις, άσχετα πολλές φορές αν αυτό εδώ υπαγόρευε μία άλλη λογική σε μας, παρόλα αυτά προσπαθήσαμε όλα αυτά τα χρόνια στην Ομοσπονδία να συνθέσουμε απόψεις, να συνθέσουμε προτάσεις και να φτάνουμε σε ένα αποτέλεσμα που είναι ευνοϊκό για τους εργαζόμενους.

Συνάδελφοι, για να μην κοροϊδευόμαστε, εάν δεν υπάρξει άνοιγμα του Καταστατικού για να μπορέσουμε να εγγράψουμε συμβασιούχους, που για να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα και να είμαστε ειλικρινείς δύο κυβέρνησαν την Ελλάδα μέχρι τώρα απ' τη μεταπολίτευση και μετά: ΠΑΣΟΚ και Νέα Δημοκρατία, Νέα Δημοκρατία και ΠΑΣΟΚ.

Συμβασιούχους αυτές οι κυβερνήσεις συσώρευσαν. Δήμαρχοι πράσινοι, μπλε και ενίοτε και κόκκινοι δημιούργησαν μια τέτοια κατάσταση.

Πιο πολύ ομιλώ για τους πρώτους. Μιλώ για τους πράσινους και τους μπλε ή τους μπλε και τους πράσινους, για να μην κάνουμε διακρίσεις.

Φτάσαμε σήμερα σε ένα σημείο να έχουμε συναδέλφους εφτά, οκτώ και δέκα ετών συμβασιούχους. Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι κρίμα; Δεν είναι συνάδελφοι; Τι επιτέλους είναι αυτοί; Είναι άνθρωποι δεύτερης κατηγορίας;

Και γιατί θα πρέπει να μένουμε ερμητικά στυλωμένοι σε μία απόφαση ότι δεν εγγράφουμε κανέναν συμβασιούχο; Ακούστε συνάδελφοι, έφτασε η ώρα να συζητήσουμε καθαρά και να κοιτάξει ο καθένας τον εαυτό του στον καθρέφτη. Θεωρώ πως μπορεί μέσα από συγκλίσεις, σε αυτούς που κάθονται σήμερα σε αυτή την αίθουσα, αυτούς που μείνανε σε αυτή την αίθουσα, να βρούμε έναν τρόπο ούτως ώστε να έχουμε μέλλον σαν Ομοσπονδία, να δημιουργήσουμε όλα τα εχέγγυα για να υπάρχει συνέχεια και συνέπεια στους αγώνες γι' αυτή την Ομοσπονδία.

Κανείς δεν θέλει να είναι αρνητικός σε ό,τι έχει κάνει η Ομοσπονδία τουλάχιστον είτε αυτό είναι θετικό είτε αρνητικό, κρίνεται, ο καθένας από μας κρίνεται, σήμερα όμως κύρια, γιατί δεν θα μπω είπα σε κανένα άλλο θέμα που αφορά κυβερνητική πολιτική, μισθολογικά, εργασιακές σχέσεις και όλα τα υπόλοιπα, σήμερα επιβάλλεται να ανοίξουμε το Καταστατικό, να προσπαθήσουμε να δώσουμε διέξοδο στην αγωνία των συναδέλφων αυτών, για να μπορέσουμε να εκφράσουμε και το κίνημα, να το πω έτσι απλά, γιατί στο τέλος θα εξελιχθεί σε κίνημα συμβασιούχων.

Η ελληνική κοινωνία πλέον έχει ανάγκη όλους τους εργαζόμενους. Το πρόβλημα αυτό των συμβασιούχων είναι κοινωνικό ζήτημα, δεν είναι ζήτημα εργασίας, ούτε πλέον μένει μόνο σε μία απλή λέξη που λέγεται ρουσφέτι. Είναι κοινωνικό ζήτημα.

Έτσι να το αντιμετωπίσουμε, έτσι να το δούμε και θέλω να πιστεύω, γιατί αλλιώς σαν παράταξη έχουμε και άλλους δρόμους, έχουμε και άλλους δρόμους, δεν είναι αυτό απειλή, είναι άποψη την οποία εκφράζουμε, την έχουμε πει κατ' επανάληψη, θεωρούμε πως μπορούμε να βρούμε μία λύση συναινετική και ας μην μιλήσουμε κατ' ανάγκην χωρίς όρους και προϋποθέσεις, γιατί αυτοί που μιλάνε για το χωρίς όρους και προϋποθέσεις

ποτέ τους ουσιαστικά δεν συνηγόρησαν για να γίνει η εγγραφή συμβασιούχων.

Εμείς μιλούμε και λέμε το εξής: ότι τώρα είναι η ώρα, παρατάξεις υπεύθυνες και σοβαρές να συσχεφτούν και να αποφασίσουμε για το μέλλον όλων αυτών, γιατί το μέλλον το δικό τους να ξέρετε ότι θα έχει άμεσο αντίκτυπο και στο δικό μας μέλλον.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Η συναδέλφισσα Καραγεώργου από το Δήμο Ηρακλείου Αττικής έχει το λόγο.

Κ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΟΥ: Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, καλή ημέρα και θεωρώ ότι να κάνουμε ένα παραγωγικό διάλογο και να μπορέσουμε τουλάχιστον όσοι μείναμε εδώ και όσοι το απόγευμα θα 'ρθούνε, να περάσει το Καταστατικό Συνέδριο προς όφελος όλων. Συνδικαλίζομαι πάρα πολλά χρόνια και εδώ και τριάντα χρόνια αντιμετωπίζουμε, τουλάχιστον σε Καταστατικά Συνέδρια, αλλαγές οι οποίες πολλές φορές δεν επιτυγχάνονται.

Μας απασχολεί το πρόβλημα των συμβασιούχων, διαχρονικά έχουμε δει ότι και το '85, το '86, το '90, το '93, το 2004 συμβασιούχοι με ελαστικές μορφές εργασίας που μπήκανε στους δήμους τακτοποιήθηκαν. Μήπως εμείς, συνάδελφοι, ευθυνόμαστε γιατί διορίζονται με ελαστικές μορφές εργασίας; Θεωρώ ότι οι εργαζόμενοι δεν προσλαμβάνουν. Προσλαμβάνουν οι εκάστοτε διοικούντες τους δήμους, οι δήμαρχοι όλων των αποχρώσεων, όπως είπε και ο προηγούμενος συνάδελφος. Πράσινοι, κόκκινοι, μπλε.

Βέβαια οι εργαζόμενοι αν, κατά πώς είπε ο συνάδελφος, οι προηγούμενες διοικήσεις σε εθνικό επίπεδο διορίζουν, δεν θα είχαμε άλλου είδους παρατάξεις. Θα ήταν μόνο πράσινοι ή μπλε. Εδώ είναι και κόκκινοι και ροζ και οτιδήποτε άλλο.

Καλούμαστε λοιπόν εμείς ως συνδικαλιστικό κίνημα να μονιμοποιήσουμε αυτές τις μορφές εργασίας. Καλούμαστε ταυτόχρονα να διασφαλίσουμε το δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα που έχουν οι δημόσιες υπηρεσίες προς όφελος των μονίμων συναδέλφων, εννοώ μόνιμοι αορίστου και τακτικό προσωπικό.

Σε αυτό το διάστημα όμως πέρασαν και νόμοι εργατικοί όπου έβαζαν διασφαλίσεις σε αυτές και ήτανε ο Νόμος Πεπονή το '94 με το ΑΣΕΠ,

το οποίο πάλι καταστρατηγούσαν οι δήμαρχοι για να έχουνε μοχλό πίεσης και να έχουνε τα κουκιά που θέλανε σε κάθε περίπτωση.

Το τελευταίο Προεδρικό Διάταγμα που είπαμε να είναι οι τελευταίες μονιμοποιήσεις το 164 του 2004 ήρθε ακόμα να περιορίσει αυτό και λέει: συμβασιούχοι, οκτάμηνα. Τρία οκτάμηνα, τέλος, φεύγεις. Δηλαδή δεν νομιμοποιείσαι μετά από συμπλήρωση 24 μηνών εργασίας μέσα σε ένα δήμο να μπορείς να ανανεώσεις αυτές τις συμβάσεις. Αν τις ανανεώσεις είσαι παράνομος. Γιατί θα πρέπει εμείς τις παρανομίες αυτές να τις μονιμοποιούμε;

Τι θα πρέπει να κάνει το συνδικαλιστικό κίνημα; Σήμερα στις επιταγές που μας είναι σήμερα και αύριο, να διασφαλίσουμε τις εργασιακές μας σχέσεις, αυτές βάλλονται. Θα μου πεις: εσύ έκανες ποτέ με ελαστική μορφή; Έτυχε εγώ να μην είμαι από ελαστικές μορφές. Τις σέβομαι όμως και σέβομαι την εργασία του καθενός. Σέβομαι πόσο δύσκολο είναι σήμερα να αποκτήσεις μια δουλειά.

Θα πρέπει όμως να καλούμε εγώ να το τακτοποιήσω αυτό; Όχι. Θα έπρεπε η Ομοσπονδία, να μην είμαστε σήμερα εδώ λίγοι και να μην αποχωρούμε και να βρίσκουμε δικαιολογίες να πάμε κάπου αλλού, να έχουν συμφωνήσει στο μίνιμουμ και να πούμε τι θέλουμε. Ούτε αυτό επιτυγχάνεται. Ένωση λοιπόν ενωτικά, όπως είπε και μια άλλη συναδέλφισσα, δεν το έχουμε ποτέ μας, για να μπορέσουμε να πετύχουμε θεαματικά αποτελέσματα.

Θα έπρεπε, λοιπόν, συνάδελφοι, επειδή πριν από τρεις ημέρες ήτανε το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ να είχαμε ξεκινήσει από κει. Οι παρατάξεις λίγο-πολύ όλες ίδιες είναι. Και να είχαμε βάλει επιτακτικά αυτό το θέμα στην ΑΔΕΔΥ, να ανοίξει το Καταστατικό της. Δεν το κάναμε.

Εφόσον η Ομοσπονδία μας που δίνει λόγο και στην ΑΔΕΔΥ γιατί εκλέγεται εκεί δεν μπορεί να εγγράψει μέλη, γιατί να τα εγγράψουμε σήμερα εμείς και να μας πετάξει η ΑΔΕΔΥ από ένα άλλο Συνέδριο, θεωρώ ότι στα πρωτοβάθμια λίγο-πολύ όλοι έχουνε ανοίξει τα Καταστατικά τους και αυτές τις μορφές, τις ελαστικές μορφές εργασίας τις διασφαλίζουν.

Και οι περισσότεροι εξ' ημών στους Συλλόγους δίνουμε το χαρτάκι κάθε μήνα για να παίρνουνε τα έξοδα κίνησης. Μέχρι εκεί όμως. Γιατί θα πρέπει να εγγράφονται αυτοί και να ψηφίζουν στην Ομοσπονδία για ό,τι στην πίσω πλευρά του μυαλού του καθενός υπάρχει;

Άρα λοιπόν θα πρέπει να παλέψουμε μέσα στα Δημοτικά μας Συμβούλια και να λέμε προσλήψεις σε μόνιμες κενές οργανικές θέσεις. Εμείς στο Σύλλογό μας αυτό παλεύουμε και το διατρανώνουμε ανά πάσα στιγμή. Δεν το επιτυχαίνουμε. Προσπαθούμε να ανοίξουμε τον Οργανισμό με τις κενές θέσεις. Δεν γίνεται πάντοτε. Είμαστε αντίθετοι, λοιπόν, στις ελαστικές μορφές εργασίας.

Έχουμε ανοίξει το Καταστατικό και εγγράφουμε γιατί τουλάχιστον να μην είναι άπατρις, να το πω έτσι, για να μπορούν να έχουν και αυτοί ένα δικαίωμα. Να έχουνε τη διασφάλιση των εργαζομένων που έχουνε σταθερές εργασιακές σχέσεις.

Άρα θεωρώ ότι και ο 2190 και το 164 έχει κλείσει το πρόβλημα αυτό. Δεν θα πρέπει να επιτρέπουμε στα πρωτοβάθμια, όταν μπορούμε να διατρανώνουμε μόνο πρόσληψη σε κενές οργανικές θέσεις. Οτιδήποτε άλλο είναι εκ του πονηρού. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Και 'μείς ευχαριστούμε Κική. Συνάδελφοι, στις 2.30 η ώρα ανοίγει το εστιατόριο. Θα είναι ανοιχτό 2.30 με 3.30, στο ισόγειο και στο 2^ο όροφο. Στις 5 η ώρα ακριβώς το απόγευμα θα συνεχίσουμε με τον κατάλογο των ομιλητών. Όποιος δεν θα είναι μέσα στην αίθουσα θα διαγράφεται. Αν κάποιος συνάδελφοι θέλουν να γραφτούν ομιλητές ας φέρουνε χαρτάκι στο Προεδρείο. 5 η ώρα ακριβώς το απόγευμα ξεκινάμε.

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Τσιχλάκης έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Αλεξίου. Όποιος δεν είναι εδώ από τους εγγεγραμμένους ομιλητές διαγράφεται και αν στο τέλος, μέχρι τις 8, υπάρχει χρόνος θα δοθεί ο λόγος, αλλιώς διαγράφεται. Μια παράκληση. Όποιος ανεβαίνει επάνω να λέει για τα πρακτικά όνομα και Σύλλογο.

Δ. ΤΣΙΧΛΑΚΗΣ: Από το Σύλλογο της Νίκαιας. Κοιτάχτε να δείτε συνάδελφοι, το Καταστατικό και Οργανωτικό Συνέδριο γίνεται σε μία εποχή όπου όλοι οι εργαζόμενοι και κυρίως εμείς στην Τοπική Αυτοδιοίκηση δεχόμαστε ολομέτωπη επίθεση και από τα κυβερνητικά μέτρα και από τον Καλλικράτη που είναι προ των πυλών πλέον και θα είναι μια πραγματικότητα.

Αυτό απαιτεί πέρα από τους όποιους διαχωρισμούς και όποιες αντιθέσεις στις παρατάξεις, απαιτεί και μια ρεαλιστική αντιμετώπιση, μία ενότητα η οποία είναι απαραίτητη όσο ποτέ στις τάξεις των εργαζομένων, ώστε να μπορέσουμε όλοι μαζί, γιατί μόνο έτσι πρέπει να αντιμετωπίζονται τα προβλήματα, να μπορέσουμε όλοι μαζί να αντισταθούμε.

Αύριο θα είναι σίγουρα μια μέρα που θα μιλήσουμε για τα πολιτικά ζητήματα, οπότε δεν υπάρχει λόγος να αναφερθούμε από σήμερα. Για το ζήτημα που έχει τεθεί, που είναι μια πραγματικότητα, που το βιώνουμε όλοι στους χώρους δουλειάς, που είναι οι συμβασιούχοι, εγώ θα ήθελα να πω ότι όσοι έχουνε σταθερή θέση, σοβαρή θέση όλα αυτά τα χρόνια, σαν παράταξη, είναι και αυτοί που βλέπουνε το πρόβλημα στην πραγματική του διάσταση.

Εμείς θεωρούμε ως παράταξη της ΠΑΣΚΕ ότι έχουμε μια στάση σταθερή και ταυτόχρονα βρισκόμαστε στο πλευρό των συνανθρώπων μας, των συμβασιούχων, των συναδέλφων μας, χωρίς να κάνουμε, να εμπορευματοποιούμε την ελπίδα τους, την αγωνία τους και το αναφαίρετο δικαίωμά τους στη μόνιμη και σταθερή εργασία.

Θα ξεκινήσω μια παρατήρηση, έτσι όπως την διατύπωσε η ΔΑΚΕ και από τον συνάδελφο τον Πολυμερόπουλο, ο οποίος λίγο-πολύ μας είπε εδώ πέρα ότι 20, 30, 40 Σύλλογοι για να βγαίνουνε μία έδρα. Τον κατακερματισμό όμως του συνδικάτου στους εργαζόμενους το έχει ξεκινήσει πρώτα η ΔΑΚΕ στους μεγάλους δήμους.

Υπάρχει η ΠΟΠ ΟΤΑ, η οποία είναι μαγαζί της ΔΑΚΕ, με στεγανά, και πολλές φορές έχουμε έρθει και σε αντιπαράθεση διότι σε πολυήμερους απεργιακούς αγώνες έχουνε λειτουργήσει με το πρόσχημα ότι είναι μια άλλη Ομοσπονδία σαν απεργοσπαστικός μηχανισμός.

Η ΔΑΚΕ λοιπόν πριν κρίνει αυτό το σώμα και όλους εμάς εδώ πέρα, θα πρέπει πρώτα να καλέσει την ΠΟΠ ΟΤΑ και να έρθουν στη δικιά μας την Ομοσπονδία σε μια ενότητα του κλάδου.

Οι θέσεις του ΠΑΜΕ, της ΔΑΣ, η οποία και σαν παράταξη έχει μεγάλες δυνάμεις στην κοινωνία και σίγουρα όλοι οι εργαζόμενοι ελπίζουνε, ανεξάρτητα από πού είναι ο καθένας, στη δικιά τους βοήθεια, είναι λίγο διφορούμενες.

Ενώ πραγματικά θεωρώ και πιστεύω ότι είναι στην κατεύθυνση να είναι στο πλευρό αυτών των εργαζομένων, αυτό δεν το συζητάω καν, σε ορισμένα σωματεία έχουνε μια άλλη πρακτική. Και αυτό, δηλαδή το παράδειγμα του Δήμου Δάφνης π.χ., Σωματείο που ελέγχει η ΔΑΣ, το ΠΑΜΕ, είναι 365 εργαζόμενοι οι οποίοι μόνο οι 164 είναι μόνιμοι. Δηλαδή υπάρχουνε 201 εργαζόμενοι με ελαστική μορφή εργασίας.

Και εγώ ρωτώ π.χ. χωρίς να ευθύνεται σε κεντρικό επίπεδο η παράταξη του ΠΑΜΕ: πώς επιτρέπουν τα πρωτοβάθμια, οι συνδικαλιστές, να υπάρχουνε περισσότεροι εργαζόμενοι με ελαστική μορφή εργασίας στο Δήμο τους; Και μάλιστα εκεί πέρα το καλοκαίρι υπήρχε, ήταν οι εργαζόμενοι του Δήμου Δάφνης οι συμβασιούχοι απλήρωτοι και το Σωματείο, εκτός από μία ανακοίνωση, δεν προέβη σε καμία κινητοποίηση. Ούτε μία 24ωρη, οτιδήποτε, μπορούσε να αντιδράσει γι' αυτό το σκοπό.

Παρόλα αυτά οι εργαζόμενοι εκεί πέρα είναι γραμμένοι στο Πρωτοβάθμιο αλλά έχουν το δικαίωμα να ψηφίζουν, του εκλέγουν, αλλά όχι του εκλέγεσθαι. Δηλαδή παίρνουμε την ψήφο τους και τέρμα μέχρι εκεί; Ή είναι απλήρωτοι και δεν κάνουμε καμία κινητοποίηση;

Παρόλα αυτά όταν ήταν απλήρωτοι οι εργαζόμενοι αναγκαστήκανε προσωπικά να κάνουν επίσχεση εργασίας χωρίς να τους στηρίξει ο Σύλλογος. Αυτό είναι το ένα παράδειγμα.

Το δεύτερο είναι στο Δήμο Κορυδαλλού που είναι κοντά μου. Εκεί οι εργαζόμενοι, το Σωματείο τους έβαλε να ψηφίσουν όλους, προσέχτε τώρα όμως, χωρίς να κάνει καταστατική τροποποίηση. Οι εργαζόμενοι ψηφίσανε, άρον-άρον δηλαδή πήραμε την ψήφο τους και τώρα είναι απολυμένοι εδώ και ένα μήνα. 300 εργαζόμενοι.

Δηλαδή τι θέλουμε; Να βάζουμε τους εργαζόμενους συμβασιούχους να τους κοιτάμε σαν έναν αριθμό ψήφου ή να στηρίζουμε το δικαίωμά τους στη μόνιμη και σταθερή εργασία;

Στο δικό μου Δήμο, γιατί όλοι κρίνουμε και κρινόμαστε, είχαμε 500 συμβασιούχους το 1996 και σήμερα είναι όλοι μόνιμοι υπάλληλοι. Όλοι τους. Δεν μπορώ να εγγυηθώ τι θα γίνει με την καινούργια Διοίκηση, αν θα έχω ελαστική μορφή εργασίας, αλλά το μόνο σίγουρο είναι ότι όλες εκεί οι

παρατάξεις, όλα, το πρωτοβάθμιο, είτε είναι από το ΠΑΜΕ, είτε είναι από μας ή από οτιδήποτε, έχουμε χαράξει νέα γραμμή, η οποία είναι αδιαπραγμάτευτη.

Πιέζουμε τον εκάστοτε δήμαρχο είτε ήτανε χθες πράσινος ή προχθές πράσινος, χθες κόκκινος και σήμερα πάλι πράσινος, θα κινούμαστε στην κατεύθυνση της μόνιμης και σταθερής εργασίας. Και εδώ πρέπει να αντιληφθούμε και ποιες είναι οι ευθύνες μας στη βάση, πριν κρίνουμε τα δευτεροβάθμια και τα τριτοβάθμια. Πρέπει να κριθούμε όλοι τι κάνουμε στους δήμους μας.

Αυτό που θέλω να πω και να κλείσω σαν παρατήρηση, αν και ήθελα να πω και άλλα, είναι για τα Περιφερειακά Συμβούλια και τον αφορισμό που επίσης έκανε η παράταξη της ΔΑΚΕ. Κοιτάζτε να δείτε, αν εμείς οι παρατάξεις και τώρα που έρχεται ο Καλλικράτης δεν στηρίξουμε πραγματικά, γιατί από μας εξαρτάται η επιτυχία ή όχι των Περιφερειακών Συμβουλίων, αν πραγματικά τα αφορίζουμε πριν πραγματοποιηθούνε δεν έχουν καμία τύχη να λειτουργήσουνε.

Αν όμως εδώ το Συνέδριο και όλες οι παρατάξεις δεσμευτούμε ότι θα τα στηρίξουμε, πιστεύω ότι υπάρχει μια προοπτική να λειτουργήσουνε προς την κατεύθυνση της ενότητας των εργαζομένων και της καλύτερης δράσης μέσα σε τοπικό επίπεδο. Δεν έχω να πω τίποτα άλλο, ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Και 'μείς ευχαριστούμε. Το λόγο έχει ο συνάδελφος Αλεξίου και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Παπαδούδης. Υπενθυμίζουμε, αγαπητοί συνάδελφοι, για να μην αφαιρούμε το λόγο από κάποιον ομιλητή ότι ο χρόνος είναι πεντάλεπτο. Ο συνάδελφος Αλεξίου, από την ΟΤΑ Λέσβου; Χάνει τη σειρά του. Ο συνάδελφος Παπαδούδης έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο Παναγιωτόπουλος ο Χρήστος.

Γ. ΠΑΠΑΔΟΥΔΗΣ: Είμαι από το Δήμο Γλυφάδας. Λοιπόν, συνάδελφοι, ετοιμαζόμουνα και δεν τα έχω όλα. Τέλος πάντων, και σ' αυτό το Συνέδριο θα έπρεπε να υπάρχει ένας στόχος. Με όλες αυτές τις εξελίξεις που υπάρχουν και στη χώρα μας και παγκόσμια με την οικονομική κρίση θα έλεγε κανείς το συνδικαλιστικό κίνημα και στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα τι στόχο έχει βάλει, για να μπορέσει να ανταποκριθεί στις ανάγκες που σήμερα υπάρχουν και με μια έννοια θα έλεγε κανείς πρέπει να ανασυγκροτηθεί, για να παίξει κάποιο ουσιαστικό ρόλο.

Γιατί; Όλοι, ακόμα και αυτοί που έχουν τα ηνία, την πλειοψηφία στο συνδικαλιστικό κίνημα, μιλάνε για αναδιοργάνωση, μιλάνε για αυξημένες απαιτήσεις, μιλάνε για ένα συνδικαλιστικό κίνημα αναξιόπιστο από ό,τι είδα και απ' την εισήγηση του Προέδρου και στο δια ταύτα βέβαια κάνουν προτάσεις, όπως έγινε στην εισήγηση του Προέδρου που δεν έχουν καμιά σχέση με ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος, λες και βρισκόμαστε καμιά δεκαετία πριν, λες και δεν έχει συμβεί τίποτα και εμείς βαδίζουμε την πεπατημένη.

Να κάνουμε και ένα Οργανωτικό και ένα Καταστατικό, να πούμε μία απ' τα ίδια και άσε το κεφάλαιο να κάνει τη δουλειά του. Εκτός αν τα πιστεύουμε αυτά που ορισμένα τα γράφουμε στις εισηγήσεις μας.

Και βέβαια με αυτή την λογική που αναπτύχθηκε σήμερα και από τον Πρόεδρο και από άλλους συναδέλφους, με την λογική που αναπτύσσετε, κύριοι από την ΠΑΣΚΕ, δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα, ούτε απ' αυτό το Συνέδριο.

Τι μπορεί να ελπίζει δηλαδή σήμερα ο υπάλληλος στους ΟΤΑ με βάση τη νέα κρατική διοίκηση; Η προσαρμογή δηλαδή του κράτους στα νέα δεδομένα είναι δυνατόν να φέρει κάτι καλό; Είτε λέγεται αυτό Καλλικράτης, είτε λέγονται νέα μέτρα με πρόσχημα την οικονομική κρίση; Μόνο προβλήματα θα δημιουργήσει στους εργαζόμενους.

Η κρίση αξιοποιείται, είναι το πρόσχημα. Ταυτόχρονα η επίθεση, το λέτε όλοι, είναι ενιαία, ολομέτωπη κτλ., μας γυρίζουνε έναν αιώνα πίσω. Και αντίθετα κάνετε αναλύσεις και βρίσκετε υπαίτιους σαν αυτούς που βρίσκει ο Πρετεντέρης στην τηλεόραση. Να ψαχνόμαστε και μεταξύ μας. Δεν συμμετέχουν οι εργαζόμενοι, δεν το ένα, δεν το άλλο.

Μα όταν αυτές οι αναλύσεις δεν θίγουν την ουσία, που είναι σήμερα το ίδιο το σύστημα, δεν θίγουν δηλαδή το αίτιο και καθόμαστε και κάνουμε αναλύσεις ή κάνετε μάλλον αναλύσεις σαν συνδικαλιστικό κίνημα ότι μπορεί να φταίει κάποιος νεοφιλελευθερισμός, κάποια κακή διαχείριση του καπιταλισμού, ότι μπορεί να φταίει κάποιο κακό ΠΑΣΟΚ, κάποιοι κακοί Υπουργοί του ΠΑΣΟΚ και μπορεί άρα να υπάρχει και ένα καλό ΠΑΣΟΚ και να μας τα λύσει ή και απ' την ανάποδη, η ΔΑΚΕ για τη Νέα Δημοκρατία με το καλό μείγμα του Σαμαρά.

Είναι δυνατόν με τέτοιες λογικές να βαδίζει η εργατική τάξη; Εάν κάνει σωστή ανάλυση και δει ποια είναι η πηγή των αιτίων, θα πρέπει να δει και η ίδια τι μέτρα πρέπει να πάρει. Και ένα απ' αυτά τα μέτρα βέβαια είναι να ανασυγκροτήσει το ίδιο της το κίνημα.

Είναι δυνατόν με τη νέα κρατική διοίκηση, με τη νέα λογική που υπάρχει, που το λένε ωμά δηλαδή, το δημόσιο που ξέρατε ξεχάστε το. Θα μειωθεί στο 1/3. Το λένε. Και το βάζουν εδώ στις καταστατικές αλλαγές και το λέτε και στους δήμους, ότι οι μόνιμοι σε λίγο θα είναι γραφικοί. Θα είναι οι ελάχιστοι. Και είναι και ψηφισμένα. Το 5 - 1 δηλαδή τι είναι; Η γενίκευση των ελαστικών σχέσεων τι είναι; Η επίθεση στα μισθολογικά κτλ. τι είναι; Ο ρόλος των ιδιωτών που μεγαλώνει και στην Αυτοδιοίκηση τι είναι;

Και εμείς τι κάνουμε; Αντί να διευρύνουμε τον κύκλο, δηλαδή να αγκαλιάσουμε τους πιο ταλαιπωρημένους, τους πιο χαμηλά αμειβόμενους, αυτούς που είναι δίπλα μας στη δουλειά, να τους εντάξουμε στα σωματεία, να τους κάνουμε κινητήρια δύναμη και αυτούς, τους αποκλείουμε. Βέβαια εδώ κανείς δεν πιστεύει ότι απλά αν γραφτούν και ψηφίζουν οι εργαζόμενοι λύνονται τα προβλήματα, αλλά πρώτο μέτρο που πρέπει να πάρει η τάξη μας σαν τάξη απέναντι στην αστική είναι να οργανώσει τους εργαζόμενους και όχι να λέει έληξε η σύμβαση, άντε γεια.

Δηλαδή είμαστε υπέρ της ανακύκλωσης της ανεργίας; Δεν μας ενδιαφέρει το τοπίο που είναι γύρω μας; Και σωστή ανάλυση λοιπόν γι' αυτή την κατάσταση δεν συμβιβάζεται να στηρίζεις πολιτικές κομμάτων που μας πάνε εκεί. Πώς μπορείς να στηρίζεις, να λες δηλαδή εγώ αγωνίζομαι, αυτά που λέει η εισήγηση του Προέδρου, εγώ δεν σας λέω τι λέει το ΠΑΜΕ ή η ΔΑΣ, να αγωνίζεσαι γι' αυτά και ταυτόχρονα να είσαι υπέρμαχος και να χειροκροτείς είτε τον Κουτρομάνη που τον φέρατε χθες και σας έκανε, δεν ξέρω τι σας έκανε, που μας έθαψε με το ασφαλιστικό, όχι σαν πρόσωπο.

Δηλαδή ή είμαστε Ιανοί, έχουμε δυο πρόσωπα, ή πρέπει να φαχτούνε στον ψυχίατρο ορισμένοι. Δεν μπορεί να βαδίζει έτσι η εργατική τάξη.

Με βάση λοιπόν αυτά τα νέα δεδομένα, η τάξη μας πρέπει να οργανωθεί και καλύτερα και αποτελεσματικότερα. Ένα πρώτο βήμα, λοιπόν, και κάνω έκκληση στους συναδέλφους της ΠΑΣΚΕ, ελπίζω να μην είναι σαν

τους άλλους της ΑΔΕΔΥ, εκεί πιο πονηρός ο Παπασπύρου, το έπαιξε καλύτερος, λέει εντάξει, θα το διευθετήσουμε το θέμα. Να μην κρατήσουν αυτή την στάση που κρατάνε σήμερα. Είναι αδέρφια μας οι συμβασιούχοι και όχι μόνο αυτοί.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ευχαριστούμε συνάδελφε. Ο συνάδελφος Παναγιωτόπουλος έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Κοτσίρας. Υπενθυμίζω ότι είναι πεντάλεπτο, είναι σε δυσάρεστη θέση το Προεδρείο κάθε φορά να λέει τελείωσε ο χρόνος και τελείωσε ο χρόνος. Αυτοσυγκράτηση στο χρόνο.

Χ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Από το Σωματείο του Βύρωνα. Είναι γεγονός, συνάδελφοι, ότι όλοι οι εργαζόμενοι, όπως είπε και ο προηγούμενος ομιλητής, είναι αδέρφια μας. Εγώ λέω δεν είναι μόνο αδέρφια μας αυτοί που δουλεύουνε στο Δήμο, ενδεχομένως είναι και αυτοί που κατά καιρούς έχουν απολυθεί από το δήμο. Είναι και όλοι οι εργαζόμενοι γιατί όλοι ας το πούμε πουλάνε την εργατική τους δύναμη, τους εκμεταλλεύονται, παράγουν ένα τεράστιο πλούτο που τον ιδιοποιούνται κάποιοι.

Το ερώτημα είναι: γιατί ενώ όλα αυτά είναι σωστά δεν έχουμε καταφέρει σήμερα να έχουμε ένα συνδικαλιστικό κίνημα ικανό να υπερασπιστεί τα δικαιώματά μας στη σημερινή εποχή, μια εποχή που υπάρχει έκρηξη της τεχνολογίας, της επιστήμης, που παράγεται τεράστιος πλούτος, αλλά που ταυτόχρονα υπάρχει μια οικονομική κρίση η οποία αξιοποιείται για να γυρίσουμε 40 χρόνια πίσω.

Όσες ανατροπές έγιναν τον τελευταίο χρόνο με τον Παπανδρέου, το κουτσό άλογο, δεν είχαν γίνει τα τελευταία 30 χρόνια. Και ενδεχομένως όσες γίνουν, εάν το εργατικό κίνημα και ευρύτερα αν θέλετε ο λαϊκός παράγοντας δεν βγει στους δρόμους -ναι συναδέλφισσα κουτσό άλογο, έτσι τον λένε- εάν λοιπόν ο λαϊκός παράγοντας, αυτό το θηρίο που δυσανασχετεί, που βιώνει μεγάλη δυσαρέσκεια δεν βγει στους δρόμους για να ανατρέψει τα δεδομένα, είναι φανερό ότι όχι μόνο τα παιδιά μας, που έρχονται πίσω ως νέα βάρδια των εργαζομένων, αλλά και εμείς οι ίδιοι θα ζήσουμε ανατροπές που δεν τις είχαμε φανταστεί ούτε στα χειρότερα όνειρά μας.

Δεν τα φάγαμε, συναδέλφισσα, όλοι μαζί. Τα παράγαμε όλοι μαζί αλλά τα έφαγαν πρώτα απ' όλα οι εργοδότες οι καπιταλιστές και οι κυβερνώντες αυτοί και οι προηγούμενοι που τους υπηρετούσαν και τους

υπηρετούν. Δεν τα φάγαμε όλοι μαζί. Δεν τα φάγαμε. Εμείς παράγουμε, αυτοί τρώνε. Εμείς εκτελούμε, αυτοί διοικούν. Εμείς κοπιάζουμε σαν εργαζόμενοι, αυτοί απολαμβάνουν.

Το ερώτημα λοιπόν είναι: γιατί σαν συνδικαλιστικό κίνημα, παρά το γεγονός ότι το τελευταίο διάστημα κάναμε αρκετές απεργίες, δεν μπορέσαμε να ανακόψουμε την λαίλαπα; Πρέπει να μας απασχολήσει αυτό. Κάτι φταίει. Κάτι δεν πάει καλά.

Εγώ είμαι ο τελευταίος που θα σας πω ότι έχω την λύση. Είμαι απ' αυτούς όμως που πιστεύουν ότι ο συνδικαλισμός ο οποίος ζήσαμε, υπηρετήσαμε, διαπαιδαγωγηθήκαμε έχει κλείσει τον κύκλο του. Είναι ένας συνδικαλισμός του χθες, ανίκανος και ανήμπορος σήμερα να αντιμετωπίσει, ας το πούμε, το μαύρο μέτωπο που έχουμε απέναντί μας, την κυβέρνηση, το κεφάλαιο, την Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΔΝΤ.

Χρειαζόμαστε ένα άλλο συνδικαλισμό, που θα παίρνουν μέρος όλοι οι εργάτες. Και οι απολυμένοι και οι άνεργοι εγώ θα σας πω. Έχει κανείς την λύση; Γιατί έχω την εντύπωση ότι πετάμε όλοι πέτρες. Βλέπουμε το δέντρο και χάνουμε το δάσος. Δηλαδή αντιλαμβανόμαστε και το ζούμε και το βιώνουμε ότι οι νέες εργασιακές σχέσεις που τα τελευταία 15 χρόνια σιγά-σιγά επιβάλλουν και τώρα σαρώνουν τα πάντα, οι σχέσεις με την ελαστική εργασία, τη μερική απασχόληση, τα μπλοκάκια και ούτω καθεξής, καταλαβαίνουμε ότι προιονίζουν τη σταθερή εργασία, την ανατρέπουν.

Ενώ καταλαβαίνουμε ότι αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα το οποίο είναι υποταγμένο στην αστική πολιτική και ιδεολογία, είναι ένα συνδικαλιστικό κίνημα που τα προηγούμενα χρόνια έλεγε ότι πρέπει να βάλουμε πλάτη για να αντέξει η οικονομία η εθνική, να βάλουμε πλάτη για την εθνική ιδέα της Ολυμπιάδας, να βάλουμε πλάτη γι' αυτό, για κείνο, για τούτο, δεν μπόρεσε να ανακόψει. Τι μπόρεσε κατά καιρούς;

Μπορούσε κατά καιρούς να παίρνει κάνα επίδομα κάτω απ' το τραπέζι. Να βελτιώνει στοιχειωδώς και προς στιγμήν κάποιες πλευρές του μεροκάματου αλλά το ίδιο το σύστημα να τις αναιρεί την επόμενη μέρα. Αντί λοιπόν να συζητήσουμε ποιο συνδικαλιστικό κίνημα, με ποια δομή, με ποιο περιεχόμενο, χρειάζεται η εποχή μας, αυτή η εποχή, των ελαστικών σχέσεων

εργασίας, της επιστροφής στον εργασιακό μεσαίωνα που θέλουμε να μας επιβάλλουν, συζητάμε τα επιμέρους.

Και επιτρέψτε μου να πω, χωρίς να υποτιμώ τα επιμέρους, ότι πολλές φορές τα συζητάμε από τη σκοπιά των συσχετισμών και όχι των πραγματικών αναγκών των εργαζομένων που θέλουμε να εκφράσουμε.

Και τελειώνω με το εξής: για πείτε μου ξέρετε πολλά σωματεία τα οποία κάνουν κίνημα να υπερασπιστούν τη μόνιμη σταθερή εργασία ως τρόπο πρόσληψης και δεν είναι ευάλωτα στις προσλήψεις από τα παράθυρα και απ' τα μπαλκόνια;

Ξέρετε πολλά σωματεία τα οποία παλεύουν πράγματι να υπερασπιστούν τη μόνιμη σταθερή εργασία και δεν παίρνουν μέρος στις συναλλαγές κάτω απ' το τραπέζι για να βάζουν ή να ανέχονται ή και να συμμετέχουν με συμβάσεις έργου και ούτω καθεξής;

Να πάμε λοιπόν σε ένα συνδικαλιστικό κίνημα το οποίο θα έχει όλους μέλη του αλλά πραγματικά θα τους εκπροσωπεί. Να πάμε σε ένα συνδικαλιστικό κίνημα που το κύτταρό του, το πρωτοβάθμιο σωματείο, αγκαλιάζει τους πάντες και μην χύνουμε κροκοδείλια δάκρυα για τα δευτερεύοντα ζητήματα, όταν είμαστε υποταγμένοι είτε στην αστική πολιτική ή στον κυβερνητικό συνδικαλισμό είτε στον κομματικό συνδικαλισμό, που και αυτός αναπαράγει τα ίδια αδιέξοδα. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Κοτσίρας έχει το λόγο και να ετοιμάζεται η συναδέλφισσα Γκενίδου.

Γ. ΚΟΤΣΙΡΑΣ: Συνάδελφοι και συναδέλφισσες καλησπέρα. Από το Δήμο Αγίων Αναργύρων. Έχω την εντύπωση ότι τις πέντε τελευταίες μέρες ζω, βιώνω και κινούμαι σε ένα θέατρο του παραλόγου. Δεν ξέρω αν και εσείς έχετε την ίδια αίσθηση, αλλά θα αναφερθώ επιγραμματικά σε δυο - τρία πράγματα που έζησα τις τελευταίες πέντε - έξι ημέρες.

Ένα λοιπόν απ' αυτά που έχω ζήσει ήταν το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ. Εκεί λοιπόν είδα πράγματα που δεν πίστευα στα μάτια μου. Θα περίμενα μέσα στο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ καταρχάς να υπάρχει συμμετοχή. Το περισσότερο, η διαδικασία όλη του Συνεδρίου, ήταν τόσο μακρινή που από κάτω ήταν άδεια έδρανα. Δεν υπήρχε συμμετοχή των συνέδρων. Άστο αυτό.

Το χειρότερο που έζησα όμως είναι να βλέπω πρώτη φορά στη ζωή μου παρατάξεις της ίδιας Ομοσπονδίας να στρέφονται η μία κατά της άλλης και να μπαίνουνε θέματα και ερωτήματα αν θα πρέπει να νομιμοποιηθεί η Ομοσπονδία μας ή όχι, από μία παράταξη. Αυτό την πρώτη μέρα, τις πρώτες ώρες.

Και δίνεται λοιπόν από το Προεδρείο η απόφαση ότι θα συζητηθεί το απόγευμα το θέμα των νομιμοποιήσεων των Ομοσπονδιών. Για διάφορες εκκρεμότητες που υπήρχαν. Από ό,τι ρώτησα τον Πρόεδρο της Ομοσπονδίας: έχουμε πρόβλημα ρε Πρόεδρε και εμείς οικονομικό όπως έχουν οι άλλες Ομοσπονδίες και δεν νομιμοποιούμαστε; Και μου λένε: όχι. Εμείς είμαστε οικονομικά τακτοποιημένοι. Τότε γιατί μπαίνει το θέμα αυτό;

Στη συνέχεια αφού εξελίχθηκε η συζήτηση ακούσαμε περίεργα πράγματα και την ώρα που έδωσε το Προεδρείο το θέμα προς συζήτηση για την ΠΟΕ - ΟΤΑ, ξαφνικά η παράταξη λοιπόν της ΔΑΣ αλλάζει μέσα στο Συνέδριο και λέει: δεν τίθεται θέμα νομιμοποίησης, αλλά είναι πολιτικο-ιδεολογικό το θέμα. Τέτοια κωλοτούμπα δεν την έχω δει μέσα σε τρεις - τέσσερις ώρες, ούτε την έχω ξανασυναντήσει στη ζωή μου. Δηλαδή από τη μια ώρα στην άλλη πώς μπορεί να αλλάζουνε τα πράγματα και οι συσχετισμοί δεν μπορώ να το διανοηθώ. Ένα λεπτό, σύντροφοι, ήμουν μέσα και τα παρακολούθησα όλα.

Πάμε στο επόμενο. Να συμφωνήσουμε σαν εργαζόμενοι και σαν συνάδελφοι σε πέντε πράγματα; Να συμφωνήσουμε ποιος φταίει; Μας φταίει λοιπόν το ΠΑΣΟΚ. Μαζί σας. Μας φταίει η ΠΑΣΚΕ. Μαζί σας. Μας φταίει η κυβέρνηση. Μαζί σας. Και τι κάνουμε; Εγώ έρχομαι στην Ομοσπονδία στην πλατεία Καραϊσκάκη και φωνάζω και εσείς έχετε φύγει και πάτε στην Ομόνοια. Να μας ακούσει ποιος έτσι;

Δεν υπάρχει να πάμε μαζί κάπου σε έναν αγώνα; Δεν υπάρχει να γίνει ένας αγώνας, μια απεργιακή κινητοποίηση που να την έχετε υπογράψει; Γιατί; Δεν πονάει το ίδιο ο κομμουνιστής με τον ΠΑΣΟΚτζή στην τσέπη; Έχει περισσότερο πόνο απ' αυτά που του κόψανε ο κομμουνιστής ή αυτός που ανήκει στο Συνασπισμό από τον ΠΑΣΟΚτζή; Ή πονάει λιγότερο ο νεοδημοκράτης; Δεν του κόψαν τα ίδια λεφτά και αυτουνού; Γιατί λοιπόν να γίνεται αυτός ο διαχωρισμός των εργαζομένων; Ποιος την ξεκίνησε αυτή την κίνηση τη διασπαστική; Εν πάση περιπτώσει να συνεχίσω και πιο κάτω.

Μπορεί να πιστεύει και να είναι ο καθένας με όποιοι θέλει. Θέλει να είναι με το Συνασπισμό; Θέλει να είναι με το ΠΑΣΟΚ; Θέλει να είναι με τη Νέα Δημοκρατία; Θέλει να είναι με τον Βούδα; Το θέμα είναι αν βγείτε έξω και δόξα τω Θεώ στο ξενοδοχείο έχει πολλούς καθρέφτες και κοιτάξετε τους εαυτούς σας, όλοι εμείς εδώ μέσα, όλοι εμείς εδώ μέσα και ο εαυτός μου μέσα, που το θέλουμε να το παίξουμε και εργατοπατέρες, θα ήθελα να δω κάποιον που αύριο θα βρει το γιο του ή την κόρη του ή το εγγόνι του και θα είναι περήφανος γι' αυτά που έχει καταφέρει η γενιά του.

Να του δώσει μελλοντικά να μην έχει δουλειά, εργασία, ασφαλιστικά, συνταξιοδοτικά. Και εμείς λοιπόν ποια είναι η ευθύνη; Ποιος ήρθε εδώ πάνω και μίλησε για ευθύνες δικές μας; Εμείς δεν έχουμε όλοι ευθύνες; Εμείς δεν απαρτίζουμε το συνδικαλιστικό κίνημα; Εμείς δεν το διαμορφώνουμε το συνδικαλιστικό κίνημα; Και αφού το διαμορφώνουμε πώς, με ποιον τρόπο αγωνιζόμαστε; Μοιράζοντας το λαό από δω και από κει;

Να απαντήσω και για λίγο στον φίλο το Γιώργο εδώ, στον Καταχανά που έκανε σύγκριση, γιατί λέει οι άλλοι και αυτό ειπώθηκε και μες στο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, γιατί λέει οι άλλες Ομοσπονδίες εγγράφουνε τους ορισμένου χρόνου συμβασιούχους. Να απαντήσω λοιπόν, ότι οι δάσκαλοι, οι καθηγητές και οι γιατροί εγγράφονται ξέρετε γιατί; Γιατί μετά μπαίνουν στην επετηρίδα κύριοι και πάνε και μονιμοποιούνται και ο χρόνος αυτός μετράει. Υπάρχει τέτοιος νόμος σε μας; Απαντήστε μου λοιπόν αν υπάρχει κάτι τέτοιο. Γιατί συγκρίνετε λοιπόν ανόμοια πράγματα επιτέλους;

Πότε επιτέλους θα μάθουμε να ξεχωρίζουμε τι είναι άσπρο, τι είναι μαύρο και τι είναι γκρι; Αν το καταφέρετε, όσο θα λέτε ότι είστε συνδικαλιστές, θα σας παραδεχθώ. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Η συναδέλφισσα Γκενίδου έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Μπούρος.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ (Θ. ΤΑΤΣΗΣ): Συνάδελφοι, λίγο ησυχία παρακαλώ. Θα ήθελα να υπενθυμίσω ότι το θέμα το σημερινό είναι οι Καταστατικές - Οργανωτικές αλλαγές. Δεν αφορά ούτε πρόγραμμα δράσης, ούτε απολογισμό και παρακαλώ να είμαστε προσηλωμένοι σε αυτό το σκοπό. Σε οργανωτικές και καταστατικές αλλαγές. Για πρόγραμμα δράσης και απολογισμό αύριο. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Η συναδέλφισσα η Γκενίδου δεν είναι στην αίθουσα; Ο συνάδελφος Μπούρος Γιάννης έχει το λόγο.

Γ. ΜΠΟΥΡΟΣ: Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, πέρασαν περίπου 30 χρόνια από τότε που πρωτοεμφανίστηκα στα Συνέδρια της πρώην, πριν από την ΠΟΕ - ΟΤΑ και την ΠΟΠ ΟΤΑ. Σε αυτά τα 30 χρόνια δεν έλειψα από κανένα Συνέδριο, όμως ήρθε η ώρα του αποχωρισμού.

Θα ήθελα λοιπόν αυτά τα 30 χρόνια τα οποία δεν ήταν ούτε ανέμελα, ήταν χρόνια με συγκρούσεις, με αντιθέσεις, με παραλείψεις, με συνθέσεις, παρόλα αυτά ήταν καλά χρόνια και φεύγοντας θα τα κουβαλάω μαζί μου σαν από τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου.

Στα τέλη του προηγούμενου αιώνα είχαμε την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού. Δεν πέρασαν σχεδόν ούτε 20 χρόνια και βρισκόμαστε μπροστά στη μεγαλύτερη καπιταλιστική αναδιάρθρωση, στο πέρασμα από τον καπιταλισμό της βιομηχανίας στον καπιταλισμό τον χρηματοπιστωτικό, όπου οδηγεί στην παγκοσμιοποίηση που καταστρέφει τις εργασιακές σχέσεις, τα δικαιώματα των ανθρώπων, φέρει νέα ήθη και νέα έθιμα ή μάλλον επαναφέρει καταστάσεις που υπήρχαν στο εργατικό κίνημα πολύ παλιότερα.

Μέσα σε αυτήν την ιστορία δημιουργείται πρόβλημα εμπιστοσύνης προς το παρόν στα κόμματα, όχι στο πολιτικό σύστημα και παράλληλα και σε όλους τους θεσμούς οργάνωσης της κοινωνίας, όπου μέσα σ' αυτό είναι και το συνδικαλιστικό κίνημα.

Ένα κίνημα το οποίο σήμερα, κατά την προσωπική μου άποψη, είναι ένα τριτοδιεθνιστικό κατάλοιπο που εκείνη την εποχή μπορεί να απαντούσε στις συγκεκριμένες δομές του οικονομικού συστήματος, αλλά σήμερα είναι στον αέρα, δεν απαντάει.

Απέναντι σε όλες αυτές τις αλλαγές και σε όλες τις άλλες που έρχονται, που φαίνονται στον αέρα, κάθε μέρα βομβαρδιζόμαστε απ' όλα αυτά τα πράγματα, τι έχουμε εμείς να αντιπαραθέσουμε; Ποιο είναι το δικό μας υποκείμενο; Είναι αυτό που κατά την άποψή μου είπα νωρίτερα.

Με αυτή την άποψη δεν είναι το θέμα των καταστατικών αλλαγών σήμερα που μας έφεραν εδώ ή επειδή ήμασταν δεσμευμένοι από το προηγούμενο Συνέδριο να κάνουμε, αλλά ένα θέμα ότι πρέπει να ανοίξει μια συνολικότερη και ευρύτερη συζήτηση στο συνδικαλιστικό εργατικό κίνημα,

ποιες θα είναι οι νέες μορφές οργάνωσης, πώς θα απαντούν και πώς θα είναι σε ευθυγράμμιση με τις καινούργιες συνθήκες στο οικονομικό πεδίο που διαμορφώνονται.

Ποιες θα είναι οι καινούργιες συμμαχίες μας, οι συμμαχίες με την κοινωνία που πρέπει οπωσδήποτε να οικοδομήσουμε αν θέλουμε πράγματι να έχουμε επιτυχία τόσο για μας όσο και για τις νέες γενιές που έρχονται.

Εάν δεν ανοίξει αυτός ο διάλογος, χωρίς προαπαιτούμενα, χωρίς κουτάκια στο μυαλό μας ποιο κόμμα θα τα θέσει πρώτο υπό την κυριαρχία του και βέβαια ελεύθερος διάλογος, ελεύθερων βουλευμένων ανθρώπων, έτσι ούτως ώστε με τη συμβολή όλων να προκύψουν καινούργια οργανωτικά σχήματα, με άμεση και όχι ενδιάμεση δημοκρατία, την αντιπροσωπευτική δημοκρατία, που θα έχουν κινηματικό χαρακτήρα, που θα συγκρούονται, θα κάνουν συμμαχίες αλλά συγχρόνως θα συγκρούονται.

Θα συγκρούονται με όλους και δεν θα αποφεύγουν να συγκρούονται πρώτα και κύρια με τον εαυτό τους εάν δουν και διαπιστώνουν ότι πάνε ξανά να γίνουν γραφειοκρατικά φαινόμενα, αν παν να γίνουν φαινόμενα σαν αυτά που υπάρχουν τώρα, όπου αυτό που υπάρχει αναπαράγει τον εαυτό του.

Όλοι, όλοι μας όσοι είμαστε στην αίθουσα και πολύ περισσότερο εμείς οι παλιότεροι είμαστε δημιουργήματα ενός τέτοιου συστήματος και εμείς ως τέτοια δημιουργήματα είναι πάρα πολύ δύσκολο εάν δεν βάλουμε τις νέες γενιές, τους νέους εργαζόμενους μέσα να συγκρουστούμε με αυτό και να το ανατρέψουμε, να δημιουργήσουμε κάτι καλύτερο.

Με αυτές τις σκέψεις θέλω να σας χαιρετίσω και να σας ευχαριστήσω όλους, με όσους συνεργάστηκα και όλους γενικά τους συναδέλφους μου όλα αυτά τα χρόνια. Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ευχαριστούμε και εμείς συνάδελφε Γιάννη. Καλή δύναμη Γιάννη στο νέο μετερίζι που θα αγωνίζεσαι από δω και στο εξής. Η συναδέλφισσα Πολυμερούδη Θεοδώρα έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Γκαραλιάκος Ζήσης.

Θ. ΠΟΛΥΜΕΡΟΥΔΗ: Καλησπερίζω το σώμα. Λέγομαι Ντόρα Πολυμερούδη από το Δήμο της Δράμας. Όπως ακούσατε δεν συστήθηκα σε ποια παράταξη ανήκω, αλλά σε ποιο δήμο ανήκω. Στο Δήμο της Δράμας εδώ και 20 χρόνια

δεν υπάρχουνε ούτε χρώματα, ούτε παρατάξεις. Μόνο συνάδελφοι, κανένα χρώμα.

Μέσα στα πολλά ενημερωτικά που έχετε μέσα στις τσάντες σας υπάρχει και ένα χαρτί που μας ενημερώνει για τις διαγραφές 13 Συλλόγων. Αναρωτήθηκε κανείς σας το γιατί; Λένε ότι δεν τακτοποιηθήκανε οικονομικά, έτσι λένε. Έτσι;

Το 1996 - '97 οι παλαιότεροι, όπως Καταχανάς, Χαρίσης, Μηνάς, γιατί και εγώ τόσο παλιά είμαι, έγινε στην Καλαμάτα ένα Συνέδριο που ο χώρος ήταν όχι τριπλάσιος, πενταπλάσιος απ' τον σημερινό που βρισκόμαστε. Σας πληροφορώ ότι δεν χωρούσαμε ούτε απέξω, όχι αυτό που βλέπουμε σήμερα.

Φυσικά οικονομική τακτοποίηση το λέμε σήμερα. Ποιο μέτρο ήτανε άλλο; Ποιο μέτρο ήταν άλλο, βρε παιδιά; Όλοι μας συζητάμε ότι πρέπει να προσεγγίσουμε, καινούργια παιδιά να 'ρθούνε, να τους δώσουμε τον αέρα να ενεργοποιηθούνε. Για κοιτάξτε λίγο γύρω σας όλοι. Πόσα νέα παιδιά βλέπετε; Πολλούς; Κοιτάτε πάρα πολλά νέα παιδιά;

Μήπως τελικά δεν εννοούμε αυτά που λέμε; Μήπως θα έπρεπε να σκεφτούμε βάσει των καιρών και όχι των χρωμάτων; Μήπως θα έπρεπε να μπορούμε στη λογική των νέων που κάθε άλλο παρά κατευθύνονται ή είναι ελεγχόμενη η στάση τους όπως είναι η δική σας;

Μην δυσανασχετείτε άμα είναι ελεγχόμενη ή όχι η στάση σας, γιατί από χθες εδώ μέσα νιώθω σαν προβατίνα. Όλοι μας κουβαλάμε από μια κουδούνα μόνο που έχει ξεχωριστό χρώμα, άλλο έχει κόκκινο, άλλο πράσινο, άλλο μπλε, άλλο ροζ. Και ο καθένας πηγαίνει στο μαντρί του. Έλα φίλε μου; Ο καθένας πάει στο κάθε μαντρί.

Μήπως θα πρέπει να σταματήσουνε κάποτε, παιδιά, όλα αυτά; Θέλετε αυτή τη στιγμή να βάλουμε μέσα στο Σύλλογο άτομα των τριών, έξι και οκτώ μηνών συμβασιούχων για να αποφασίζουνε για τη δική μου τη μοίρα και τη δική σας τη μοίρα. Δηλαδή να κάνουμε ολονών των δημαρχών, του καθένα που έρχεται για κάθε χρόνο, να κάνει ο κάθε ένας, να υλοποιεί το σύστημά του, να φέρνει τα νέα αυτά άτομα των τριών, έξι, οκτώ μηνών, να κατευθύνουνε και να δημιουργούνε καταστάσεις και μετά τους χαιρετούμε και δεν τους είδαμε και δεν τους ξέρουμε.

Εδώ και χρόνια το μόνο μας αίτημα είναι να μην υπάρχει κανένας συμβασιούχος ναι ή όχι; Η Ομοσπονδία μας αυτό δεν ζητάει; Ούτε ένας συμβασιούχος. Όλοι να έχουνε κενές οργανικές θέσεις; Τι χτυπιόμαστε διαφορετικά ο καθένας εδώ μέσα; Όλοι το ίδιο θέλουμε αλλά όλοι μαλώνουμε. Το γιατί δεν μπόρεσα να καταλάβω.

Λοιπόν ήρθε ο καιρός να σοβαρευτούμε και να μην δουλεύομαστε αλλά να δουλέψουμε. Ευχαριστώ πολύ παιδιά.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Το λόγο έχει ο συνάδελφος Γκαραλιάκος και να ετοιμάζεται ο Φωτάκης.

Ζ. ΓΚΑΡΑΛΙΑΚΟΣ: Από το Δήμο Λάρισας του Νομού Λάρισας, τέλος πάντων, το Σωματείο και ανήκω σε παράταξη που έχει και χρώμα και άρωμα. Αγαπητές συναδέλφισσες και συνάδελφοι, συναγωνιστές και συναγωνίστριες, συντρόφισσες και σύντροφοι, όσο μεγαλώνει η ανησυχία και το άγχος και η οργή των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων γενικότερα, μεγαλώνει και η ανησυχία αυτών που διαπιστώνουν καθημερινά ότι οι εκβιασμοί, τα διλήμματα, το ψέμα και ο αποπροσανατολισμός πιάνουν όλο και σε λιγότερους, όπως έδειξαν και οι πρόσφατες εκλογές για την Τοπική και Περιφερειακή Διοίκηση.

Όσο κάποιος διαπιστώνουν ότι τα δεκανίκια τους στο συνδικαλιστικό κίνημα, ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός, όπως μας διάβασε και ο Πρόεδρος στην εισηγητική του ομιλία, ιδιαίτερα στις τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές Οργανώσεις ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ αλλά και στις δευτεροβάθμιες όπως στη δικιά μας, την ΠΟΕ - ΟΤΑ, κάποιος κυκλοφορούν ανάμεσά μας δηλαδή, δεν μπορούν να συγκρατήσουν ούτε την οργή, ούτε τους αγώνες που έρχονται.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΔΝΤ για κάποιους και τα κόμματα του ευρωμονόδρομου, λέω εγώ, με τις πλάτες του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού, πέτυχαν πολλά πράγματα τον τελευταίο χρόνο.

Πέτυχαν να τινάξουν την επίσημη ανεργία στην Ελλάδα στο ένα εκατομμύριο ανέργους. Αρκετοί απ' αυτούς είναι μες στα σπίτια μας. Πέτυχαν ο ένας στους πέντε Έλληνες να ζει κάτω από το όριο φτώχειας. Αρκετοί απ' αυτούς είναι μες στα σπίτια μας. Πέτυχαν η αγοραστική αξία των μισθών των

εργαζομένων στο έτος 2010 να έχει κατακυλήσει στα επίπεδα του 1984 και είναι μέσα στα σπίτια μας.

Πέτυχαν να είναι η Ελλάδα η χώρα, δεν ξέρω πόσα ξέρετε εσείς, αλλά στη χώρα μας έχουμε 42 μορφές της λεγόμενης ευέλικτης απασχόλησης και το ποσοστό κέρδους απ' την άλλη πλευρά του κεφαλαίου στη χώρα μας να κινείται στο 14%. Δηλαδή από ό,τι μας λένε στο διπλάσιο από ό,τι στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Και βεβαίως λέει ψέματα η κυβέρνηση ότι δεν θα πάρει άλλα μέτρα, λέει ψέματα ότι ο λαός εγκρίνει την πολιτική της, λέει ψέματα ότι τελειώνουν οι θυσίες. Όπως επίσης λέει ψέματα ότι τα μέτρα κόλαση που πήρε ή θα πάρει σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων στοχεύουν να αντιμετωπίσει και να μειώσει το δημόσιο χρέος που έχουμε σαν χώρα για να μην πτωχεύσουμε.

Μέσα όμως απ' την εφαρμογή αυτής της βάρβαρης αντιλαϊκής πολιτικής, τα στοιχεία είναι δικά τους, το χρέος που έχουμε σαν χώρα και εμείς δηλαδή μαζί έχει φθάσει στο 146 του ΑΕΠ με βάση τα στοιχεία τα δικά τους και με βάση τις προβλέψεις τις δικές τους το 2013, που ίσως για πολλούς εδώ μέσα να τελειώνουν τα βάσανά μας σαν εργαζόμενοι, θα φθάσει στο 160 με 170% του ΑΕΠ.

Ειπώθηκαν, συνάδελφοι, γιατί το σημερινό Συνέδριο είναι Καταστατικό - Οργανωτικό, ειπώθηκαν και από τον Πρόεδρο της Ομοσπονδίας κάποια πράγματα τα οποία για μας είναι ντόρος, όχι για το τίποτα, αλλά για να σκεπαστεί η αλήθεια, που πραγματικά ξυπνάει τον εργαζόμενο.

Είπατε, ειπώθηκαν ότι στη Λάρισα δεν γράφαμε το σωματείο των πρώην κοινοτικών. Το Σωματείο των πρώην Κοινοτικών φανερώθηκε με 235 άτομα απ' τα οποία η συντριπτική πλειοψηφία του 80% των εργαζομένων δεν ήξερε ποιος είναι ο Πρόεδρος, ποιο είναι το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου. Δεν ξέρω τι συνδρομές έχετε στο Σωματείο σας, το Σωματείο το συγκεκριμένο είχε 60 ευρώ το χρόνο, συνάδελφοι.

Ο Σύλλογος Υπαλλήλων του Δήμου Λάρισας με 1.550 περίπου μέλη είχε λιγότερα έσοδα από τις συνδρομές από ό,τι είχε ένα Σωματείο το οποίο παρουσιάστηκε με 230 μέλη.

Δεν ήξερε, η συντριπτική πλειοψηφία το 80% των μελών του συγκεκριμένου Σωματείου, πού πήγαιναν τα λεφτά και κάποιοι συνάδελφοι που τόλμησαν να ρωτήσουν για οικονομικό απολογισμό τους πέταξαν έξω κατά την αγωγή των ασφαλιστικών μέτρων που έκαναν στο Σωματείο του Συλλόγου Υπαλλήλων Δήμου Νομού Λάρισας, όταν κατά τη Γενική μας Συνέλευση κάτω απ' αυτά και άλλα πολλά στοιχεία τα οποία ήταν σκοτεινότερα, με 91,5% η Γενική Συνέλευση και δεν ήταν ευκαιριακή όπως μας είπε και ο Πρόεδρος εισηγητικά, όπως λέει και η εισηγητική ομιλία, δεν δέχτηκαν να γραφτεί το Σωματείο.

Το Σωματείο, όχι οι εργαζόμενοι. Το Σωματείο που όπου και να πάτε, ό,τι χαρτιά και να σας παρουσιάσουν ή να σας παρουσιάσουμε, οι δύο διαφορετικές απόψεις, δεν μπορούν να αποδείξουν τίποτα. Και επειδή ο Πρόεδρος του Προεδρείου μου λέει ότι τέλειωσε ο χρόνος θα ήθελα να πω δυο πραγματάκια γιατί είναι δημιουργικό αυτό που θα πω, Πρόεδρε.

Λοιπόν, έχω στα χέρια μου το Καταστατικό, γιατί και ο Πρόεδρος ο Θέμης Μπαλασόπουλος αλλά και κάποιοι άλλοι δεν ξέρουν τι γράφει το Καταστατικό ενός συνδικάτου στους ΟΤΑ. Έχω στα χέρια μου το Καταστατικό του Συνδικάτου Εργαζομένων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση του Νομού Λάρισας και λέει το εξής:

Στο άρθρο 2, σκοποί και αρχές της λειτουργίας, στην τελευταία παράγραφο λέει: τελικός σκοπός είναι η κατάκτηση της κοινωνικής δικαιοσύνης, με την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Έχω στα χέρια μου το Καταστατικό, όπως βλέπετε, δεν είναι αλλοιωμένο, μπορείτε να το δείτε της Ομοσπονδίας μας που γράφει στο άρθρο 2 παράγραφο 17: η σφυρηλάτηση και διασφάλιση της ενότητας του συνδικαλιστικού κινήματος και η ανάπτυξη ταξικής συνείδησης και αλληλεγγύης ανάμεσα στους εργαζόμενους όλης της χώρας, με τελική επιδίωξη την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και την εξασφάλιση της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Επιτρέψτε μου να σας διαβάσω και ποιοι μπορεί να γίνουν μέλη συνδικάτου Νομού Λάρισας. Μέλος του Σωματείου γίνεται κάθε πρόσωπο που εργάζεται με οποιαδήποτε μορφή εργασίας στον Α ή Β βαθμό Τοπικής Αυτοδιοίκησης, στα Νομικά Πρόσωπα, Οργανισμούς, Επιχειρήσεις και Φορείς

αυτών στο Νομό Λάρισας, καθώς επίσης και σε ιδιωτικές επιχειρήσεις, στις οποίες τυχόν ανατεθεί έργο ή υπηρεσίες αρμοδιότητας όλων των ανωτέρων. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Φωτάκης έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Τσελεπής μετά. Φωτάκης; Ο συνάδελφος Τσελεπής Παναγιώτης έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο Τάκης Σκιαδάς μετά.

Π. ΤΣΕΛΕΠΗΣ: Καλησπέρα, συνάδελφοι. Είμαι από το Δήμο Ρέντη. Εγώ θα ήθελα να πω σε σχέση με τα οργανωτικά ζητήματα ότι σήμερα το συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται μπροστά στην μεγαλύτερη επίθεση που έχει δεχθεί από το κεφάλαιο, τουλάχιστον μεταπολεμικά. Αυτό είναι διαπίστωση όλων. Η προηγούμενη περίοδος είναι αναμφισβήτητα μία περίοδος απίστευτης όξυνσης της ταξικής πάλης και αυτό φάνηκε με τις επτά γενικές απεργίες που έγιναν, απεργίες που κορυφώθηκαν με την μεγαλειώδη συγκέντρωση στις 5 Μάη.

Αυτό φάνηκε ότι υπάρχει μία διάθεση του κόσμου να συγκρουστεί συνολικά με την πολιτική του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κεφαλαίου, που εφαρμόζει η Ελληνική κυβέρνηση απλά σαν τοποτηρητής αυτών των δυνάμεων, δηλαδή των τραπεζιτών και των βιομηχάνων.

Η διάθεση αυτή ήταν για σύγκρουση μέχρι τέλους, μέχρι τη νίκη, όμως ταυτόχρονα φάνηκε και η αδυναμία και η αναποτελεσματικότητα. Η αναποτελεσματικότητα που δεν μπόρεσε να οδηγήσει τους αγώνες ακριβώς μέχρι την τελική νίκη και οι αδυναμίες αυτές είναι και πολιτικές, που αυτό έχει να κάνει με τι στόχους βάζει το εργατικό κίνημα, κατά πόσο δηλαδή το εργατικό κίνημα και συγκεκριμένα η ηγεσία του βάζει σαν στόχο ανατροπή αυτής της πολιτικής ή απλώς τη διαχείρισή της με γνώμονα ότι το Μνημόνιο είναι ένα τετελεσμένο, όπως είπε ο κ. Παναγόπουλος Πρόεδρος της ΓΣΕΕ.

Από την άλλη μεριά υπάρχουν σαφώς και οργανωτικές αδυναμίες. Γιατί το συνδικαλιστικό κίνημα είναι γραφειοκρατικοποιημένο και διασπασμένο και αυτός είναι άλλος ένας λόγος που συντελεί στην αδυναμία συντονισμού.

Στις 19 του Νοέμβρη, όταν ξεκίνησε η απεργία της ΠΟΕ - ΟΤΑ που όλες οι διακηρύξεις λέγανε ότι θα είναι και μια απεργία που θα

προχωρήσει σε κλιμάκωση και παραπέρα από ό,τι συνήθως, ξεκινήσαμε με ένα πολύ άσχημο τρόπο, θυμόμαστε όλοι τι ακριβώς είχε γίνει εδώ στη σύσκεψη που ακριβώς ένα σωρό συνάδελφοι εκφράσανε την αμφιβολία τους αν θα έπρεπε να ξεκινήσει να κάνει απεργία. Και πάμε στο Υπουργείο και για πρώτη φορά τι ακούμε; Καλώς ήρθατε. 35 χιλιάδες απολύσεις, 35 χιλιάδες συμβασιούχοι απολύονται και εμείς πάμε μετά από δύο μέρες και κλείνουμε την απεργία, όταν έχουν αρχίσει ήδη τις απολύσεις στην χωματερή.

Το ερώτημα είναι: πιστεύουμε ότι πραγματικά μπορούμε να δώσουμε τη μάχη και με ποιους όρους; Γιατί αν πιστεύουμε ότι πρέπει να δώσουμε τη μάχη δεν μπορεί να την δώσουμε με ευχολόγια για μόνιμη και σταθερή δουλειά. Πρέπει να γίνει προμετωπίδα του κινήματος το μόνιμη σταθερή δουλειά για όλους μαζί με το μονιμοποίηση όλων χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Αυτό είναι το ένα.

Και σε επίπεδο οργανωτικό αυτό τι συνεπάγεται; Ότι όλοι μέλη με πλήρη δικαιώματα στα Σωματεία και στις Ομοσπονδίες. Δεν μπορεί δηλαδή ουσιαστικά να λες στην εργοδοσία ότι θέλω εγώ εδώ πέρα μόνιμη σταθερή δουλειά για όλους και συ, ένα κομμάτι του προσωπικού, να το κρατάς έξω από τα συνδικάτα.

Αυτό βέβαια πρέπει να συνοδευτεί και με πρωτοβουλίες στη βάση, στα πρωτοβάθμια σωματεία, για ενιαία δράση των μόνιμων και των συμβασιούχων εργατών και της τοπικής κοινωνίας, που και αυτή πλήττεται από τη σημερινή πολιτική, γιατί μόνο έτσι μπορεί να σπάσει η λογική της εξατομικοποίησης και ότι ο καθένας για τον εαυτό του.

Εάν δεν τα κάνουμε όλα αυτά, αν δηλαδή εμείς οι ίδιοι κρατάμε κομμάτια δικά μας, όπως είπε κάποιος, ταξικά μας αδέρφια, τους κρατάμε έξω από τις δικές μας γραμμές, με περιορισμένα δικαιώματα, κάνουμε και εμείς αυτές τις διακρίσεις, ουσιαστικά δυσκολεύουμε τις προϋποθέσεις για την ενότητα. Και χωρίς αυτή την ενότητα είμαστε σίγουρα όλοι χαμένοι.

Και θέλω να πω το εξής: βλέπουμε ότι έχει αρχίσει ένα καθάρισμα συνολικά στην Τοπική Αυτοδιοίκηση αυτή τη στιγμή και σε κάποιους άλλους τομείς, όπως είναι τα νοσοκομεία. Πού πρόκειται να οδηγήσει αυτή η κατάσταση; Εμείς θα φυλάμε τα κάστρα των μονίμων και θα κρατάμε, ας πούμε, υγειονομικό διαχωρισμό ασφάλειας από τους

υπόλοιπους; Να μην μας λερώσουν στα καθαρά μας συνδικάτα; Αυτό θα κάνουμε;

Βλέπουμε ότι ουσιαστικά έχουσε παγώσει οι προσλήψεις, άλλο προσωπικό δεν μπαίνει και αν δεν δώσεις τη μάχη ουσιαστικά να κρατήσεις και αυτούς που έχεις τα έχεις χάσει όλα. Και ουσιαστικά αυτό το πράγμα σήμερα δυστυχώς δεν γίνεται. Πολύ συζητάμε αλλά πρέπει να πάρουμε κάποια απόφαση στο τέλος. Και η απόφαση πρέπει να είναι αυτή και δεν βλέπω γιατί πρέπει να μπαίνει σε αντιπαράθεση το γεγονός ότι κάποιοι εδώ πέρα δουλεύουν με συμβάσεις και μάλιστα να λένε ότι τι; Τους βάζουν οι δήμαρχοι κλπ.

Ακόμα και έτσι να είναι, συνάδελφοι, δεν μπορεί να τους κερδίσει την εμπιστοσύνη το εργατικό κίνημα δίνοντάς τους λύση στην πράξη; Λήγουν οι συμβάσεις στο Βοήθεια στο Σπίτι στις 31 Δεκεμβρίου. Τι θα γίνει; Αυτοί οι άνθρωποι θα στηριχθούν σε μας, στο οργανωμένο εργατικό κίνημα ή θα περιμένουν να τους κάνει κάποιο δωράκι η κυβέρνηση με το να τους δώσει μια μικρή παράταση; Αυτό είναι το ζητούμενο.

Και επίσης και ορισμένα άλλα πράγματα είναι οι θητείες που πρέπει να μπουν. Δεν μπορεί να υπάρχουν αιώνιοι συνδικαλιστές. Έτσι κι αλλιώς υπάρχει μία γήρανση των μελών αυτή τη στιγμή και της ηγεσίας και συνολικότερα, όταν δεν μπαίνουν νεοί υπάλληλοι ουσιαστικά αυτή η γήρανση θα είναι μια κατάσταση, μια πορεία χωρίς επιστροφή. Πρέπει να υπάρξουν και θητείες. Δεν μπορεί να υπάρχουν μόνιμοι συνδικαλιστές. Πρέπει να υπάρχει ο έλεγχος από τη βάση. Έτσι;

Πρέπει επίσης να υπάρξουν και άλλες δομές σε περίοδο αγώνα, να αποφασίζουν οι Γενικές Συνελεύσεις και θα θεσμοθετηθεί αυτό με αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεων, να καθορίζεται πώς θα ανοίγουν και πώς θα κλείνουν οι αγώνες, γιατί δεν μπορεί να ξεκινάμε μία απεργία και να λέμε ότι πάμε για απεργία διαρκείας και όταν μας ανακοινώνουν τις απολύσεις να τις κλείνουμε και εμείς που έχουμε φτύσει αίμα πραγματικά στα αμαξοστάσια να πείσουμε τον κόσμο να απεργήσει, να μην μπορούμε να εξηγήσουμε τα ανεξήγητα.

Πρέπει να λογοδοτούν οι εκλεγμένοι στη βάση και πρέπει να υπάρχει και ανακλητότητα. Δεν μπορεί κάποιος να εκλέγεται όπως στο

Κοινοβούλιο και άλλα να λέει και άλλα να κάνει για τα επόμενα τρία - τέσσερα χρόνια. Αυτό σημαίνει εργατική δημοκρατία.

Και ένα τελευταίο, συνάδελφοι και τελειώνω εδώ. Διακόψαμε στις 12 η ώρα για να πάμε στη συγκέντρωση. Πολλοί δεν ήρθανε γιατί νομίζουν ότι αυτό ήτανε κάτι ξεκομμένο, κάτι έξω απ' αυτούς. Ακριβώς αυτό είναι η ενότητα. Η ενότητα στη δράση. Όταν η νεολαία ματώνει εκεί έξω και κάποιοι άλλοι και σήμερα χτυπιούνται με τις δυνάμεις της καταστολής, εμείς τι νομίζουμε ότι κάνουμε εδώ πέρα; Ότι λύνουμε πράγματα που δεν τα είχαμε λύσει εδώ και προ πολλού;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Τάκης Σκιαδάς έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Μπιζάς Θωμάς.

Τ. ΣΚΙΑΔΑΣ: Από Δήμο Πατρέων. Επειδή, συνάδελφοι, δεν ντρεπόμαστε και επειδή δεν υποκρινόμαστε και πρέπει να έχουμε καθαρό πρόσωπο, ούτε ανεξάρτητοι, ούτε ακηδεμόνευτοι, όταν θες να κρύψεις μιλάς έτσι. Εμείς λέμε είμαστε του ΠΑΜΕ, έχουμε αυτές τις απόψεις και έχουμε αυτές τις προτάσεις. Γι' αυτό λοιπόν, Σκιαδάς για τα πρακτικά από το Πανεργατικό Μέτωπο.

Υπήρξαν σοβαροί προβληματισμοί σε αυτή την αίθουσα και μπήκαν και σοβαρά ερωτήματα. Υπήρχαν ομιλητές που έβαλαν ερώτημα: γιατί ενώ αυξάνει ο πλούτος, γιατί ενώ το συνδικαλιστικό κίνημα είναι οργανωμένο, γιατί ενώ η ΑΔΕΔΥ κάνει απεργίες και η ΠΟΕ - ΟΤΑ κάνει απεργίες, γιατί και η ΓΣΕΕ κάποια στιγμή, παρότι είχαμε την επαίσχυντη την τελευταία εξέλιξη μέσα στις τόσες άλλες, πέφτει και το τελευταίο κάστρο της εργατικής τάξης και στην ουσία πέφτουν όλα τα οχυρά που κατέκτησε η τάξη μας τον προηγούμενο αιώνα, το οκτάωρο, τα όρια ηλικίας για συνταξιοδότηση, τώρα πέφτουνε και οι συμβάσεις με την υπογραφή της ΓΣΕΕ, γιατί χάνουμε;

Αυτό είναι ένα ερώτημα που είμαι βέβαιος απασχολεί κάθε καλόπιστο συνέδριο και σε αυτή την αίθουσα. Και κυρίως εκτός από το να εξηγήσουμε γιατί χάνουμε, υπάρχει το ερώτημα: τι πρέπει να κάνουμε, ώστε στις συνθήκες που υπάρχουνε, όπου έχει αυξηθεί ο πλούτος, η παραγωγικότητα της εργασίας, που όπως λέει ο ΟΗΕ αν οι εργαζόμενοι δουλεύανε με δίκαιη κατανομή εισοδήματος, μόλις 20 ώρες τη βδομάδα,

αρκούσε να θρέψει, να έχει στέγη, να έχει παιδεία, να έχει υγεία κάθε άνθρωπος σε αυτό τον πλανήτη.

Γιατί πάμε σε βαρβαρότητα; Την απάντηση νομίζω αυτή πρέπει να αναζητήσουμε. Πριν έρθω σε αυτή την αίθουσα είδα κάτι που με συγκλόνισε και αυτό θέλω να το φέρω.

Μια αξιοπρεπέστατη γυναίκα που ζούσε στη γειτονιά, δεν την ξέρω, ξύπνησα 5.30 η ώρα, είμαι μερικές φορές πρωινός τύπος και την είδα στα σκουπίδια έφαχνε. Συγκλονίστηκα. Και νομίζω όλοι έχουμε τέτοιες εμπειρίες. Πού πάμε;

Κοιτάξτε συνάδελφοι, μια απάντηση είναι και επιστημονική, είναι αυτό που συνέβη το '90, από κει ξεκινήσανε όλα. Όταν απελευθερώθηκαν τα σύνορα του κεφαλαίου, των υπηρεσιών, των εμπορευμάτων, και του εργατικού δυναμικού, το περίφημο Μάαστριχ, συναντήθηκαν τα ελεύθερα εμπορεύματα στην ελεύθερη αγορά. Και εκεί συναντήθηκε το εμπόρευμα των Κινέζων με 100 ευρώ, τον εργάτη και με τον βούρδουλα, αλλά και το ευρωπαϊκό με 1.500 ή δύο χιλιάρικα.

Ο ανταγωνισμός δίνει πλεονέκτημα στον Κινέζο. Ο Ευρωπαίος πρέπει να συντρίψει την εργατική τάξη της Ευρώπης. Γι' αυτό, ρε συνάδελφοι, βλέπεις τα μέτρα που παίρνονται στην Ελλάδα με αφορμή το Μνημόνιο, με αφορμή λέω, είναι λίγος ο χρόνος για να τα εξηγούμε, παίρνονται και στη Γαλλία που δεν έχει χρέος.

Θα μας συντρίψουν, αυτό είναι βέβαιο. Γιατί μας σπρώχνει ο ανταγωνισμός τους. Είναι ο μονόδρομος του κεφαλαίου. Αυτό το μονόδρομο δεν μπόρεσε η συνδικαλιστική ηγεσία να αποτρέψει. Και δεν μπορούσε και δεν ήθελε γιατί αυτά τα στελέχη, όπως και στην Ομοσπονδία μας, γι' αυτό κρύβουν το πρόσωπό τους και το παίζουν ανεξάρτητοι ακηδεμόνευτοι. Γιατί απλούστατα προσπαθούν, πασχίζουν να πείσουνε ότι αντιστέκονται. Αντιστέκονται αλλά μας τα παίρνουνε όλα. Προβληματιστείτε.

Επομένως ό,τι και να πουν, ό,τι και να πει ο Μπαλασόπουλος ή ο Πολυμερόπουλος που είπε και αυτός αγωνίζομαι και εγώ δεν έχω αμφιβολία ότι αγωνίζεται, αγωνίζεται παραδίδει αγωνιζόμενος. Αυτή είναι η σωστή έκφραση. Άλλος είναι ο δρόμος της εργατικής τάξης και σωστά μπήκε από

ομιλητές προηγούμενα ότι για να αλλάξουμε την κατεύθυνση πρέπει να ανασυντάξουμε το εργατικό κίνημα, γιατί η τάξη μας έχει δύναμη.

Δεν είναι δυνατόν η τάξη μας να έχει κατακτήσεις πριν από 100 χρόνια, αμόρφωτη, τάξη μειοψηφίας, ανοργάνωτη, και να μην μπορεί σήμερα όχι να έχει κατακτήσεις στο διευρυνόμενο πλούτο, να μας τα παίρνουν όλα. Ο χρόνος είναι πολύ λίγος για να απαντήσουμε, για να απαντήσω τουλάχιστον εγώ στο ερώτημα: ποιος είναι ο μονόδρομος της εργατικής τάξης, που οδηγεί και που αναγκαστικά περνάει από την άλλη εξουσία.

Θα τον αναπτύξουν, ελπίζω, άλλοι ομιλητές, θα ήθελα μόνο και με αυτό κλείνω, Πρόεδρε, να συγκεντρωθώ μόνο σε ένα σημείο που αφορά και τη συζήτησή μας σήμερα, στο Καταστατικό Συνέδριο και ας πιάσουν οι άλλοι τους όρους του μονόδρομου της εργατικής τάξης, για να απαντήσουμε και σε καλόπιστους συναδέλφους: ποια είναι η πρόταση του ΠΑΜΕ για τον άλλον δρόμο.

Ένας από τους όρους, συνάδελφοι, τελειώνω, για να μπορέσει η εργατική τάξη να αντεπιτεθεί είναι η ενότητά της. Φυσικά στην ηγεσία δεν μπορεί να έχει τους ταγματασφαλίτες στην κατοχή, εννοώ δεν γινότανε στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα να βάλουμε τους Γερμανοτσολιάδες επικεφαλείς. Καταλαβαίνετε τι εννοώ.

Αλλά η ενότητα είναι όρος για να μπορέσουμε να αντεπιτεθούμε. Γι' αυτό το ταξικό κίνημα δίνει με πείσμα τη μάχη του ώστε να ενωθούν οι εργαζόμενοι στη βάση, ενώ ο προηγούμενος συνάδελφος που τον χειροκρότησε η πτέρυγα η αριστερά δεν είναι αριστερά, δεξιά είναι, μιλούσε για ενότητα στην κορυφή. Δηλαδή στη βάση διάσπαση, ενότητα στην κορυφή. Να υποταχτούμε όλοι δηλαδή πίσω απ' αυτούς που μας οδηγούν σε ήττες και σε συντριβή.

Εμείς, το ΠΑΜΕ, λέμε άλλος είναι ο τρόπος της εργατικής τάξης γιατί είναι μονόδρομος. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Μπιζιάς έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Μοναστηρίδης μετά.

Θ. ΜΠΙΖΑΣ: Από Ενιαίο Σύνδεσμο. Συνάδελφοι, ζητάω λίγο την κατανόησή σας γιατί είμαι κρυωμένος και δεν μπορώ να φωνάζω. Μια συναδέλφισσα πριν από τη Δράμα αναρωτήθηκε για την κατάσταση με τα Συνέδρια, τι

συνέβαινε πριν 20 χρόνια με πολυπληθέστερο ακροατήριο και τώρα τι συμβαίνει.

Να δούμε λοιπόν τι συμβαίνει. Κατά τη γνώμη μου μία από τις αιτίες της κατάστασης είναι η γήρανση του συνδικαλιστικού κινήματος και η γήρανση ξέρετε έχει πολλές συνέπειες. Άλλος έχει αρθριτικά, άλλος έχει Αλτσχάϊμερ, έχει διάφορες συνέπειες. Λοιπόν, μία από τις συνέπειες της γήρανσης είναι και αυτή η κατάσταση.

Εγώ θα πω δυο - τρεις σκέψεις. Καταρχήν για το διάλογο. Μια μόνιμη αναπηρία αυτής της γήρανσης είναι ο διάλογος. Ξέρετε στην Ελλάδα είναι δαιμονοποιημένη πολύ αυτή η λέξη, όπως και μια άλλη λέξη, που λέγεται κουλτούρα. Όποιος λέμε λοιπόν ότι είναι υπέρ του διαλόγου ή υπέρ της κουλτούρας ούτε λίγο ούτε πολύ τον κατηγορούμε σαν κάτι κακό.

Συνήθως οι παρατάξεις έρχονται στα Συνέδρια προαποφασισμένες για το τι θα πουν, για το τι θα ακούσουν, για το τι θα ψηφίσουν στο τέλος. Είναι απολύτως κλειστές στο διάλογο, απολύτως κλειστές στο διάλογο.

Κατά βάση αυτός ο διάλογος που λέμε είναι ένας προσχηματικός διάλογος. Δηλαδή ερχόμαστε εδώ, βγάζουμε λόγους ή μονόλογους, δεν ακούει κανείς τον άλλον και περιμένουμε τότε θα λήξει η διαδικασία να σηκώσουμε τα χέρια μας. Αυτή είναι η αλήθεια. Μία ομολογημένη αλήθεια αλλά είναι αυτή η αλήθεια.

Θέλω να πω κάτι που μας αφορά, αφορά την πλευρά τη δική μας, την πλευρά των εργαζομένων. Αυτή η μια διαπίστωση είναι μεγάλη, είναι η απομαζικοποίηση των συνδικάτων. Εάν δηλαδή κάναμε ένα πραγματικό διάλογο θα συνομολογούσαμε ότι η απομαζικοποίηση των συνδικάτων είναι πολύ μεγάλο πρόβλημα. Πολύ μεγάλο πρόβλημα.

Αν δηλαδή αυτή τη συζήτηση που κάναμε σήμερα εδώ την κάναμε στη δουλειά μας, στο χώρο εργασίας, αυτό θα λέγαμε. Ρε παιδιά, δεν μαζευόμαστε εύκολα, πρέπει να κάνουμε στάση εργασίας για να κάνουμε Συνέλευση και πάλι δεν καταφέρνουμε να έχουμε απαρτίες. Αυτά είναι τα πραγματικά προβλήματα.

Η απομαζικοποίηση, λοιπόν, των συνδικάτων είναι τεράστιο πρόβλημα. Και δεν είναι καταστατικό πρόβλημα. Είναι πολιτικό πρόβλημα,

συνδικαλιστικό πρόβλημα. Χρειάζεται το συνδικαλιστικό κίνημα να οικοδομήσει μέτρα εμπιστοσύνης με την εργατική τάξη. Ξέρετε υπάρχουν κάποια ονόματα από το συνδικαλιστικό κίνημα που έχουνε ρίξει βαριά σκιά στη σχέση των συνδικάτων με τους εργαζόμενους. Θα σας πω δύο. Πρωτόπαπας και Κουτρουμάνης.

Είναι ονόματα που ο μέσος άνθρωπος όταν τα ακούει και σκέφτεται τα συνδικάτα τα αποστρέφεται. Μπορεί να τα ακούει για να βολευτεί σε καμιά δουλειά και εκεί να του αρέσουν, αλλά όταν τα ακούει σε σχέση με τα συνδικάτα τα αποστρέφεται.

Χρειάζονται λοιπόν μέτρα οικοδόμησης της εμπιστοσύνης. Βέβαια τα καταστατικά μέτρα δεν αρκούν για να αλλάξουν τα πράγματα. Δεν μπορεί με τα καταστατικά μέτρα να πετύχουμε πολιτικές αλλαγές. Οι πολιτικές αλλαγές είναι αυτές που επιβάλλουν συνήθως καταστατικά μέτρα.

Τα καταστατικά μέτρα που μας αφορούν νομίζω ότι πρέπει να έχουνε ένα βασικό προσανατολισμό. Δυο - τρεις σκέψεις πάνω σ' αυτό. Ο βασικότερος προσανατολισμός είναι να ενθαρρύνουν τη συμμετοχή των εργαζομένων δίνοντας άνεση και κίνητρα στους εργαζόμενους.

Θα πω δυο - τρία πράγματα. Πρώτον: η δραστική μείωση του μέτρου της αντιπροσώπευσης, συνάδελφοι. Σήμερα για να συμμετέχει ένας, να επιχειρήσει κάποιος να συμμετέχει ή να φιλοδοξεί να αντιπροσωπευθεί εδώ πρέπει να πάει να μπει στην αγκαλιά κάποιας μεγάλης ή μικρής, δεν έχει σημασία, συνδικαλιστικής παράταξης. Αλλιώς γνωρίζει και ο ίδιος ότι δεν έχει καμία τύχη. Αυτό είναι μέτρο που εμποδίζει τους συναδέλφους να ασχοληθούν. Εμείς πρέπει να ενθαρρύνουμε την ενασχόληση των συναδέλφων.

Δεύτερο μέτρο: η ενοποίηση της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Νομίζω πάνω σε αυτό θα γίνουν και αργότερα μια συζήτηση. Μια άλλη ενδιαφέρουσα πρόταση είναι οι θητείες. Γνωρίζετε ότι στη Μέκκα του καπιταλισμού που είναι η Αμερική τόλμησαν τις θητείες και τις τόλμησαν όχι για συνδικάτα, τις τόλμησαν ακόμα και για τον Πρόεδρο. Και εδώ τα συνδικάτα νομίζω το αντιμετωπίζουν λιγάκι φοβικά αυτό το ζήτημα.

Κλείνω με μία σκέψη για τους συναδέλφους του ΠΑΜΕ. Τελειώνω αμέσως. Συζητώντας τα καταστατικά και τα πολιτικά προβλήματα

του συνδικαλιστικού κινήματος δεν μπορούμε να μην κάνουμε κάποιες σκέψεις για την στάση και τη συμπεριφορά της δεύτερης στην τάξη μεγαλύτερης δύναμης του χώρου μας που είναι το ΠΑΜΕ και την όλη συμπεριφορά του την οποία την ξέρετε, δεν είμαι εδώ για να το συζητάμε και να αναλύω παρακάτω.

Διαφωνώ με τη στάση τους, σέβομαι όμως τις αποφάσεις τους και το ότι ακολουθούν αυτή τη στάση που προωθούν απολύτως το σέβομαι αν και διαφωνώ. Εκτιμώ πως αυτή η στάση δεν μαζικοποιεί, δεν ενδυναμώνει το εργατικό κίνημα, αντιθέτως το απογοητεύει και το αποδυναμώνει.

Νομίζω και οι ίδιοι αν με το χέρι στην καρδιά το συζητάγανε θα το ομολογούσαν. Τα μέχρι τώρα αποτελέσματα αυτής της συμπεριφοράς δεν έχουν οδηγήσει κανέναν, ούτε τα συνδικάτα αυτά, ούτε τα συνδικάτα τα άλλα που γνωρίζετε. Σε κάθε περίπτωση όμως και κλείνω με αυτό, θέλω να πω ότι τα μισά βήματα δεν οδηγούν πουθενά. Αυτό είναι σαν να σηκώνουμε το χαλί και να βάζουμε τα σκουπίδια από κάτω.

Να σας πω μια κουβέντα. Είμαι φανατικός οπαδός της ενότητας. Όμως νομίζω πως η εν διαστάσει συμβίωση πολλές φορές είναι χειρότερη και από το χωρισμό. Κουκουλώνει τα πράγματα. Όποιος λοιπόν αποφασίσει να κάνει το βήμα οφείλει να το κάνει ολοκληρωμένα. Τα μισά βήματα δεν οδηγούν πουθενά. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε. Ο συνάδελφος Μοναστηρίδης έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος ο Αδαμόπουλος Κώστας.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, δεν ζητάω το λόγο από το Προεδρείο αλλά έξω η Αθήνα είναι μία κόλαση. Ζούμε μια νέα κατοχή από τη φασιστική κυβέρνηση. Όλοι στους δρόμους.

(Διαλογικές Συζητήσεις)

M. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΔΗΣ: Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, σήμερα συζητάμε καταστατικές αλλαγές στην Ομοσπονδία μας. Τέθηκε το ζήτημα της εγγραφής με δικαίωμα ψήφου του έκτακτου προσωπικού. Εγώ θέλω να το ξεκαθαρίσω απ' την αρχή. Η παράταξή μας λείει ναι. Όμως δεν μπορώ να μην σχολιάσω το πώς η θέση που διατυπώθηκε από την ΠΑΣΚΕ τι επακόλουθα έχει.

Συνάδελφοι, σε μια εποχή που χθες ακόμα ο Υπουργός ο κ. Ραγκούσης είπε ότι μέχρι το 2013 το δημόσιο θα μειωθεί κατά 200 χιλιάδες,

ειδικότερα η Τοπική Αυτοδιοίκηση κατά 25 χιλιάδες. Ταυτόχρονα είπε για την μεταφορά των εργαζομένων από τις ΔΕΚΟ προς το Δημόσιο και την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Δεν είναι αλλοπρόσλλα πράγματα αυτά; Και τι φοβάται η ΠΑΣΚΕ; Μήπως δυσκολέψει το έργο του κ. Ραγκούση; Βγείτε και πείτε το, συνάδελφοι, αν είναι αυτό.

Ακούστηκε από τον Πρόεδρο της Ομοσπονδίας αλλά και από άλλους συναδέλφους ότι θα αλλάξουν, λέει, οι συσχετισμοί και μετά από έξι μήνες δεν θα είναι στη δουλειά. Χέστηκε η φοράδα στο αλώνι λέω εγώ. Και το λέω συνάδελφοι ποιοι συσχετισμοί θα αλλάξουν; Τι φοβάται η ΠΑΣΚΕ; Σήμερα έχει απόλυτη πλειοψηφία. Γιατί δεν μπορεί να καθοδηγήσει την Ομοσπονδία; Γιατί δεν έχουμε επιτυχίες; Γιατί δεν νικάμε; Γιατί συνέχεια έχουμε τη μία ήττα πάνω στην άλλη; Οι συσχετισμοί της φτάνει;

Είναι ξεκάθαρο λοιπόν ότι σήμερα διαμέσου του Προέδρου υλοποιείται η απόφαση του κ. Ραγκούση έκτακτοι τέλος στο δημόσιο, πάγωμα προσλήψεων, μείωση μισθών. Αυτό υπηρετείτε.

Ειπώθηκε ότι πρέπει να αναπτύξουμε, λέει, τα Περιφερειακά Συμβούλια. Το μόνο που μας έλειπε ήταν αυτό. Όλα τα άλλα τα έχουμε λύσει. Συνάδελφοι, σήμερα στους εργαζόμενους τους λείπουν τα Περιφερειακά Συμβούλια; Αυτό φταίει για την κακή μας οργάνωση, την κακή μας διαχείριση και τη μη συμμετοχή των εργαζομένων; Όχι. Να πω εγώ τι φταίει.

Φταίει, συνάδελφοι, ότι στο Σύλλογό μου, στη Γενική Συνέλευση ήμασταν 147. Στις εκλογές του Συλλόγου ψηφίσαν 1.600. Ξέρετε πού οφείλεται αυτό; Στην έντονη δράση των παρατάξεων και στην έντονη κομματικοποίηση ποιος θα πάρει τις εκλογές.

Και εδώ πρέπει να πούμε γιατί οι εργαζόμενοι δεν μας εμπιστεύονται; Γιατί οι εργαζόμενοι δεν έρχονται στις Συνελεύσεις; Γιατί δεν συμμετέχουν στις απεργίες; Φταίνει αυτοί; Το πιο εύκολο είναι να πει κανείς ναι. Φταίει η Ομοσπονδία; Το πιο εύκολο είναι να πει κανείς ναι. Φταίει η ΑΔΕΔΥ; Το πιο εύκολο είναι να πει κανείς ναι.

Όχι συνάδελφοι. Σήμερα πληρώνουμε αυτό που επί χρόνια γινότανε. Την απαξίωση δηλαδή των συναδέλφων. Πείτε μου πόσοι από σας εδώ μέσα που είστε για την απεργία και πριν απ' αυτή, θα σας παρακαλούσα σηκώστε τα χέρια τώρα, κάνατε Συνέλευση; Μία. Καταλάβατε λοιπόν τι φταίει;

Ρωτήσαμε τους εργαζόμενους; Αύριο θα μιλήσουμε για πρόγραμμα δράσης. Το ξέρουν οι εργαζόμενοι; Πήραμε την έγκρισή τους;

Γιατί λοιπόν να πούμε ότι οι εργαζόμενοι δεν θα συμμετέχουν στην απεργία που θα αποφασίσουμε μεθαύριο; Αφού θα αποφασίσουμε εμείς γι' αυτούς. Ξέρετε ότι υπάρχουν εργαζόμενοι που δεν ξέρουν γιατί απεργούν ή το ακούτε πρώτη φορά; Πόσοι από σας στην απεργία ή την μέρα της απεργίας δεν σας ρωτήσανε γιατί απεργούμε;

Αν αυτά συνάδελφοι, άσε αν τους ενημερώνω εγώ ή όχι, νομίζω ότι πολύ καλά και όλοι ξέρουμε ότι υπάρχουν ευθύνες αναλογικές σε όλους μας. Από το πρωτοβάθμιο. Και εδώ, συνάδελφοι, να πούμε, εγώ λέω να παίρνουμε καταστατικά μέτρα για τους Συλλόγους. Για ποιους Συλλόγους; Αυτούς που δεν θα κάνουν Συνέλευση και δεν θα παίρνουν απόφαση. Αυτοί να διαγράφονται.

Εμείς τι πάμε και λέμε; Όχι καλά λειτουργούμε μέχρι τώρα, θα βγαίνουν τα Διοικητικά Συμβούλια, θα κάνουν ή δεν θα κάνουν Συνελεύσεις, θα έρχονται εδώ να λένε την προσωπική τους γνώμη, γιατί αυτό κάνουμε.

Τελειώνοντας, συνάδελφοι, να πούμε ότι αν θέλουμε να βάλουμε ζητήματα και ενότητας και αγώνα και το τι πρέπει να αλλάξει, εμείς λέμε πρώτα απ' όλα ενοποίηση ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ. Εκεί είναι η πρώτη ενοποίηση συνολικά των εργαζομένων. Φτάσαμε στο σημείο να κοπούν μισθοί και στον ιδιωτικό τομέα. Ενοποίηση Ομοσπονδιών. Με την περιφέρεια. Ίδια και κοινά θα είναι τα προβλήματά μας. Στον ίδιο χώρο, της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Άλλη μια φορά να πω, τελειώνω λοιπόν και λέω: συναδέλφισσες και συνάδελφοι, αυτό που πρέπει να δούμε είναι ότι πρέπει το συνδικαλιστικό κίνημα και αυτοί που θέλουν να λέγονται συνδικαλιστές, όχι για παραγοντικούς λόγους αλλά γιατί πρέπει να αναπτύξουμε και να προσφέρουμε το κίνημα γιατί έρχονται χειρότερα, πρέπει να δει, σε όλους μας να μπει η λογική της ενότητας, μιας ενότητας που θα βγάλει την εργατική τάξη απ' τη χειρότερη θέση που βρέθηκε ποτέ. Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Και εμείς Μηνά. Ο συνάδελφος Αδαμόπουλος Κώστας από τον Κορυδαλλό έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Καραβιώτης Θωμάς.

Κ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Καλησπέρα. Από το Σύλλογο του Δήμου Κορυδαλλού. Κοιτάζοντας το πανό που γράφει κάποια πράγματα επάνω, αλλά και

ψάχνοντας τα κείμενα που παρουσίασε σήμερα ο Πρόεδρος εδώ, μάταια προσπάθησα να βρω κάποιες λέξεις που να μου δίνουν τον οδηγό, με ποιον έχω να κάνω.

Δεν αναφέρεται πουθενά η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, δεν αναφέρεται η Νέα Δημοκρατία, δεν αναφέρεται η λέξη πουθενά κεφάλαιο, δεν αναφέρεται Ευρωπαϊκή Ένωση, δεν αναφέρονται απέναντι σε ποιον παλεύουμε.

Άρα ξεκινώντας απ' αυτό και μόνο δείχνουμε το δρόμο στους εργαζόμενους. Αν κάποιος εργαζόμενος έρθει για πρώτη φορά σε αυτή την αίθουσα θα λέει σε Αρειανούς: κάποιοι Αρειανοί κυβερνούν τη χώρα; Ποιος είναι ο αντίπαλός μας; Ξεκινάμε απ' αυτό.

Ένα συνεπές ενωτικό ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, αυτόνομο που λέει εδώ, πρέπει να έχει σαφή αντίπαλο και συγκεκριμένο στόχο. Και με πρόλαβε ο συνάδελφος και σύντροφος ότι υπάρχει στο Καταστατικό της Ομοσπονδίας στο 17 ότι παλεύει η Ομοσπονδία να καταργήσει την εκμετάλλευση από ανθρώπου σε άνθρωπο. Αν με αυτά τα δεδομένα η Ομοσπονδία βλέπετε ότι έχει κάποιο στόχο, εγώ είμαι από άλλο πλανήτη.

Λοιπόν, η Ευρωπαϊκή Ένωση σαν θεσμικό όργανο του κεφαλαίου της Ευρώπης πήρε μια συγκεκριμένη απόφαση προ μηνών. Μίλησε για τα επόμενα δέκα χρόνια. Για την στρατηγική της Ευρώπης 2010 - 2020. Εκεί βάζει συγκεκριμένες τακτικές και προτάσεις που θα περάσουν σε όλη την Ευρώπη.

Ήδη αυτό το διάστημα το ζούμε, υπάρχουν τα μέτρα σε όλες τις χώρες, ανεξάρτητα επίπεδο και ύψους χρέους και ελλειμμάτων, παίρνονται ακριβώς τα ίδια μέτρα. Για φανταστείτε την Ιρλανδία πριν 15 χρόνια κάποιοι από δω Υπουργοί, συνδικαλιστές, Πρόεδροι τέως και νυν μας την πέρασαν πρότυπο. Τι συνέβη στην Ιρλανδία; Ήδη αυτά που ζει η Ιρλανδία προσπαθούν να τα περάσουν και στην Ελλάδα. Και όμως πάλι η Ιρλανδία είναι στο ίδιο παιχνίδι, γιατί ακριβώς η δράση του κεφαλαίου ωθεί τα πράγματα εκεί. Τα ζητά όλα και θα τα πάρει όλα.

Ποιο είναι το πρόβλημα; Το πρόβλημα είναι η αφερεγγυότητά μας. Η αφερεγγυότητα των πολιτικών που εφάρμοσαν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας όλα αυτά τα χρόνια με το να δίνουν

αφειδώς το χρήμα του εργαζόμενου λαού στους κηφήνες, στους μεγαλοεπιχειρηματίες, στους εφοπλιστές.

Τι λέμε εμείς. Εμείς είμαστε σαφείς. Δεν αλλάζουμε ιδέες, μπορεί να χρησιμοποιούμε κατά συνθήκη και κατά περιόδους συγκεκριμένα σχήματα, έχουν συγκεκριμένη λογική, οι ιδέες μας, οι απόψεις δεν αλλάζουν εδώ και 30 χρόνια, όσοι μας ξέρετε εδώ στα Συνέδρια λέμε ακριβώς τα ίδια, έχουμε τον ίδιο στόχο. Και ο στόχος μας είναι ακριβώς η ανατροπή της εξουσίας αυτών των μονοπωλίων.

Η ανατροπή και στο συνδικαλιστικό κίνημα αυτών των δυνάμεων και των στελεχών οι οποίοι τα δίνουν όλα υπέρ του κεφαλαίου. Σας είπα προηγούμενα. Λέξη δεν αναφέρεται στα κείμενά τους. Δεν είναι τυχαίο. Ποιους χειροκροτεί το κεφάλαιο; Οι μεγαλοεφοπλιστές, οι μεγαλοεπιχειρηματίες, τα παπαγαλάκια των μέσων μαζικής ενημέρωσης, χειροκροτούν συγκεκριμένους ανθρώπους και πολιτικές δυνάμεις.

Έχουν απέναντί τους το ΠΑΜΕ. Έχουν τους κομμουνιστές, τους συνεπίς αγωνιστές που παλεύουν, που παλεύουν δίπλα στον ξενοδοχοϋπάλληλο, δίπλα στον ναυτεργάτη, δίπλα στον μεταλλεργάτη, δίπλα στον απολυμένο, δίπλα στον συμβασιούχο. Το κριτήριο λοιπόν της πάλης είναι η τοποθέτηση του καθένα μας και πώς τοποθετείται ο αντίπαλός σου.

Και εμείς έχουμε την ευθύνη να κάνουμε περισσότερα πράγματα και την υποχρέωση και θα το κάνουμε. Θα το κάνουμε σε πείσμα όλων των άλλων και θα πω και το εξής: προηγούμενα ο συνάδελφος ο Αδαμόπουλος από τη Νέα Ιωνία μίλησε για το τι γίνεται έξω.

Το τι θα γίνει έξω το έχει προδιαγράψει η Ευρωπαϊκή Ένωση με την πανευρωπαϊκή χωροφυλακή, με τα σώματα εκείνα που πριν λίγες μέρες στο Καζακστάν ο κ. Παπανδρέου είπε πρέπει να αντιμετωπίσουμε τις καταστάσεις οικονομικής κρίσης σε κάθε χώρα. Έχει να κάνει με την χαφιεδιοκρατία που θα επικρατήσει το επόμενο διάστημα.

Και επιτρέψτε μου να πω εδώ ότι ο συνάδελφος Πρόεδρος έχει αναλάβει μία εκστρατεία την οποία υλοποιεί με συνεργάτες του και συγκεκριμένα από το Δήμο της Νίκαιας και επανειλημμένα το έχει πράξει. Το Προεδρείο της Ομοσπονδίας από το '95 όταν ο Σύλλογός μας ήταν ο μόνος

πανελλαδικά που έκανε δύο μέρες απεργία για να καλυφθούν οι συμβασιούχοι.

Στη Συνέλευση του Συλλόγου εμφανίστηκε ο συνάδελφος Τράκας και Τσουνης και καθόντουσαν επάνω στην κάλπη για να μην συμμετέχουν οι εργαζόμενοι στις διαδικασίες. Οι συνάδελφοι γράφτηκαν όλοι, οι έκτακτοι και από τους 320 εργαζόμενους που ψήφιζαν ψήφισαν 610. Δυστυχώς για τον κ. Τσουνη, για τον κ. Τράκα και τον κ. Πρόεδρο που έχουν αναλάβει τη σπίλωση του Συλλόγου Κορυδαλλού, οι συνάδελφοί μας μάς έχουν αναδείξει πάλι πλειοψηφία και εμείς σήμερα έχουμε 200 απολυμένους στο Δήμο Κορυδαλλού.

Το νέο χρόνο η Ομοσπονδία θα βρεθεί μπροστά σε νέο πρόβλημα, γιατί υπάρχουν 300 άτομα στις Δημοτικές Επιχειρήσεις και θα είναι και αυτοί μαζί μας. Εμείς ακριβώς εκεί δίνουμε τη μάχη και οι εργαζόμενοι μας ανταμείβουν. Αυτά.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Καραβιώτης Θωμάς έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Μερτινός.

(Διαλογικές Συζητήσεις)

Θ. ΚΑΡΑΒΙΩΤΗΣ: Συνάδελφοι, από το Δήμο Κορδελιού Ευόσμου πλέον, μετά και την τροποποίηση του Καταστατικού του Σωματίου μας. Το Συνέδριο το σημερινό είναι όντως Καταστατικό. Απλώς διαπιστώνω κάποια πράγματα. Πολύ υποκρισία, πολλά κροκοδείλια δάκρυα και στρουθοκαμηλισμό, από πάρα πολλούς. Και μάλιστα πολλοί οι οποίοι είναι όψιμοι επαναστάτες και όψιμοι στην ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος.

Κροκοδείλια δάκρυα γιατί δήθεν ενδιαφέρονται για τους συμβασιούχους. Στρουθοκαμηλισμό γιατί βάζοντας το κεφάλι στην άμμο πιστεύουν ότι δεν φαίνονται ούτε αυτοί ούτε οι πράξεις τους. Και υποκρισία γιατί άλλα κάνουν στα Σωματεία τους και άλλα έρχονται και λεν εδώ στα Συνέδρια.

Στο δικό μου το Δήμο δεν έχω συμβάσεις έργου, ούτε μία. Ούτε μία. Ούτε συμβάσεις ορισμένου χρόνου. Ούτε συμβάσεις ορισμένου χρόνου. Ούτε εργολάβους έχω. ... Ενώ στο διπλανό Δήμο που κατοικοεδρεύει η πλειοψηφία του περιφερειακού Σωματίου δηλαδή η ΔΑΣ. Και εξαιρώ τους

υπολοίπους γιατί εμείς δεν τσουβαλιάζουμε τους συνδικαλιστές στο ίδιο τσουβάλι.

Βρεθήκαμε, Φώτη όποιος ανακατεύεται με τα πίτουρα των τρων οι κότες και έχεις ανακατευτεί πολύ με τα πίτουρα τελευταία. Πάρα πολύ με τα πίτουρα έχεις ανακατευτεί. Λοιπόν, ξέρετε τι διαπιστώσαμε μετά τις εκλογές της δεύτερης Κυριακής; Όταν αρχίσαμε να ζητάμε στοιχεία απ' το διπλανό δήμο που βρισκότανε το πανίσχυρο ΠΑΜΕ; Μέχρι στιγμής επίσημα 300 συμβασιούχοι έργου και ορισμένου χρόνου. Μέχρι στιγμής πλέον γιατί μέχρι το τέλος της χρονιάς δεν ξέρουμε και τι θα ζημερώσει.

Ξέρετε ότι αυτή τη στιγμή στους παιδικούς σταθμούς έχει 60 με 70 συμβάσεις έργου οι οποίες ξεκινάνε από τα τρία και φτάνουν μέχρι τα επτά χρόνια; Κατηγορούσαν όλους τους υπόλοιπους για συμβιβασμένους συνδικαλιστές, για ελαστικές μορφές εργασίας στους Δήμους τους και κάτω απ' το χαλί κρύβανε ομήρους που τους παίρνανε με τα λεωφορεία και γεμίζανε τα πεζοδρόμια, προκειμένου να βγουν ως δήθεν αγωνιστές. Τους φορτώνανε στα λεωφορεία και είχαμε παραδείγματα δημάρχων να τους λεν ψηφίστε αυτόν για να σας κάνουν αορίστου χρόνου.

Το πανηγύρι τελείωσε, το πάρτυ τελείωσε και από 1^η/1^{ου} αρχίζουν τα μπρεκετία. Τότε που θα πέσουν οι αποκριάτικες μάσκες κάτω. Τώρα, τότε που θα πέσουν οι αποκριάτικες μάσκες κάτω.

Διαπιστώσαμε, συνάδελφοι, ότι υπήρχανε συμβάσεις, 100 τουλάχιστον βρήκα εγώ μέχρι τώρα και τις έχω, με την ειδικότητα εισηγήτρια. Τι είναι αυτό παιδιά λέμε; Ψάχνουμε να δούμε πού είναι αυτές οι συμβάσεις και ήταν στους παιδικούς σταθμούς. Βρίσκω τα κορίτσια που δουλεύανε στους παιδικούς σταθμούς. Και τα ρωτάω: τι δουλειά κάνεις κορίτσι μου; Καθαρίστρια. Τι δουλειά κάνεις εσύ; Μαγείρισσα. Τι κάνεις εσύ; Σε παρακαλώ Σωτήρη πολύ. Οι τίτλοι τέλους για κάποιους πέσανε.

Να πάρεις το λόγο, Σωτήρη και να ανεβείς να με διαψεύσεις. Σε παρακαλώ πολύ. Είσαι ο βασικός υπεύθυνος γι' αυτό που έχει συμβεί στον Εύοσμο. Είσαι ο βασικός υπεύθυνος. Έχεις πάρει την κατρακύλα των επτά περιφερειακών σωματείων τουλάχιστον. Είσαι ο βασικός υπεύθυνος. Τέλος πάντων.

Λοιπόν όλοι αυτοί είναι με την ειδικότητα εισηγήτριες: μαγείρισσες, καθαρίστριες, βοηθών μαγείρων. Δεν υπήρχε, εκτός απ' αυτή την ειδικότητα καμιά άλλη. Το ίδιο συμβαίνει με συμβάσεις τέτοιες στην καθαριότητα και στον Πολιτιστικό Οργανισμό και παντού. Οι δήθεν επαναστάτες φάνηκαν ποιοι είναι. Δυστυχώς λυπάμαι που το λέω.

Στο δικό μου το Δήμο που με αποκαλούν συμβιβασμένο συνδικαλιστή δεν έχω απλήρωτο εργαζόμενο. Ούτε έναν. Σαν Σωματείο, κάποιιο άλλοι παν με το δήμαρχο. Δεν επιτρέψαμε να υπάρχει απλήρωτος εργαζόμενος.

Εμείς είχαμε το θάρρος να οδηγήσουμε μέχρι τον Εισαγγελέα τον δήμαρχο. Κάποιοι άλλοι έχουν 15 μήνες απλήρωτους συμβασιούχους και τώρα που τελειώνει η χρονιά και αλλάζει δήμαρχος τρέχουν να τους πείσουν όψιμα να παν να κάνουν επίσχεση εργασίας και ασφαλιστικά μέτρα και αγωγές. Όλοι διαπιστώσανε ότι το Σωματείο το δικό μας άρχισε να ασχολείται με το πρόβλημα του Ευόσμου. Δυστυχώς είναι πολύ αργά γι' αυτούς. Αν κάποιιοι είναι.

Το ίδιο είχαμε και στη Μενεμένη. 20 μήνες απλήρωτους. Παρέμβαση του Σωματείου των Αμπελοκήπων που ενώθηκε με τη Μενεμένη. Πληρώθηκαν οι εργαζόμενοι. Και επειδή κάποιιοι εδώ καταγγείλανε την παράταξη την οποία ανήκω ότι στήνει σωματεία προκειμένου να πάρει έναν αντιπρόσωπο και μόνο για να τον φέρει να ψηφίσει, σας πληροφορώ ότι η ΠΑΣΚΕ τουλάχιστον στη Θεσσαλονίκη έχει στήσει πάνω από δύο Σωματεία που οι δυνάμεις των εργαζομένων ανήκουν κατά 90% στη ΔΑΚΕ.

Δεν ξεχωρίσαμε πού βρίσκεται κάθε εργαζόμενος, κινηθήκαμε πάντα με τη λογική του ότι πρέπει να υπάρχει σωματείο, πρέπει να υπάρχει εκπροσώπηση των εργαζομένων και να μην είναι άβουλα όντα από την πλειοψηφία του Περιφερειακού Σωματείου, η οποία όπως είπαμε οι τίτλοι τέλους πέσανε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Μερτινός Γιώργος έχει το λόγο και να ετοιμάζεται η συναδέλφισσα Πετροπούλου.

(Διαλογικές Συζητήσεις)

Γ. ΜΕΡΤΙΝΟΣ: Από το Δήμο του Ρέντη. Συνάδελφοι και συναδέλφισσες, παρόλο που πιστεύω ότι ο διάλογος εδώ πέρα είναι προσχηματικός... Δεν

έχει νόημα, δεν με ακούει κανείς πια. Δεν θέλω να φωνάξω παιδιά. Δεν θέλω να κλείσει η φωνή μου. Γιατί πρέπει να κλείσει;

Συνάδελφοι, παρόλο που πιστεύω στον συνάδελφο Θωμά Μπίζα ότι ο διάλογος εδώ πέρα σε αυτό το Συνέδριο είναι προσχηματικός και ότι δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτα, γιατί οι αποφάσεις ήδη έχουν παρθεί, ανάλογα με την πλειοψηφία των παρατάξεων, εγώ θα ήθελα να μιλήσω και να μιλήσω όχι για να γραφτεί στα πρακτικά, για να με ακούσετε. Γι' αυτό δεν μίλαγα τόση ώρα, για να με ακούσετε.

Από το 1985 που μπήκα στο Δήμο με σύμβαση έργου η Ομοσπονδία δεν μίλαγε καθόλου για συμβασιούχους, γιατί αγωνιζότανε, πάντοτε έλεγε τότε, για μόνιμη και σταθερή σχέση εργασίας και κατηγορούσε τους δημάρχους που παίρνανε συμβάσεις έργου.

Το 2010 η Ομοσπονδία ξαναμιλάει για μόνιμες και σταθερές σχέσεις εργασίας. Οι συμβασιούχοι όμως από το '85 που ήτανε περίπου το 10% του εργατικού δυναμικού στους ΟΤΑ σήμερα έχουνε φτάσει στο 60. Και αντί να κάνουμε αυτοκριτική τι έχει φταίξει γι' αυτό, που οι συμβασιούχοι που μιλάγαμε πάντοτε για μόνιμη και σταθερή σχέση και από μόνιμη και σταθερή σχέση έχουμε ελαστικές μορφές εργασίας, ημιαπασχόληση, συμβάσεις έργου και όλα και όλα και έχουμε φτάσει στο 60%, πάλι μιλάμε ότι οι συμβασιούχοι πρέπει να γράφονται μόνο στο πρωτοβάθμιο σωματείο και να είναι ευχαριστημένοι γιατί θα πληρώνονται με τη σύμβαση της ΠΟΕ - ΟΤΑ και δεν χρειάζεται να μας εγγράφονται στην Ομοσπονδία.

Δεν χρειάζεται, λέει, να γράφονται στην Ομοσπονδία γιατί σύμφωνα με τον Πρόεδρο τον Θέμη οι δήμαρχοι θα κάνουνε παιχνίδι όταν εμείς θα κάνουμε εκλογές και θα προσλαμβάνουνε κόσμο, για να αλλάξουν τους συσχετισμούς της ΠΑΣΚΕ, λες και οι δήμαρχοι τους νοιάζει ποιοι θα είναι στην Ομοσπονδία και επίσης ότι οι συμβασιούχοι μπορεί αύριο να απολυθούνε.

Και αν απολυθούνε αύριο ποιος φταίνει; Φταίνει οι συμβασιούχοι; Εμείς φταίμε. Και γιατί μπήκανε στο δήμο φταίμε εμείς, γιατί δεν παλεύαμε για μόνιμες σχέσεις εργασίας και αφήναμε τους δημάρχους και κάνανε παιχνίδι και ότι απολύονται πάλι φταίμε εμείς, γιατί εφόσον προσληφθήκανε στο δήμο πρέπει να παλέψουμε να μείνουνε.

Συνάδελφε, συναδέλφισσα, νομίζω ότι είμαστε εκτός τόπου και χρόνου. Είμαστε εκτός πραγματικότητας. Δεν έχουμε καταλάβει σε ποιο τοπίο ζούμε. Δημόσιο κράτος δεν υπάρχει. Σε λίγο θα χάσουμε τις δουλειές μας. Εμείς βέβαια που μιλάμε ότι με τον Καλλικράτη θα γίνουν απολύσεις μας λέτε λασπολόγους. Σε λίγο θα μας συναντήσετε στην ανεργία.

Κοινωνικό κράτος δεν υπάρχει. Διαλύθηκε. Οι δημόσιες υπηρεσίες καταργούνται και όλα αυτά περάσανε χωρίς να κάνουμε τίποτα εμείς. Λέμε μεγάλα λόγια αλλά οι εξελίξεις μας έχουν ξεπεράσει. Δεν τις προλαβαίνουμε. Αν κάποιος πέρσι έλεγε ότι θα γίνει μείωση του μισθού του μόνιμου υπαλλήλου θα τον λέγανε τραμπούκο, προβοκάτορα, ό,τι θέλετε. Θα τον κρεμάγανε. Και όμως γίνανε αυτά και δεν βγάλαμε άχνα.

Συνάδελφοι, νομίζω ότι πρέπει να δούμε την πραγματικότητα και πρέπει να δούμε ότι στους χώρους μας είμαστε απαξιωμένοι. Και δεν είναι απαξιωμένοι μόνο οι συνάδελφοι οι οποίοι πιστεύουνε στην κυβερνητική παράταξη, μάλλον οι κυβερνητικοί συνδικαλιστικές.

Είμαστε απαξιωμένοι και εμείς οι οποίοι λέμε ότι είμαστε αριστεροί και έχουμε την αλήθεια, την κατέχουμε. Και εμείς είμαστε απαξιωμένοι, δυστυχώς και αν δεν το δούμε αυτό και δεν αλλάξουμε τον τρόπο που λειτουργεί το συνδικαλιστικό κίνημα οι εξελίξεις θα μας ξεπεράσουνε. Οι εργαζόμενοι θα μας ξεπεράσουνε. Όσο και αν δεν θέλουμε να το πιστεύουμε.

Και για να γίνω συγκεκριμένος θα σας φέρω ένα παράδειγμα. Προεκλογικά κάναμε απεργία και αποχή από την εργασία μας. Παρόλο που εμείς ξέραμε ότι αυτό δεν πρόκειται να γίνει γιατί δεν έχουμε τα κότσια να μην κάνουμε εκλογές, πήγαμε να πείσουμε τους συναδέλφους που δουλεύουν στο ληξιαρχείο να απέχουν με ένα Σαββατοκύριακο. Το τελευταίο Σαββατοκύριακο, ξέρετε.

Παρόλο που τους πείσαμε, το Σαββάτο 8 η ώρα μας πήραν τηλέφωνο, μας κάνουν να είμαστε ρόμπα και μας λέτε: πάρτε σε ένα οποιοδήποτε δήμο και δείτε αν δουλεύουν ή δεν δουλεύουν. Σε όσους δήμους του Β Πειραιά δουλεύανε. Στο Δήμο του Ρέντη τους είπαν παιδιά, συγγνώμη, πηγαίνετε στη δουλειά.

Λήγεται η απεργία με το αιτιολογικό να ενωθούμε και να κάνουμε καλύτερο συντονισμό. Προκηρύσσουμε καινούργια απεργία μετά. Ξέροντας εμείς, παρόλο ότι δεν μπορούμε να προχωρήσουμε σε απεργία γιατί θα ήταν και το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ και το Συνέδριο το δικό μας και αποκλείεται να πηγαίναμε με απεργία, κατεβήκαμε πάλι στις Συνελεύσεις στους χώρους να τους πείσουμε.

Ερχόμαστε στην πρώτη συγκέντρωση και δεν βλέπουμε ούτε τους Προέδρους, τα μέλη των συνδικαλιστικών σωματείων, των πρωτοβάθμιων της Αθήνας. Είμαστε πολύ λιγότεροι. Οι ίδιοι γραφικοί είμαστε. Το ΠΑΜΕ που κατηγορούμε, πέντε αριστεροί και πέντε συνάδελφοι από την ΠΑΣΚΕ.

Αυτός ήταν ο συντονισμός που κάναμε. Παρόλα αυτά πάλι ξαναπήγαμε στους χώρους δουλειάς και τους λέγαμε: μην κοιτάτε έτσι, ήταν η πρώτη μέρα, η δεύτερη, η τρίτη θα φέρει τον συντονισμό. Και όταν την τέταρτη μέρα φέραμε κόσμο, η Ομοσπονδία την έληξε. Α συγνώμη, και πριν την τέταρτη μέρα όταν έγινε συγκέντρωση των Προέδρων ερχότανε κάτι όψιμοι προεπαναστάτες Πρόεδροι οι οποίοι όλα τα μέλη του Συλλόγου τους δουλεύανε και μας μιλάγανε εδώ πέρα για συνέχιση επ' αόριστον.

Και εγώ που είχα, παρόλο που διαφωνούσα με την απεργία πηγαίναμε με τους άλλους στους χώρους δουλειάς και προσπαθούσα να τους πείσω να απεργήσουνε ήμασταν επιφυλακτικοί. Και οι άλλοι που δουλεύανε όλοι, ερχόταν ο Πρόεδρος και έλεγε: όχι παιδιά, επανάσταση, ο κόσμος τραβάει.

Όταν φέραμε κόσμο την ίδια μέρα λήξαμε την απεργία. Μπορείτε να μου πείτε εσείς αύριο ποιοι θα πάνε στην επόμενη απεργία; Να πούμε τι στους εργαζόμενους; Να πούμε τι στους εργαζόμενους; Είμαστε αξιόπιστοι; Θεωρείτε τον εαυτό σας αξιόπιστο;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ευχαριστούμε συνάδελφε. Αύριο θα μας τα πεις αυτά συνάδελφε.

Γ. ΜΕΡΤΙΝΟΣ: Να πούμε τι στους εργαζόμενους; Είμαστε αξιόπιστοι; Θεωρείτε τον εαυτό σας αξιόπιστο;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφε, προσπαθήσαμε να σε προστατεύσουμε στις διακοπές στην αρχή. Υπερέβης κατά πολύ το χρόνο σου μετά. Ο συνάδελφος

Ροπαλίδης έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Γεωργακόπουλος Δημήτρης απ' τη Χαλκίδα.

Κ. ΡΟΠΑΛΙΔΗΣ: Απ' το Δήμο της Πάτρας. Συνάδελφοι, θα προσπαθήσω σε ελάχιστο χρόνο, καταρχήν έχουμε μία συζήτηση, έχουμε μόνιμους, δεν έχουμε μόνιμους, ποιος φταίει και ποιος δεν φταίει.

Αν δεν απαντήσουμε στο ερώτημα γιατί σήμερα κυριαρχούν οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, δεν μπορούμε να χαράξουμε και στρατηγική αντιμετώπισής τους. Το συνδικαλιστικό κίνημα οικοδομείται και οικοδομήθηκε στη βάση του τρόπου οργάνωσης της παραγωγής. Αυτό ισχύει. Παντού και πάντοτε.

Γι' αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα που οικοδομήθηκε με αυτό τον τρόπο, έφτιαξε και κράτος πρόνοιας, είχε ειδικευμένους, είχε σταθερές σχέσεις εργασίας, δεν υπήρχαν τέτοια ζητήματα, όχι γιατί οι καπιταλιστές ήτανε σωστοί, αλλά γιατί ο συγκεκριμένος τρόπος οργάνωσης της παραγωγής ευνοούσε αυτές τις σχέσεις εργασίας.

Για παράδειγμα τη δεκαετία του '60 στη Γερμανία ή στη Δυτική Ευρώπη εννιά άνθρωποι στους εκατό αλάζανε και μάλιστα οικειοθελώς εργασία στη διάρκεια της εργασιακής τους ζωής. Ήσανε καλοί οι καπιταλιστές τότε; Όχι. Ήταν ο τρόπος οργάνωσης της παραγωγής τέτοιος. Μεγάλες φάμπρικες, ειδικευμένους τεχνίτες, έτσι εξυπηρετούνταν η παραγωγή.

Αυτό, συνάδελφοι, άλλαξε. Γι' αυτό καταστρέφεται και το κράτος πρόνοιας, το οποίο οικοδομήθηκε στη βάση του συγκεκριμένου τρόπου οργάνωσης της παραγωγής. Άλλαξε. Αλλάξανε οι καπιταλιστές. Το μέγιστο κέρδος, επειδή πέφτει αυτό το ποσοστό κέρδους το αναζητούνε και το αναζητούνε συνέχεια στις νέες μορφές οργάνωσης, στην καταστροφή της ίδιας της εργασίας, στην αποειδίκευση, στις ελαστικές σχέσεις εργασίας, στον κατακερματισμό της, στο χωρισμό της κοινωνίας, στο τεμάχισμα των εργαζομένων.

Γι' αυτό σήμερα έχουμε συμβασιούχους. Είπε ο συνάδελφος ωρύτερα, το 60% του κλάδου είναι συμβασιούχοι. Σε αυτό το ερώτημα πρέπει να απαντήσουμε. Και πρέπει να απαντήσουμε πολιτικά και οργανωτικά, ειδαλλιώς δεν θα έχουμε λόγο ύπαρξης. Ήδη δεν μας χρειάζονται.

Προσπαθούν να καταστρέψουν τα συνδικάτα. Προσπαθούν να καταστρέψουνε. Πρέπει να τα αναζωογονήσουμε. Θυμάστε, συνάδελφοι, τι ήτανε η ΟΔΙΕ; Θυμάστε παλιά τι ήταν οι δημοτικοί υπάλληλοι; Δεν τους ήξερε ούτε η μάνα τους. Μόλις το '85 γίνανε οι μεγάλες μονιμοποιήσεις έγινε η πρώτη Ομοσπονδία στη χώρα. Μπήκε νέο αίμα, μπήκε εργατοτεχνικό προσωπικό. Άλλαξε σε ταξική κατεύθυνση.

Αυτό πρέπει να γίνει και σήμερα. Πρέπει να απαντήσουμε πολιτικά καταρχήν. Το πρώτο ζήτημα είναι το ζήτημα της ενότητας. Κοιτάξτε συνάδελφοι, η ενότητα δεν είναι ένα πράγμα που παίρνει πολλές ερμηνείες. Είναι αυτό που λέει η λέξη. Ενότητα είναι ενότητα. Το συνδικαλιστικό κίνημα συγκροτείται στη βάση των συμφερόντων, είτε συντεχνιακών, είτε γενικότερων κλαδικών, αλλά στη βάση εκτός χρωμάτων, γραμμής και πάει λέγοντας.

Το ποια γραμμή θα έχει είναι ζητούμενο, είναι το επίδικο της ταξικής πάλης μες στο συνδικαλιστικό κίνημα. Αν θες να φτιάξεις άλλα συνδικάτα να πας να τα φτιάξεις αλλού. Φτιάξτα. Βρες μορφές οργάνωσης τέτοιες ώστε να έρθει ο κόσμος, αλλά η ενότητα είναι αυτό που λέει η λέξη. Ενότητα. Μες στο συνδικάτο, ανεξαρτήτου χρώματος, θρησκείας, πολιτικής άποψης ή κομματικής.

Το δεύτερο ζήτημα έχει να κάνει με τους συμβασιούχους. Όπως είπα δεν έχουνε λόγο ύπαρξης τα συνδικάτα και κάνω έκκληση στο συνάδελφο τον Θέμη και σε όλες τις παρατάξεις. Πήγε πίσω. Εγώ περίμενα να είναι πιο τολμηρός ο συνάδελφος. Πρέπει ενωμένα εδώ, είναι αλήθεια ότι πρέπει προσεκτικά να προχωρήσουμε. Δεν είναι τα ζητήματα, κάθε μέρα μπαίνουνε, αλλά πρέπει να βάλουμε τους συμβασιούχους με πλήρη δικαιώματα στα Σωματεία και σ' αυτό πρέπει να κάνει πίσω ο συνάδελφος. Πρέπει να ανταποκριθεί σε αυτό.

Και λέω: θυμηθείτε την ΟΔΙΕ τι ήτανε. Πρέπει να ανταποκριθούμε σε αυτό το καθήκον σήμερα. Πρέπει να ανταποκριθούμε στις νέες μορφές οργάνωσης της παραγωγής και πρέπει να είμαστε μπροστά γιατί σε λίγο απ' το 60% θα πάμε στο 80%. Φθίνει ο κλάδος μας απ' τις μόνιμες σχέσεις. Καθαρά πράγματα, τώρα τι να λέμε; Αφού το ξέρετε.

Με αυτή την έκκληση που κάνω και πρέπει να πάμε ενωτικά, δεν γίνεται. Το τέλος του Συνεδρίου πρέπει να μας βρει λίγο από δω, λίγο από κει,

πρέπει να κάνουμε ένα βήμα μπροστά. Μπορεί να μην κάνουμε 100%, να κάνουμε ένα βήμα, αλλά να το κάνουμε. Δεν μπορούμε να σκοτωνόμαστε άνευ λόγου. Αυτά.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Γεωργακόπουλος Δημήτρης έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Κεφαλληνός. Συνάδελφοι, μισό λεπτό. Δεν μπορεί να προκαλούμε κάποιους ομιλητές, να μας απαντάνε οι ομιλητές και μετά να ερχόμαστε να λέμε... Δεν αναφέρθηκε κανένα όνομα. Έχω δώσει το λόγο. Τι πάει να πει δεν φεύγω; Έχω δώσει το λόγο στον Γεωργακόπουλο. Κάτσε κάτω σου λέω συνάδελφε, τι να σου πω;

(Διαλογικές Συζητήσεις)

Δ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι και συναδέλφισσες, βρισκόμαστε εδώ στο πρώτο μέρος του Συνεδρίου για να συναποφασίσουμε για μερικά ζητήματα που αφορούν το Καταστατικό της Ομοσπονδίας μας. Σε ένα πνεύμα βεβαίως όπως λέει και το σύνθημα ενωτικό, αγωνιστικό, ταξικό.

Για να καταφέρουμε λοιπόν αυτές τις συνθέσεις, για να καταφέρουμε λέω αυτές τις συνθέσεις που απαιτούνται για τη συγκρότηση ενός ταξικού, αγωνιστικού, διεκδικητικού και αποτελεσματικού κινήματος στον κλάδο μας, πρέπει να αφήσουμε τις περιχαρακώσεις, τις αγκυλώσεις και να δούμε αν μπορούμε να συνθέσουμε κάποια πράγματα. Εάν υπάρχει αυτή η δυνατότητα ή αν είμαστε στοιχημένοι πίσω από τις απόψεις μας σαν δεινόσαυροι και δεν μπορούμε να μετακινηθούμε.

Τίποτα δεν είναι όπως παλιά. Είμαστε μπροστά σε μια νέα πραγματικότητα. Είμαστε σε μια πραγματικότητα που περιγράφεται με τους πιο μελανούς τόνους, με τα πιο βαριά μαύρα χρώματα.

Το διακύβευμα όσον αφορά τη σύνθεση της βάσης της Ομοσπονδίας είναι η ένταξη των συμβασιούχων ή όχι. Και ρωτώ: τι έννοια έχει η πολιτική απόφαση της ΑΔΕΔΥ να ενταχθούν οι συμβασιούχοι όταν εμείς είμαστε αρνητικοί στην ένταξή τους στην Ομοσπονδία;

Και ρωτώ επίσης: τι σημασία έχει η πολιτικοσυνδικαλιστική απόφαση της ΑΔΕΔΥ που διατυπώνεται και επαναδιατυπώνεται τα τελευταία 20 χρόνια για την ενότητα της ΑΔΕΔΥ και της ΓΣΕΕ, δηλαδή για την ενότητα στην ουσία ολόκληρου του συνδικαλιστικού κινήματος, μονίμων,

συμβασιούχων, αυτοαπασχολούμενων και δεν ξέρω εγώ με ποια άλλη μορφή εργασίας;

Έχουμε ανάγκη, το κρίσιμο ερώτημα είναι: έχουμε ανάγκη την μεγαλύτερη δυνατή ενότητα στη βάση της εργατικής τάξης; Εάν ναι τότε πάμε όλοι μαζί, χωρίς να αποκλείσουμε κανέναν. Όλα τα άλλα είναι προφάσεις εν αμαρτίες. Και αν κάποιος από μας θέλουν να αισθάνονται ως ελίτ δημοσιοϋπαλληλική ή να αντιμετωπίσουν τα πράγματα συντεχνιακά, να ξέρουνε ότι με αυτό τον τρόπο υπονομεύουν και τη συνοχή αλλά και την αποτελεσματικότητα του κινήματος.

Ζούμε δύσκολες μέρες. Είμαστε σε ιστορικές στιγμές. Τα χάνουμε όλα. Και αυτά που αφορούν τις εργασιακές σχέσεις και αυτά που αφορούν τη σύνταξη, την υγεία, την ασφάλιση. Και βεβαίως χάνουμε το δικαίωμα στο όνειρο, χάνουμε το δικαίωμα στο μέλλον, όχι μόνο στο δικό μας μέλλον αλλά και στο μέλλον των παιδιών μας.

Ας μην στοιχιζόμαστε, λοιπόν, πίσω από παλιές αντιλήψεις, πίσω από παλιές ξεπερασμένες αγκυλώσεις, πίσω από τα κόμματα και τις παρατάξεις. Ας κάνουμε ένα βήμα μπροστά, ας κάνουμε ένα βήμα για να συναντηθούμε με τις ανάγκες. Οι ανάγκες είναι πάνω από μας, είναι προτεραιότητα.

Ένα σημαντικό ζήτημα για το κίνημα νομίζω ότι είναι η απεργία της 15 Δεκέμβρη. Είναι μια αναμέτρηση. Είναι μια αναμέτρηση επειδή φοβάμαι ότι αύριο δεν θα είμαστε όλοι. Είναι μία μεγάλη αναμέτρηση όχι μόνο για μας, για ολόκληρο τον ελληνικό λαό. Νομίζω ότι η Ομοσπονδία μας και τα στελέχη της Ομοσπονδίας πρέπει επιτέλους να δώσουνε σ' αυτή την αναμέτρηση, σε αυτή την σύγκρουση, αυτά τα χαρακτηριστικά που χρειάζεται να δώσουμε σε μια τόσο καίρια σημασίας μάχη.

Να βγούμε λοιπόν στα Σωματεία, σε περιοδείες, να δώσουμε την ψυχή μας, για να καταφέρουμε να κάνουμε μια καλή απεργία και μεγάλες συγκεντρώσεις. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος ο Παπανικολάου ο Σωτήρης για μισό λεπτό επί προσωπικού έχει το λόγο. Σε τι συνίσταται το προσωπικό Σωτήρη;

Σ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ: Συνάδελφοι, ο Σωτήρης ο Παπανικολάου είμαι, ο Πρόεδρος του Σωματείου των Περιφερειακών Δήμων Νομού Θεσσαλονίκης.

Ζήτησα το λόγο να μιλήσω γιατί, ακούστε τώρα συνάδελφοι, ζήτησα το λόγο να σας πω δύο - τρία πράγματα συγκεκριμένα και τα συγκεκριμένα έχουν να κάνουν με το εξής: ότι ο συνάδελφος Καραβιώτης...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σωτήρη, το προσωπικό σε τι συνίσταται;

Σ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ: Το προσωπικό, με βρίζει, ακούστε Πρόεδρε, λοιπόν ακούστε τώρα συνάδελφοι. Ο συνάδελφος Καραβιώτης όπως και ο συνάδελφος Ευσέβης που έχουν κάνει Σωματεία διασπαστικά εργοδοτικά στο Δήμο Κορδελιού και στο Δήμο Αμπελοκήπων, εκείνοι οι οποίοι βγήκαν κερδισμένοι τα οκτώ χρόνια είναι οι δήμαρχοι, γιατί τους χρησιμοποιούν και σήμερα με τον Καλλικράτη προσπαθούν να κάνουν αυτά τα πράγματα.

Το σωματείο τους δεν εγγράφει τους συμβασιούχους. Επιτρέπει το διμηνίτη να τον γράψει, δεν επιτρέπει τον συμβασιούχο έργου. Είπε ότι στο Δήμο Ευόσμου που υπηρετώ ότι είναι απλήρωτοι. Είναι απλήρωτοι, συνάδελφοι, στη Δημοτική Επιχείρηση. Τον αγώνα που έκανε το Σωματείο την τελευταία τετραετία να τακτοποιήσει 700 άτομα και τα οποία 185 ήταν από το Δήμο Ευόσμου δεν το κατόρθωσε κανένας. Αυτά θέλουν να παλέψουν. Οι συμβασιούχοι να μείνουν συμβασιούχοι και οι μόνιμοι να γίνουν συμβασιούχοι.

Αυτά θέλουν, συνάδελφοι. Αυτή είναι η ενότητα και αν πραγματικά θέλετε ελάτε στο δρόμο. Πάλεψε το Σωματείο στο Δήμο Ευόσμου προχθές να γίνουν και 113 τακτοποιήσεις. Αυτό τον αγώνα συνάδελφοι.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Εντάξει, Σωτήρη, ευχαριστούμε. Ο συνάδελφος Κεφαλληνός έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος ο Πετρόπουλος.

Κ. ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ: Από το Δήμο της Αθήνας. Συνάδελφοι, πιάνομαι από μια φράση του συνάδελφου του Μπιζά απ' τη χωματερή για τα περί διαλόγου μεταξύ μας και πώς ακούμε ο ένας τον άλλον. Εγώ θεωρώ ότι υπάρχει διάλογος, μόνο που είναι υπόγειος αυτός ο διάλογος.

Αν γυρίσουμε πίσω πέντε - έξι χρόνια να θυμηθούμε ότι μέχρι τότε οι μόνοι που με σταθερότητα και συνέπεια βάζαμε το σοβαρό πρόβλημα της συνδικαλιστικής κάλυψης των εκτάκτων, αλλά και της υπεράσπισης της δουλειάς τους, ήταν οι Αγωνιστικές Κινήσεις - Συσπειρώσεις, όλοι, μα όλοι, οι υπόλοιποι βάζανε χρονικά περιθώρια, όρους, προϋποθέσεις και μια σειρά

ρήτρες αποκλεισμού και από την τακτοποίησή τους και από την εγγραφή τους στα σωματεία.

Σήμερα τουλάχιστον, τουλάχιστον όλη η συνδικαλιστική αριστερά, πολλά σωματεία, ακόμα και άλλες παρατάξεις, σε όλο τον κλάδο αυτό το ζήτημα το θεωρούν απ' τα κορυφαία και απ' τα ζητήματα τα οποία θα καθορίσουν και την πορεία του κλάδου το επόμενο διάστημα.

Θεωρώ λοιπόν ότι αυτός ο διάλογος αν και υπόγειος έφερε αποτελέσματα με αυτό τον τρόπο. Εάν θέλουμε, συνάδελφοι, να εξασφαλίσουμε την ενότητα του κλάδου που πολλοί εδώ την επικαλούνται ή κατά τα άλλα ένα κομμάτι μπορούμε να λέμε ότι πάει μόνο του στις συγκεντρώσεις. Η ενότητα του κλάδου δεν διασφαλίζεται μόνο με την κοινή συγκέντρωση. Πρώτα απ' όλα διασφαλίζεται η ενότητα του κλάδου, συνάδελφοι, με την έκφραση κοινών αιτημάτων, με την κάλυψη όλων των απασχολούμενων που υπάρχουν στους Δήμους αλλά και την έκφραση των αιτημάτων αυτού του κόσμου που σήμερα είναι το πιο αδύνατο κομμάτι.

Έτσι θα διασφαλίσουμε την ενότητα του κλάδου. Και αν σήμερα υπάρχουν συνάδελφοι που έχουν επιλέξει τις ξεχωριστές συγκεντρώσεις, εγώ θεωρώ ότι αυτό είναι πρόσκαιρο, δεν είναι ένα ζήτημα που μπορεί να μας χωρίσει εντελώς, είναι ένα ζήτημα τακτικής όσον αφορά την πορεία τους στο συνδικαλιστικό κίνημα και το οποίο θα λυθεί το επόμενο διάστημα.

Έτσι μπορούμε, συνάδελφοι, θεωρώ την επόμενη περίοδο πολύ σοβαρή και θέλω να βάλω, καταθέσαμε μια πρόταση συνολική, σήμερα στο Οργανωτικό Συνέδριο, απόψε το κεντρικό ζήτημα είναι αυτό. Διαπιστώνονται απ' τα χαρτιά που έχουν καταθέσει όλες οι παρατάξεις οι απόψεις που υπάρχουνε γύρω απ' αυτό το ζήτημα.

Λέω, προσωπική μου άποψη, πάνω σε αυτό να σταθούμε. Είπα ότι η συνδικαλιστική αριστερά σχεδόν, σχεδόν ταυτίζεται στην άποψη γύρω απ' αυτό το ζήτημα. Υπάρχει και η πρόταση της ΔΑΚΕ, θα την καταθέσουν οι συνάδελφοι, αλλά βασικά ακουμπάει πάνω στην πρόταση που κάνουνε και οι υπόλοιποι. Υπάρχει διαφωνία με την ΠΑΣΚΕ.

Εγώ θα έλεγα να μην «κρυφτεί», δεν θέλω να πω τίποτα τέτοιο ότι κρύβεται, η ΠΑΣΚΕ πίσω απ' την πλειοψηφία που διαθέτει στο Συνέδριο, απ' το προηγούμενο λέω αλλά και στους συνέδρους, πρέπει να δει με άλλο

μάτι το ζήτημα, γιατί κοιτάξτε συνάδελφοι, το επόμενο διάστημα θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε παντού σε χώρους δουλειάς και σε όλο τον κλάδο 35 χιλιάδες απολύσεις. Αυτό ό,τι και να κάνουμε, τους γράψουμε - δεν τους γράψουμε, ό,τι και να γίνει, το βάρος θα το κουβαλάμε όλοι μαζί.

Θεωρώ λοιπόν ότι αυτή την στιγμή και οι συνάδελφοι από την ΠΑΣΚΕ παρά ότι διαθέτουν πλειοψηφία στο Συνέδριο πρέπει να κάνουν ένα βήμα πίσω και σε αυτό το ζήτημα να έχουμε κοινή θέση. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Και 'μείς για την πιο σύντομη τοποθέτηση. Ο συνάδελφος Βαγγέλης Πλυτάς έχει το λόγο και να ετοιμάζεται η συναδέλφισσα Νάκου.

Β. ΠΛΥΤΑΣ: Από το Δήμο Καισαριανής. Συνάδελφοι, εγώ αν και είμαι 26 χρόνια σε αυτή την Ομοσπονδία στην ΠΟΕ - ΟΤΑ Πρόεδρος Πρωτοβάθμιου Σωματείου δεν αισθάνομαι γερασμένος αν και 54 χρονών και 26 χρόνια στην Υπηρεσία, δεν αισθάνομαι καθόλου γερασμένος και ακόμα αισθάνομαι νέος, ώστε να παλέψω πραγματικά για τα δικαιώματα των συναδέλφων μου.

Και το λέω αυτό γιατί πριν 26 χρόνια όταν μπήκαμε μέσα στο Δήμο όλοι ανήκαμε στην ΠΟΠ ΟΤΑ. Μπήκαμε συμβασιούχοι, μπήκαμε με 18μηνη σύμβαση, με όλα αυτά τα προβλήματα που είχαμε αλλά ήμασταν έτσι. Και ξέρετε γιατί; Γιατί είχαμε συμμάχους. Είχαμε αγωνιστές δημάρχους, ο συσχετισμός των δυνάμεων ήταν τέτοιος, είχαμε κομμουνιστές δημάρχους που ήτανε δίπλα μας, είχαμε ανθρώπους που πραγματικά στέκονταν δίπλα μας και στα προβλήματά μας.

Σήμερα δεν έχουμε τέτοιο. Έχουμε δημάρχους που τώρα πρόσφατα και με τον Καλλικράτη στο Μέγαρο Μουσικής κουστουμαρισμένοι, γραβατωμένοι, υπογράφανε την ταφόπλακα των συναδέλφων μας, όλων, γι' αυτό έκανα αυτή την ερώτηση στον Πρόεδρο, την ταφόπλακα με τον Καλλικράτη, που από 1^{ης}/1^{ου} θα είμαστε όλοι συμβασιούχοι.

Θα είμαστε όλοι συμβασιούχοι. Και αν πριν χρόνια όλοι μαζί, ακόμα και στις δημοτικές επιχειρήσεις, που λέγαμε να εντάξουμε συναδέλφους και μας λέγανε όχι, το παλεύαμε και σήμερα είναι μόνιμοι αυτοί οι συνάδελφοι, είναι δίπλα μας. Τότε το ίδιο πρόβλημα και την ίδια σκέψη είχαμε; Δεν την είχαμε έτσι αλλά δυστυχώς σήμερα γίναμε όλοι γραβατωμένοι. Και ξέρετε γιατί; Γιατί ο καθένας στέκεται πίσω απ' την κομματική του

ταυτότητα, ότι ανήκει στο ΠΑΣΟΚ και στη Νέα Δημοκρατία, γιατί σήμερα αυτοί τα έχουν φέρει όλα. Και τους συμβασιούχους και τα stage και όλα.

Πρέπει να το καταλάβουμε. Δεν το έχει φέρει ούτε η Αριστερά, ούτε οι κομμουνιστές, κανένας. Το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία. Αυτοί είναι οι κύριοι υπεύθυνοι. Πρέπει να το καταλάβουμε όλοι και να μην καθόμαστε και πλακωνόμαστε εδώ ότι ξέρεις εγώ είμαι πιο καλός ΠΑΣΟΚτζής, είμαι πιο δημοκράτης και τα βλέπω έτσι ή ο συνάδελφος Πολυμερόπουλος να μας λέει άλλα πράγματα, ακόμα και για τους νεκρούς, ότι είναι κάτι άλλο. Εκεί φτάσαμε δυστυχώς. Και φτάσαμε οι συνάδελφοι όταν πηγαίνουμε να τους μιλήσουμε να μην μας πιστεύουνε.

Δυστυχώς το λέω και γι' αυτό πρέπει να ανασκουμπωθούμε όλοι να το δούμε, για να μπορέσουμε να πείσουμε, για να μπορέσουμε τους εργαζόμενους να τους φέρουμε δίπλα μας. Και επειδή είναι Καταστατικό Συνέδριο, συνάδελφε Πρόεδρε, θα με αφήσεις έτσι λίγο να μιλήσω για έναν προβληματισμό, δεν θα αργήσω πολύ. Δεν μπαίνει χρόνος καθόλου. Αν θέλετε κατεβαίνω, δεν έχω πρόβλημα.

Λοιπόν, να δημιουργηθεί ένα Σωματείο ανά Νομό, πρόταση είναι αυτή. Μέλη των Σωματείων με πλήρη δικαιώματα να είναι όλοι οι εργαζόμενοι στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, Δήμοι, η πρώην Νομαρχία, αιρετή Περιφέρεια, τα Νομικά Πρόσωπα, τις επιχειρήσεις και φορείς αυτών, ανεξάρτητα από σχέσεις εργασίας.

Ανάλογα με βάση την καταστατική διάταξη πρέπει το Συνέδριο, με απόφασή του να διευκολύνει ώστε τα σωματεία να προσαρμοστούν, τα Καταστατικά τους και να συμπεριλάβουν στη δύναμή τους όλους τους εργαζόμενους.

Ανάλογα και το Γενικό Συμβούλιο της ΠΟΕ - ΟΤΑ να αναλάβει από αύριο πρωτοβουλίες για ενοποίηση όλων των Ομοσπονδιών στην Αυτοδιοίκηση. ΠΟΠ ΟΤΑ, ΟΜΕ ΟΤΑ, ΔΕΥΑ, ΟΣΥΝΑΕ, ΠΟΣΥΠ, μετά το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, σε μια Κλαδική Ομοσπονδία.

Οι εκπρόσωποι στα ταμεία ή σε άλλους φορείς που προβλέπεται εκπροσώπηση να ορίζονται από το Γενικό Συμβούλιο της ΠΟΕ - ΟΤΑ. Συμπληρώνοντας το άρθρο κατακύρωση Γενικής Συνέλευσης Προέδρων. Και αυτό είναι το πιο σημαντικό, συνάδελφοι.

Μέσα απ' αυτό, από την κατακύρωση που λέμε, όλα τα Πρωτοβάθμια, όλοι οι Πρόεδροι των Συλλόγων, να έχουν άποψη και αυτό το λέω όταν κάνουμε μία απεργία να μην την σταματάμε όποτε να 'ναι, αλλά να την σταματάνε όλοι οι Πρόεδροι των Συλλόγων των Πρωτοβάθμιων με απόφαση του Πρωτοβάθμιου και όχι από πάνω και όποτε θέλουμε, για να έχουνε δύναμη, για να μπορούν οι εργαζόμενοι να μας ακολουθούνε. Να μην είναι μακριά μας.

Αυτή είναι η πρόταση του ΠΑΜΕ, αυτή είναι η πρόταση που πρέπει να παλέψουμε και αυτή είναι η πρόταση που πρέπει να ακολουθήσουμε. Ενότητα σε αυτή τη βάση και όλοι μαζί. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Και εμείς ευχαριστούμε Βαγγέλη. Η συναδέλφισσα Νάκου έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Φρούντζας Σταύρος.

B. ΝΑΚΟΥ: Δεν έχω μάθει να φωνάζω και δεν θεωρώ ότι οι φωνές αποτελούνε κεκτημένο του δικαίου. Οπότε λοιπόν με βάση τις προλαλήσασες φωνές θα ακουστώ πάρα πολύ ήρεμη. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχω πάθος και αγωνιστικότητα για πολλά πράγματα.

Χαιρετίζω λοιπόν το Συνέδριο στο οποίο πρώτη φορά βρίσκομαι. Χαιρετίζω όλους σας έναν και καθεμιά προσωπικά γιατί βρίσκομαι πρώτη φορά σε ένα Συνέδριο της ΠΟΕ - ΟΤΑ και είναι χαρά και τιμή για μένα αυτό.

Με μεγάλη προσοχή λοιπόν διάβασα την εισήγηση του Προέδρου της ΠΟΕ - ΟΤΑ του κ. Θέμη Μπαλασόπουλου και πάνω σ' αυτήν θα αναφερθώ εγώ.

Έρχομαι από τον Δήμο Θεσσαλονίκης, ονομάζομαι Νάκου Βασιλική και είμαι περίπου 20 χρόνια υπάλληλος, σαραντάρια στην ηλικία. Ακούω τα ίδια και τα ίδια. Οι ίδιες ερωτήσεις και καμία απάντηση. Και έρχομαι, λοιπόν, στο εξής, διαβάζω: η πραγματοποίηση των εργασιών του 39^{ου} Καταστατικού - Οργανωτικού μας Συνεδρίου την κρίσιμη αυτή περίοδο αντανakλά την προθυμία κτλ., την αναζήτηση, την σημασία στην αποτίμηση κλπ. κλπ.

Εμείς λοιπόν οι εργαζόμενοι δεν τα έχουμε δει όλα αυτά. Τουναντίον, βλέπουμε τους ίδιους ανθρώπους, στις ίδιες θέσεις, χρόνια πολλά να μην κάνουν καμία αποτίμηση γι' αυτά που έχουνε κάνει, να μην

παίρνει καμία θέση κανείς ευθύνης για τα όσα έφεραν, το συνδικαλιστικό κίνημα στη θέση αυτή που το έφερε.

Διότι το μόνο που ενδιαφέρει πολλούς από δω πέρα μέσα είναι πώς θα έχουν τις καρέκλες για πάρα πολλά χρόνια, πώς θα μοιράζουν θέσεις μεταξύ τους και πώς θα προχωρούν σε πολιτικές θέσεις στο μέλλον. Αυτή είναι η δική μου η εντύπωση.

Η δύναμη, λοιπόν, λέει μέσα η εισήγηση του κ. Προέδρου είναι στον εργαζόμενο και όχι στα Συμβούλια ή τους μηχανισμούς. Δεν το έχω δει αυτό όλα αυτά τα χρόνια. Έχω δει χαρτάκια έτοιμα με τους ποιους θα ψηφίσουμε, γραμμές, άτομα χωρίς να τα ξέρουμε, μηχανισμούς στημένους, ανθρώπους που συνδικαλίζονται στα γραφεία δημάρχων, προέδρων, αντιπροέδρων, βουλευτών και υπουργών, διότι ο συνδικαλισμός πάρα πολύ απλά δεν είναι συνδικαλισμός. Διότι όταν υπάρχουνε παρατάξεις και μόνο, συμφέροντα υπόγεια ή διαπλεκόμενα θα συμβαίνει μόνο αυτό.

Πρώτον: εργάζομαι 20 χρόνια και σας άκουσα πολύ προσεκτικά. Άκουσα τη δική σας αποτίμηση πριν από λίγο, άκουσα τον δικό σας κακό εαυτό πριν. Οι διακοπές παρακαλώ να μην μπαίνουν στο χρόνο μου. Λοιπόν, να μην προκαλούμε, παρακαλώ πολύ το Προεδρείο να σέβεται και να μην προκαλούμε. Να προστατεύομαι, παρακαλώ πάρα πολύ.

Λοιπόν και για να κλείνουμε επειδή σήμερα άκουσα πάρα πολλά όλες αυτές τις ώρες, στο ερώτημα ποιος φταίει η απάντηση είναι μία, που δεν την έχουμε δώσει εδώ πέρα χρόνια συνδικαλιστές. 25 χρόνια ο προηγούμενος σε δήμο και πρόεδρος, 30 ο άλλος, 40 ο άλλος, γέρασε ο άλλος. Λοιπόν φταίει ο κακός μας ο εαυτός. Φταίνε αυτοί που πουλούν φρούδες ελπίδες και όνειρα σε ψευτοεπαναστάσεις, που η μία πορεία γίνεται στο α σημείο και η άλλη στο β σημείο.

Αυτοί που πουλούν επανάσταση του δήθεν. Επανάσταση των διλημμάτων ή επανάσταση των εντυπώσεων. Ξέρετε, εγώ δεν γράφω ομιλίες, αυτά που βλέπω και αυτά που, ούτε προετοιμάστηκα να μιλήσω, απ' αυτά που άκουσα.

Αν θέλετε, λοιπόν, συνάδελφοι, να κάνετε κάτι παραγωγικό, αν θέλουμε όλοι να κάνουμε κάτι παραγωγικό, ας αλλάξουμε πλέον τα πράγματα τώρα. Είμαστε στο σημείο όχι μηδέν, μείον μηδέν. Μείον του μηδενός σημείο

είμαστε και αυτές οι κρίσεις δημιουργούν αναγεννήσεις. Εάν τώρα δεν πάρουμε αποφάσεις για να είμαστε γρήγοροι, αποτελεσματικοί και με νέες τεχνογνωσίες και θα μας αφήσει πίσω όχι απλά το εργατικό κίνημα, και η ίδια η ιστορία.

Σε ό,τι αφορά το ζήτημα του ποιοι συμμετέχουν και τελειώνω, σε ό,τι αφορά λοιπόν το ζήτημα των συμβασιούχων κλπ., είμαι καθέτως ενάντια σ' αυτό διότι και εγώ ως συμβασιούχος δεν άνηκα σε σωματείο. Παρακαλώ πάρα πολύ να σεβόμαστε αυτές τις καταστάσεις. Ευχαριστώ πολύ για το χρόνο που με ακούσατε, να είστε καλά και για την τιμή που είχα να σας μιλήσω. Ευχαριστώ πάρα πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Και 'μείς ευχαριστούμε συναδέλφισσα. Ο συνάδελφος Φρούντζας Σταύρος έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος Τσουνής.

Σ. ΦΡΟΥΝΤΖΑΣ: Καλησπέρα στους συναδέλφους. Προέρχομαι από το Δήμο Ηρακλειδών από την Κω. Το Μνημόνιο, ένα γεγονός το οποίο το βιώνουμε τον τελευταίο περίπου χρόνο, είναι ένα γεγονός το οποίο μπήκε στη ζωή μας με έναν τρόπο εντελώς ωμό αλλά και με μία μέθοδο εντελώς αδιαφιλονίκητη.

Είναι γενικά παραδεκτό απ' όλο τον πολιτικό κόσμο ότι η χώρα πρέπει να πληρώσει κάποιο λογαριασμό. Από κει και πέρα αναπτύχθηκε μια μεγάλη φιλολογία, μια ερώτηση, μια συζήτηση, ποιος φταίει, τι δεν φταίει, τι πρέπει να κάνουμε, τι δεν πρέπει να κάνουμε.

Ένα άλλο γεγονός που αναδείχθηκε μέσα σε αυτό το χρόνο του Μνημονίου είναι ότι η κοινωνία, η συνολική κοινωνία της Ελλάδος ήρθε αντιμέτωπη σε ένα γεγονός το οποίο δεν μπορούσε ούτε να το αντιμετωπίσει, ούτε να το διανοηθεί, αλλά κυρίως δεν είχε τη δυνατότητα να προτείνει λύσεις για να μπορέσει να βγει απ' αυτό το αδιέξοδο.

Είναι δεδομένο ότι ο λογαριασμός πρέπει να πληρωθεί. Σε αυτό έχουν συμφωνήσει όλοι και από κει και πέρα θα πρέπει ο κάθε χώρος και συγκεκριμένα εμείς που είμαστε εδώ όλοι στην ΠΟΕ - ΟΤΑ, γιατί πρώτα είμαστε όλοι συνάδελφοι, εργαζόμενοι στους δήμους και η ΠΟΕ - ΟΤΑ είναι ο συνδικαλιστικός μας φορέας, θα πρέπει να βρούνε τρόπους και μεθόδους να αλλάξουμε στρατηγικές και τρόπο σκέψης, ώστε απ' αυτό το Μνημόνιο να μπορέσουμε να βγούμε όσο μπορούμε ταχύτερα και με το μικρότερο κόστος για τους εργαζόμενους που βρίσκονται σε αυτή την παράταξη.

Ερχόμαστε τώρα στην Αθήνα και μετά λύπης μου διακρίνω ότι μεταφέρεται το θέμα από τα Χανιά στην Αθήνα και μπορεί να μεταφερθεί και στο μετέπειτα Συνέδριο, με κύριο πρόβλημα σε όλο το Καταστατικό ζητούμενο τη νομιμοποίηση να ψηφίζουν οι συμβασιούχοι που είναι με ορισμένου χρόνου συμβάσεις.

Πραγματικά με λυπεί επειδή ξέρω από τα λίγα, δεν έχω και μεγάλη, έντονη δράση, επειδή ο χώρος εδώ πέρα αποτελείται από στελέχη όπως είναι ο συνάδελφος ο Καταχανάς, ο κ. Πολυμερόπουλος, ο Χαρίσης, που μπορούν να συμπλεύσουν μαζί με τον Πρόεδρο στο να μπορέσουν να βρουν λύσεις, για να μπορέσουμε εμείς πρώτοι να προτείνουμε σ' αυτούς, εάν χρειαστεί να μας κόψουν κάτι και τι να μην μας κόψουνε.

Τους καλώ επειδή υπάρχει η εμπειρία τους, έχουν τις γνώσεις, έχουν το πνευματικό υπόβαθρο, να προτείνουνε πρώτοι το πώς θα κινηθούμε και πώς θα βγούμε απ' αυτή την κρίση όσο γίνεται πιο γρήγορα. Το ποιος φταίει και ποιος δεν φταίει είναι κάτι το οποίο πρέπει να αναζητηθεί αργότερα.

Εμείς σαν ΠΑΣΚΕ στην οποία ανήκω στηρίζουμε τον εκπρόσωπό μας και προτιμούμε εάν χρειαστεί να μας κόψουνε χρήματα να έχει την υπογραφή του και όχι το κρυφά.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Τσουνής έχει το λόγο. Συνάδελφοι έχω δώσει το λόγο, σας παρακαλώ.

(Διαλογικές Συζητήσεις)

Ι. ΤΣΟΥΝΗΣ: Συνάδελφοι, είπε ο Τάκης Σκιαδάς: είμαι του ΠΑΜΕ. Είμαι ο Γιάννης Τσουνής από τον Αναπτυξιακό Σύνδεσμο Δυτικής Αθήνας και είμαι του μπαμπά μου. Έχω αντίληψη ανεξάρτητη, συζητώ με τους εργαζόμενους, μεταφέρω τις απόψεις τους στην ΠΑΣΚΕ. Κουμάντο θα μου κάνεις συνάδελφε;

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Αυτό είπε ο Πρόεδρος, ότι θα βγαίνετε και θα λέτε το Σύλλογό σας και το όνομά σας, όχι ότι είσαι του μπαμπά σου. Αυτό είπα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Γιάννη συνέχισε σε παρακαλώ.

Ι. ΤΣΟΥΝΗΣ: Ξεκινώ πάλι απ' την αρχή, αφού με διόρθωσε το Προεδρείο, οφείλω να συμμορφωθώ. Είμαι ο Γιάννης ο Τσουνής απ' τον Αναπτυξιακό Σύνδεσμο Δυτικής Αθήνας και είμαι του μπαμπά μου. Καμία παρατήρηση

συνάδελφε; Έχω ανεξάρτητη αντίληψη, συζητώ με τους εργαζόμενους, μεταφέρω τους προβληματισμούς τους στην παράταξη στην οποία ανήκω και μέσα από συντεταγμένες θέσεις θέτουμε τις απόψεις μας στο εκάστοτε κόμμα το οποίο κυβερνά.

Και έχουμε το θάρρος τις απόψεις μας να αγωνιζόμαστε και να παλεύουμε να τις επιβάλλουμε ακόμα και στο κόμμα στο οποίο ενδεχομένως ανήκουμε. Και βέβαια εσείς έχετε επιλέξει ένα διαφορετικό δρόμο. Έχετε επιλέξει πρώτα να μιλάτε με το κόμμα και μέσα...

(Διαλογικές Συζητήσεις)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τελείωσε συνάδελφοι. Συνάδελφοι, σας παρακαλώ πάρα πολύ, καθίστε κάτω να συνεχίσουμε τη διαδικασία. Καθίστε στις θέσεις σας, σας παρακαλώ πάρα πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Συνάδελφοι καθίστε στις θέσεις σας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Είναι αδιανόητο να σηκώνονται συνάδελφοι και να έρχονται στο Προεδρείο και να ζητάν από το Προεδρείο να πούμε στον κόσμο να κάτσει κάτω. Αυτό είναι παράλογο. Καθίστε κάτω. Καθίστε κάτω, σας παρακαλούμε πάρα πολύ.

(Διαλογικές Συζητήσεις)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, ο συνάδελφος ο Τράκας έχει το λόγο, ακολουθεί ο Πετρόπουλος και ο Καραγιαννάκης και κανείς άλλος, εκτός από τους επικεφαλείς των παρατάξεων. Κανείς άλλος. Ο συνάδελφος ο Νίκος ο Τράκας έχει το λόγο.

N. ΤΡΑΚΑΣ: Συνάδελφοι, βλέπω ότι υπάρχει μεγάλη ένταση. Εάν στις απεργιακές κινητοποιήσεις υπήρχε αυτή η ένταση και ήμασταν όλοι μαζί, τότε ήταν σίγουρο ότι θα κερδίζαμε περισσότερα. Αυτό το λέω για την άλλη φορά. Όμως επειδή δεν πήρα το λόγο γιατί θα μιλήσω σήμερα για το Καταστατικό Συνέδριο, αλλά...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Θα παρακαλέσω πάρα πολύ. Δεν μπορεί να έρχονται συνέχεια στο Προεδρείο και να ζητάνε μετά τον τελευταίο ομιλητή θέλω και εγώ ένα λεπτό. Είναι δεκάδες αυτοί που έχουν έρθει. Τελείωσε. Έκλεισε ο κατάλογος.

N. ΤΡΑΚΑΣ: Δεν ξέρω αν ακούγομαι καλά, όμως επειδή εγώ δεν πήγα δίπλα στον Πρόεδρο να ζητήσω το λόγο όταν με προκάλεσε συνάδελφος από τον

Κορυδαλλό, θέλω να δηλώσω κάτι: στον Κορυδαλλό χωρίς Καταστατική Συνέλευση ψήφισαν οι συμβασιούχοι και η παράταξή μας είπε ναι με δέσμευση της πλειοψηφίας τον Φεβρουάριο του 2010 να έχουν κάνει Καταστατική Συνέλευση.

Αν είδατε εσείς Καταστατική Συνέλευση άλλο τόσο την είδαμε και εμείς, αλλά είδαμε όμως ότι οι εργαζόμενοι που ψηφίσανε στο Σύλλογο του Κορυδαλλού είναι απολυμένοι. Δεν ψηφίζουν ξανά οι συνάδελφοι αυτοί διότι απολυθήκανε. Και εδώ μπαίνει το ζήτημα: απολυθήκανε, συνάδελφοι, και η δική μας η παράταξη ζητάει συμβασιούχους που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες να μονιμοποιηθούν, να είμαστε στο δρόμο του αγώνα για τη μονιμοποίησή τους, για να δώσουμε την μεγάλη μάχη μαζί τους, αλλά όχι στη λογική του να φύγουν από συμβασιούχοι και να πάνε στη λογική από τη μέλισσα να τους βρίσκουμε για να μπορέσουμε να τους υπερασπίσουμε.

Θα το πω στον Ραγκούση, όπως συνάδελφε θα πω και κάτι άλλο. Όταν ο Δήμος μου έκανε κινητοποιήσεις τον πρόσφατο, τον περασμένο μήνα, ο συνάδελφος ο Αδαμόπουλος που δεν έβλεπε τα συνθήματα, ζήτησε μειοψηφία να στηρίξουνε τον Σύλλογο Εργαζομένων του Δήμου της Νίκαιας. Ξέρετε τι έκανε;

Όχι απλά δεν τους στήριξε γιατί εκεί ήτανε κόκκινος ο δήμαρχος, όχι απλά δεν είπε έστω ότι συμπαραστεκόμαστε, αλλά έστειλε και ενισχύσεις για την στήριξη του δημάρχου τους, του κόκκινου δημάρχου που βγήκε τρίτος στη Νίκαια γιατί ήταν αγωνιστής, στον 5^ο όροφο του δημάρχου, θα υπερασπίσει ο κ. Παπαγιωργάκης, μέλος, εργαζόμενος του Κορυδαλλού και αποσπασμένος υπάλληλος στον Περισσό, υπεράσπιζε τον κόκκινο δήμαρχο μαζί με τον Μανουσογιαννάκη, μαζί με τον Ντίσα τον ευρωβουλευτή και προπηλακίζανε μαζί με τους λιμενεργάτες τους εργαζόμενους που ζητάγανε τα δικαιώματά τους. Δεν διέκοψα κανέναν. Γιατί πονάει τις ταξικές δυνάμεις να ακούγεται η αλήθεια.

Όμως πάω παρακάτω. Έχει δίκιο, με άλλα λόγια να αγαπιόμαστε λοιπόν. Πάω λοιπόν στο Καταστατικό Συνέδριο. Άκουσα, ναι είναι σίγουρο ότι τα χέρια τα δικά μου δεν είναι χέρια που χτυπάγανε τους εργαζόμενους το ΠΑΜΕ στο Δήμο της Νίκαιας και βγήκατε να καταγγείλετε. Εμείς ήμασταν μαζί με τους εργαζόμενους, πάντα.

Πάμε λοιπόν στο Καταστατικό Συνέδριο. Ο συνάδελφος Καταχανάς γύρισε και είπε ότι -ναι δεν σου κάνω διαφήμιση, θα ακούσεις- μίλησε γι' αυτούς τους συμβασιούχους που πραγματικά υποφέρουν και πεινάνε. Και εγώ είμαι ένας απ' αυτούς, ο τελευταίος, με ένα μεγάλο αγώνα που έκανα στον δικό μου δήμο για τους συμβασιούχους, να πω το αντίθετο.

Μόνο που τότε ο Καταχανάς και η ΔΑΣ ΟΤΑ σε αυτούς τους εργαζόμενους που πεινάγανε, που πεθαίνανε της πείνας και που πηγαίνανε στα δικαστήρια, που οι δήμαρχοί τους και οι αντιδήμαρχοί τους καταγγέλλανε τους εργαζόμενους στα δικαστήρια, ούτε μία ανακοίνωση δεν έβγαλε και όταν ήρθε η Ομοσπονδία όλοι, η ΠΑΣΚΕ, η ΔΑΚΕ, η Αυτόνομη Παρέμβαση, έβγαλε ανακοίνωση.

Είναι πολιτικές σκοπιμότητες για τους συμβασιούχους της Νίκαιας, ενώ στο Αιγάλεω έβγαίνε επικεφαλής η Παπαρήγα και έλεγε σε ερώτηση δημοσιογράφου: γίνεται και στο διπλανό, λέει, δήμο κινητοποίηση. Είναι προβοκατόρικες οι κινητοποιήσεις. Καμία δήλωση τότε οι ταξικές δυνάμεις και οι ταξικοί αγωνιστές.

Άκουσα και κάτι άλλο σήμερα. Ότι σε αυτό... καλά, εγώ δεν είμαι απ' τα παιδιά που σταματάω. Έχει χρώμα και άρωμα μου είπε ο συνάδελφος της Λάρισας. Ναι έχει χρώμα και άρωμα η τοποθέτηση του συνάδελφου της Λάρισας διότι λέει ότι οι εργαζόμενοι, ακούστε πώς κρίνονται, αυτοί που έρχονται, οι αορίστου χρόνου οι εργαζόμενοι πληρώνανε, λέει, 60 ευρώ, δεν γνωρίζανε τον Πρόεδρο του Συλλόγου, άρα αφού δεν πήραν τα διαπιστευτήρια οι εργαζόμενοι ποιος είναι ο Πρόεδρος και πού θα πάνε, δεν πρέπει να γραφτούν σε ένα νομό, να γραφτούν οι εργαζόμενοι.

Βεβαίως στον Τύρναβο υπογράψανε οι συνάδελφοι, ψηφίζανε στον Τύρναβο, με απολυμένους εργαζόμενους τους βάζανε και ψηφίζανε στον Τύρναβο. Τους συμβασιούχους. Τους οκταμηνίτες στην Λάρισα ψηφίζανε αλλά όχι όλοι, συγκεκριμένοι εργαζόμενοι οκταμηνίτες στη Λάρισα. Βεβαίως, δεν πειράζει, να μην με ψηφίσει το Συνέδριο που έρχεται αν λέω ψέματα.

Βεβαίως, συνάδελφοι, εγώ κλείνω με αυτό, γιατί δεν με αφήνουν να μιλήσω. Το λέω σε όλο το σώμα. Ψάχτε να βρείτε αλλού προδότες. Η ΠΑΣΚΕ ΟΤΑ δυναμικά, αποφασιστικά, στηρίζει τους εργαζόμενους αληθινά.

Είμαστε στην πρώτη μάχη του αγώνα. Ελάτε και μην ξεπουλάτε τους συμβασιούχους.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος ο Πετρόπουλος έχει το λόγο, μετά είναι ο συνάδελφος Πολυζώης και κλείνει ο συνάδελφος Καραγιαννάκης. Κανείς άλλος.

κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Λοιπόν, αγαπητοί συνάδελφοι, το θέμα είναι το Οργανωτικό Συνέδριο σαφώς, όμως ακούγοντας τον συνάδελφο τον Τράκα προηγουμένως στο βήμα και τον τρόπο με τον οποίο επιτέθηκε κατά καιρούς και τώρα στις δυνάμεις της ΔΑΣ, θέλω να διαβάσω ένα κείμενο και να το αφήσω στην κρίση σας για να προχωρήσω στην τοποθέτησή μου.

«Το Διοικητικό Συμβούλιο, λοιπόν, του Συλλόγου Εργαζομένων του Δήμου Νίκαιας συγχαίρει τον Ιωακείμιδη Γιώργο για τη νίκη του στις δημοτικές εκλογές. Ευχόμαστε ολόψυχα καλή επιτυχία στο έργο του και ελπίζουμε στην καλύτερη δυνατή συνεργασία ώστε να αντιμετωπιστούν τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και οι δημότες του ενιαίου Δήμου Νίκαιας - Ρέντη.

Σήμερα έκλεισε και επίσημα η εποχή Μπενετάτου αλλά τα προβλήματα που αφήνει ως παρακαταθήκη στο νέο δήμαρχο είναι αναρίθμητα. Το Δ.Σ. με την εμπειρία και τις δυνάμεις που διαθέτει θα βοηθήσει τον κ. Ιωακείμιδη στον Γολγοθά που τον περιμένει με την ελπίδα - στον Γολγοθά που τον περιμένει, επακριβώς, το διαβάζω αυτολεξεί- ότι τα ερείπια που άφησε πίσω του ο απερχόμενος δήμαρχος θα είναι σύντομα μια θλιβερή ανάμνηση». Στο Προεδρείο για το αληθές των λεγομένων.

Λοιπόν, αγαπητοί συνάδελφοι, ποια πρέπει να είναι η πρόταση; Ποια πρέπει να είναι η πρόταση; Θα σου πω συνάδελφε Κοτσίρα και σένα κάτι προκαταβολικά. Θα σου πω λοιπόν, θα σας πω και για τον εργολάβο, βεβαίως. Θα σας πω.

Λοιπόν, αγαπητέ συνάδελφε Κοτσίρα λοιπόν, άκουγες και χειροκρόταγες τον εκπρόσωπο της ΠΑΣΚΕ στο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ που προέρχεται απ' την Ομοσπονδία Νομαρχιακών Υπαλλήλων, τον συνάδελφο τον Δόλγυρα, ο οποίος έχει καταστατικό που ψηφίζουν όλοι οι συμβασιούχοι, ήρθε στο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ με τους ψήφους των συμβασιούχων και δεν μπήκε ούτε ένα θέμα νομιμότητας ή καταστρατήγησης καταστατικών.

Αυτή είναι η επιλεκτική πολιτική που κάνετε, όπου ο καθένας θέλει. Σε άλλα σωματεία η ΠΑΣΚΕ λέει στον Κορυδαλλό ψήφισε να είναι οι συμβασιούχοι, στα Γιάννενα ψήφισε να είναι οι συμβασιούχοι, στην Ηλιούπολη ψήφισε να είναι οι συμβασιούχοι. Γιατί δεν ψηφίζει στην ΠΟΕ - ΟΤΑ, που κρίνεται το σύνολο του κλάδου; Γιατί είναι κεντρική πολιτική επιλογή τους.

Θέλουμε να υπάρχει διαιρεμένος και διασπασμένος ο κλάδος μπροστά στην υπόθεση που ανοίγεται μπροστά μας και που λέγεται Καλλικράτης και που θα μας κάνει όλους συμβασιούχους. Γιατί ποιο είναι το χαρακτηριστικό του συμβασιούχου, αγαπητοί συνάδελφοι; Είναι η εργασιακή ανασφάλεια. Πέστε μου ποιος από σας εδώ σήμερα νιώθει εργασιακά ασφαλής, ότι αύριο θα υπάρχει ο μισθός του, ότι αύριο θα υπάρχει η θέση του, ότι αύριο θα υπάρχει η σύνταξή του; Ακόμα και με τους οικονομικούς όρους είμαστε συμβασιούχοι και θα γίνουμε και με πραγματικούς όρους.

Και όσο καθυστερούμε να εντάξουμε στις δυνάμεις μας αυτούς τους συναδέλφους υπονομεύουμε το ενιαίο του αγώνα. Προσέξτε αγαπητοί συνάδελφοι, για να μην μπερδευτούμε. Δεν είναι το παν να γραφτούν οι συμβασιούχοι. Είναι η αρχή, είναι η βάση, είναι η ενότητα σε επίπεδο δουλειάς.

Ξέρετε τι κουβεντιάζουμε; Έχουμε κάνει εδώ το αυτονόητο βουνό. Δηλαδή σε έναν εργασιακό χώρο με τον ίδιο εργοδότη οι ίδιοι άνθρωποι επειδή έχουν άλλη σχέση εργασίας δεν έχουν την ενιαία συνδικαλιστική έκφραση. Όταν αυτό στα σωματεία του ιδιωτικού τομέα έχει λυθεί. Δουλεύεις δυο μήνες, γίνεσαι μέλος σε όποιο σωματείο θέλεις. Και εμείς κουβεντιάζουμε από Συνέδριο σε Συνέδριο την εγγραφή, αντί να πάρουμε αποφασιστικά τη θέση ότι όλοι οι εργαζόμενοι, ανεξάρτητα από σχέση εργασίας, να εγγράφονται στα σωματεία με όλα τα δικαιώματα.

Θα σας πω ένα ζήτημα που θα θιγεί για να βάλλουμε κατά του προσώπου μου οι συνάδελφοι από την ΠΑΣΚΕ. Εγώ δουλεύω σε ένα δήμο λοιπόν που όταν πήγα πριν από 11 χρόνια βρήκα ανθρώπους ενοικιαζόμενους απ' τον εργολάβο που δούλευε άλλα 10 χρόνια πριν από μένα.

Αυτούς τους ανθρώπους κατηγορούμε σήμερα ότι τους έχω γράψει στο Σωματείο, ότι ψηφίζουν και αυτό είναι το αμάρτημά μου. Θα πω όμως κάτι προκαταβολικά και ας πει ό,τι θέλει ο Θέμης. Ότι εμείς έχουμε καταφέρει να περιγράψουμε στη σύμβαση με τον εργολάβο ότι οι ενοικιαζόμενοι υπάλληλοι να πληρώνονται με την συλλογική σύμβαση της ΠΟΕ - ΟΤΑ. Και ακόμα η ΠΟΕ - ΟΤΑ δεν έχει καταφέρει να υπογράψει ενιαία συλλογική σύμβαση για τους εργαζόμενους.

Τελειώνω αγαπητοί συνάδελφοι. Το ζήτημα, αγαπητοί συνάδελφοι, για το οργανωτικό του θέματος. Το ένα λοιπόν η βάση είναι η ενότητα σε επίπεδο πρωτοβάθμιου. Το δεύτερο είναι ο προσανατολισμός των συνδικάτων, όρος νίκης για την επόμενη φάση. Θέλουμε τα συνδικάτα να διακόψουν την πολιτική ουδετερότητα, να πάρουνε θέση, ανοιχτή καταγγελία στα κόμματα αυτά και στους στηριχτές τους, που βασανίζουν τη ζωή μας, που παίρνουν μέτρα απέναντι σε μας και στα παιδιά μας.

Πολιτική στράτευση, εγκατάλειψη των κομμάτων αυτών που μας καταδικάζουν καθημερινά. Αλλαγή των συσχετισμών. Πολιτική προοπτική πέρα και έξω από την προοπτική που κινηθούμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ο Πολυζώης Σπύρος έχει το λόγο.

Σπ. ΠΟΛΥΖΩΗΣ: Από τους Παιδικούς Σταθμούς του Δήμου της Αθήνας. Ευτυχώς ο Αδαμόπουλος είχε άγχος ότι έξω γίνονται επεισόδια και τα έφερε εδώ μέσα. Να κάνουμε λίγο...

Συνάδελφοι, το σημερινό Συνέδριο είναι το Καταστατικό. Κατατέθηκαν σοβαρές προτάσεις. Η Γραμματεία Αθλητισμού και Πολιτισμού, η Γραμματεία Δημοτικής Αστυνομίας, οι Πόροι, το αν θα γίνεται η παρακράτηση συνδρομής από τους εγγεγραμμένους ή από τους ψηφισάντες.

Είναι πολύ απλό αυτό, λύνεται με την Ενιαία Αρχή Πληρωμών κατευθείαν. Όποιος είναι μέλος Σωματείου πληρώνει, αλλά το πιο σημαντικό ήτανε η Γραμματεία Διεθνών Σχέσεων, διότι τους συναδέλφους τους απασχολεί το αν θα δημιουργηθούνε σχέσεις επικοινωνίας και συνεργασίας με τα συνδικάτα των άλλων ευρωπαϊκών χωρών αλλά και άλλων χωρών εκτός Ευρώπης, που ζουν σήμερα μια νέα πραγματικότητα. Κοροϊδευόμαστε.

Από το προηγούμενο Συνέδριο της Ρόδου ξέρουμε πολύ καλά ότι το θέμα για το Συνέδριο το σημερινό είναι ένα. Η εγγραφή ή μη των

συμβασιούχων. Οι συνάδελφοι εργαζόμενοι συμβασιούχοι είναι καλοί να γράφονται στα πρωτοβάθμια σωματεία, να ψηφίζουν για τα πρωτοβάθμια σωματεία, να μας βγάζουν προέδρους και να ερχόμαστε στις συσκέψεις προέδρων και στις περιφερειακές συσκέψεις που θα θεσμοθετηθούν, αλλά δεν έχουν δικαίωμα να ψηφίζουν για την Ομοσπονδία.

Θα τους καλούμε να συμμετέχουν στις απεργιακές κινητοποιήσεις γιατί από ό,τι ακούστηκε εδώ πέρα απ' την πλειοψηφία δεν συμμετέχουν οι μόνιμοι. Γιατί δεν συμμετέχουν; Γιατί τους κόβονται τα χρήματα ή γιατί δεν τους εμπνέει το πλαίσιο.

Φοβόμαστε μάλλον να αγωνιστούμε γι' αυτούς ή γιατί τους θέλουμε μόνο να τους χρησιμοποιούμε ως επιχείρημα πρώτο ή δεύτερο στην αφίσα τακτοποίηση των συμβασιούχων και καμιά απόλυση; Εμείς συνάδελφοι ως ΔΑΚΕ είχαμε καταθέσει και στο προηγούμενο Συνέδριο και το καταθέσαμε και σήμερα, ότι για να δεχθούμε οποιαδήποτε καταστατική τροποποίηση η πρώτη που θα πρέπει να γίνει και να εγκριθεί ομόφωνα είναι η εγγραφή των συμβασιούχων, αλλιώς δεν συζητάμε για τα υπόλοιπα.

Δυστυχώς η πλειοψηφία της Ομοσπονδίας απ' τη μία κατηγορούσε στη Ρόδο ότι κάποιιοι δεν θέλουν να γίνει ουσιαστικός διάλογος, αλλά θα πρέπει όλο αυτό το μεσοδιάστημα από το προηγούμενο Συνέδριο μέχρι σήμερα να γίνουν οι συζητήσεις, οι διαπραγματεύσεις κτλ., ώστε να καταλήξουμε κάπου κοινά.

Ο Πρόεδρος, ο Μπαλασόπουλος ο Θέμης, αναγνώριζε ότι το πρόβλημα είναι υπαρκτό, αλλά δεν το συζητάμε. Φοβόμαστε και να συζητήσουμε για τους συμβασιούχους. Πρέπει άμεσα να συνειδητοποιήσουμε ότι οι συμβασιούχοι συνάδελφοι δεν είναι ούτε εχθροί μας, ούτε αποτελούν την εργασιακή αριστοκρατία του χώρου.

Πρέπει όλοι μαζί να συμφωνήσουμε ότι η εγγραφή στη δύναμη της Ομοσπονδίας είναι μία απόφαση που δεν ξέρω αν κάποτε δώσει τη δυνατότητα να τακτοποιηθούν, σίγουρα μπορεί να μας ενώσει να διεκδικήσουμε την ενιαία πληρωμή τους, όπως και ζητάμε για άλλες αρχές.

Και καλώ τους φίλους της ΠΑΣΚΕ γιατί από ό,τι φαίνεται τελικά οι άλλες οι παρατάξεις θα συμφωνήσουν, να ψηφίσουν την εγγραφή των συναδέλφων συμβασιούχων, διότι δεν μπορώ να δεχθώ το ότι ο φίλος ο

Χάρβας θα πάει στη χωματερή αύριο και θα πει ότι κατάφερε και έκανε τον Μπουραντώνη εθνικό προπονητή της Εθνικής Ομάδος της ΠΟΕ - ΟΤΑ, αλλά δεν κατάφερε να τακτοποιήσει τους συμβασιούχους, να γράψει τους συμβασιούχους στην Ομοσπονδία κάνοντας όλες αυτές τις μέρες απεργιακή κινητοποίηση γιατί απολύθηκαν οι συμβασιούχοι.

Και βέβαια θα πρέπει και οι φίλοι της ΠΑΣΚΕ να ξεκολλήσουνε από την φράση που ειπώθηκε σε ένα Γενικό Συμβούλιο, το ότι είναι στην Ομοσπονδία για να ελέγχουν το κυβερνητικό πρόγραμμα αν θα εκτελεστεί. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Καραγιαννάκης έχει το λόγο και να ετοιμάζεται ο συνάδελφος ο Αδαμόπουλος. Θα πάμε ανάποδα τώρα τις παρατάξεις.

Θ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Να ξεκινήσω Πρόεδρε; Ευτυχώς που είμαστε όλοι στη σημερινή διαδικασία έτσι ώστε να καταλάβουν και αυτοί οι οποίοι στο προηγούμενο Συνέδριο απείχαν εσκεμμένα, αυτοί οι οποίοι παραπληροφόρηθηκαν και παραπληροφόρησαν σχετικά με τις προτάσεις και τις προθέσεις των συνέδρων του περασμένου αλλά και του σημερινού Συνεδρίου.

Γίνεται ένας εσκεμμένος συσχετισμός μεταξύ του δικαιώματος το να ψηφίζει ώστε να εκλέγει και να εκλέγεται ο συνάδελφος εργαζόμενος με ελαστικές σχέσεις εργασίας και του συνδικαλιστικού δικαιώματος όλων μας να τακτοποιηθεί και να μην απολυθεί. Δύο έννοιες οι οποίες φυσικά μπορεί να είναι παράπλευρες, αλλά όσο παράπλευρες και να είναι, είναι πολύ διαφορετικές.

Ξέφυγαν από τα στόματα κάποιων πριν από λίγο. Αυτοί οι οποίοι δόθηκαν κόπτονται ώστε να μην απολυθούν αυτοί οι συνάδελφοι. Έγραψαν σε κάποια κείμενα: αυτό το Συνέδριο, λένε, θα πρέπει να συμπεριλάβει σε καταστατική διάταξη την εγγραφή των εργαζομένων αυτών στα πρωτοβάθμια σωματεία. Ποιος έχει αντίρρηση εδώ μέσα;

Υπάρχει αντίρρηση στο να γραφτούν οι συνάδελφοι στα πρωτοβάθμια σωματεία; Υπάρχει αντίρρηση ώστε αυτοί οι συνάδελφοι να έχουν το δικαίωμα του εκλέγειν και του εκλέγεσθαι στα πρωτοβάθμια; Όχι. Πού υπάρχει αντίρρηση και θέλουμε καταστατική διάταξη; Να διευκολύνει το Συνέδριο αυτούς τους ανθρώπους ώστε να γίνει καταστατική διάταξη.

Για ποιο λόγο; Ποιο λόγο; Ποιος είναι ο λόγος; Κανείς δεν τον λέει, να πειστούν και οι υπόλοιποι που ίσως έχουν αντίρρηση. Για να τακτοποιηθούν; Για να μην απολυθούν; Αυτά τους λέτε; Και όταν έκανε απεργιακή κινητοποίηση γι' αυτό ακριβώς το περιεχόμενο η Ομοσπονδία γιατί δεν ψηφίζατε την απεργία; Μην παγώνετε, έτσι είναι τα πράγματα. Έτσι είναι.

Η τελευταία απεργία, για να μην πω και κάποιες άλλες προηγούμενες, είχαν αυτό το περιεχόμενο ή όχι; Να μην απολυθεί κανείς, να τακτοποιηθούν όλοι οι συνάδελφοί μας, οι οποίοι είναι με ελαστικές σχέσεις εργασίας; Γιατί δεν το ψηφίσατε; Γιατί δεν το ψηφίσατε; Πού είναι ο πόνος σας; Μόνο στο να εγγραφούν και να γίνει καταστατική διάταξη ώστε να εκλέγονται και να εκλέγουν στην Ομοσπονδία; Μήπως τους έχετε παραπλανήσει με αυτού του είδους την παρατυπία, για να μην πω κάτι άλλο;

Και δεν πιστεύω απ' αυτούς να υπάρχει τέτοιου είδους εκβιαστικό δίλημμα προς εσάς. Βεβαίως όταν το Πρωτοβάθμιο Σωματείο είναι μέλος της Ομοσπονδίας τα μέλη του τα καλύπτει όλα, ναι ή όχι; Μην λέτε λοιπόν παραμυθάκια. Τα παιχνιδάκια τέλος. Τέλος.

Ακούστηκαν και κάποια άλλα πράγματα τα οποία φυσικά θα οξύνουν λίγο προς το τέλος ενός Συνεδρίου που πήγε να γίνει ήρεμο, τέλος πάντων, είχε και κάποιους διαξιφισμούς. Ακούστηκαν κάποια πράγματα από τον προτελευταίο ομιλητή που θέλει απαντήσεις, ήθελε απαντήσεις σε σχέση με τον εργολάβο.

Οι εργολάβοι της περιοχής του οι οποίοι έκανε προσπάθειες ο συνάδελφος να πληρώνονται με τη συλλογική σύμβαση εργασίας ποιανού; Της ΠΟΕ - ΟΤΑ, της κακιάς, της ξεπουλημένης. Αυτηνής της ΠΟΕ - ΟΤΑ που έκανε τώρα πάλι απεργία γι' αυτή τη συλλογική σύμβαση και δεν την ψήφισε την απεργία.

Αυτή είναι η ιστορία όλη με τον εργολάβο. Αυτή είναι η ιστορία όλη, γι' αυτή τη συλλογική σύμβαση που ήταν δύο τα ζητούμενα τα μεγάλα. Η συλλογική σύμβαση εργασίας που υπάρχει λύση μπροστά μας και οι απολύσεις των εργαζομένων με ελαστικές σχέσεις εργασίας. Δεν τα ψηφίσατε. Θέλουμε αύριο να ακούσουμε, εκτός απ' αυτού του είδους το περιεχόμενο το σημερινό, της καταστατικής διάταξης, και το πολιτικό περιεχόμενο. Εγώ

περιμένω αύριο να το ακούσω, γιατί σήμερα τουλάχιστον ως τυπική διαδικασία δεν μας πείσατε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Αδαμόπουλος έχει το λόγο απ' τις Παρεμβάσεις. Αυτοσυγκράτηση στο χρόνο στους επικεφαλείς των παρατάξεων. Να μην πούμε το πεντάλεπτο. Μετά είναι ο συνάδελφος Χαρίσης.

κ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Αυτοσυγκράτηση στο χρόνο. Εμείς δεν μιλήσαμε στην αρχή, θα μας συγκρατήσετε μάλλον και τώρα στο τέλος και επιπλέον τσαλακώσατε και τα χαρτιά μου εδώ πέρα και δεν θα τα διαβάζω και καλά. Από τις κοκορομαχίες.

Βλέπω, κοιτάξτε να δείτε συνάδελφοι, εδώ πέρα υπάρχει μία κρίση που φάνηκε και στην προηγούμενη ιστορία. Εδώ είμαστε ένα σώμα που εγώ δεν θα έλεγα γερασμένο, είμαστε όμως ένα σώμα το οποίο έχει εκλεγεί πριν τρία χρόνια στην προ μνημονίου εποχή, τότε που πολλοί συνάδελφοι εδώ πέρα τρέχανε να εκλέξουν τη νέα ελπίδα Ντογάπ, και αυτή η ελπίδα όχι απλά είχε καταρρεύσει, σήμερα ζούμε μια καθαρά κατοχική κυβέρνηση, η οποία χτυπάει αδιακρίτως παιδιά, δωδεκάχρονα, δεκαπεντάχρονα, από το πρωί, μέχρι φοιτητές, νέους και γέρους που αυτή τη στιγμή είναι στον Ευαγγελισμό, για να καθαρίσει την πόλη, διότι αύριο θα υποδεχθεί το μεγάλο αφεντικό, τον Πρόεδρο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Μπορεί να το αντιμετωπίσει αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα με αυτή τη σύνθεση και με αυτή την κρίση; Ή θα αφήσουμε τα παιδιά να τα τσαλακώνουνε; Εκεί έξω φύσαγε αέρας. Εκεί έξω 15χρονα φώναζαν «η χούντα δεν τελείωσε το '73». Εκεί έξω συγκρούονταν για πράγματα που έπρεπε να συγκρουόμαστε εμείς.

Και εμείς απλά φορέσαμε τα κουστούμια μας και τις γραβάτες μας να 'ρθούμε να συζητήσουμε εδώ άντ' γι' άλλων. Για τη δεύτερη κατηγορία εργαζομένων που έχουμε στους δήμους μας και ξεπερνάνε 35 και 40 χιλιάδες και δεν ξέρουμε πού θα φτάσουμε.

Να συζητήσουμε για ορισμένα ζητήματα καταστατικά και οργανωτικά, τη στιγμή που όλοι ξέρουμε ότι το συνδικαλιστικό κίνημα σε αυτή τη φάση του είναι παρωδία πια. Καταρρέει. Και αν δεν το αντιληφθούμε θα καταρρεύσουμε και εμείς μαζί με αυτό. Η ελπίδα δεν θα πεθάνει βέβαια.

Και ξεκινήσαμε και ανάποδα τη συζήτηση, εντελώς ανάποδα. Και βέβαια δεν είναι τυχαίο. Οι περισσότεροι από μας βλέπουν τη θέση τους σαν στοιχείο να φτιάξουν ένα βιογραφικό, να γίνουν δήμαρχοι ή νομάρχες ή και βουλευτές. Δεν βλέπουν την ευθύνη απέναντι στον κόσμο, σε αυτό που έρχεται και σ' αυτό που γίνεται.

Το οργανωτικό ζήτημα που ερχόμαστε πρώτα να συζητήσουμε θα έπρεπε να προηγηθεί στο πολιτικό ζήτημα, γιατί δεν είναι οργανωτικό - καταστατικό αυτό που πρέπει να συζητήσουμε, είναι πάνω απ' όλα πολιτικό. Πολιτικό με την έννοια, συνάδελφοί μου, τι; Συνδικαλιστικό, εργατικό κίνημα χρειαζόμαστε σήμερα στην εποχή της βαρβαρότητας, της γαλέρας και του μεσαίωνα που στρώνουμε, που την βλέπουμε καθημερινά.

Χρειαζόμαστε ένα συνδικαλιστικό κίνημα όπως το ξέραμε; Όχι βέβαια. Χρειαζόμαστε ένα κίνημα πρώτα απ' όλα που θα έχει καθαρά τον πολιτικό στόχο και θα τον πολεμάει κάθε μέρα όχι στα χαρτιά. Αγωνιζόμαστε για να ακυρώσουμε το μνημόνιο, για να επαναφέρουμε το ένα και το άλλο, αλλά θα συγκρουόμαστε πραγματικά. Όχι στα λόγια. Θα κάνουμε απεργίες πραγματικές ή θα βρίσκουμε εκείνες τις μορφές και όχι για τα λόγια.

Διότι αυτό μέχρι τώρα γίνεται και γι' αυτό μεγαλώνει και η καχυποψία και η δυσπιστία και γι' αυτό δεν μας εμπιστεύονται οι εργαζόμενοι. Και γι' αυτό οι περισσότεροι συνάδελφοι που εκλέγονται σε τέτοια σώματα είναι προϊόντα μηχανισμών και το ξέρετε πολύ καλά, συνάδελφοι. Ότι οι περισσότεροι είναι προϊόντα μηχανισμών.

Δεν βγαίνουν με τις πραγματικές θελήσεις και τις ανάγκες των εργαζομένων και ας κοιτάξει ο καθένας τον εαυτό του στον καθρέφτη και ας κοιτάξει μέσα την ψυχή του αν δεν είναι πραγματικά έτσι.

Ερχόμαστε λοιπόν να απαντήσουμε. Να απαντήσουμε σε τι; Πρέπει πρώτα απ' όλα για να αντιμετωπίσουμε αυτή την κατάσταση να λύσουμε το ζήτημα ότι δεν μπορούμε να πηγαίνουμε με δυο κατηγορίες εργαζομένων. Κατηγορίες εργαζομένων που πληρώνονται φθηνά. Γι' αυτό τους προσλάβανε τόσα χρόνια. Με μπλοκάκια, με 500, με 600 ευρώ, με 400 και θα κατεβάσουνε.

Εργαζόμενους που αναγκάζονται να γλείφουνε, να γλείφουν, να φιλήσουν και κατουρημένες ποδιές για να εξασφαλίσουν ένα μεροκάματο,

να μπορούν να φάνε, γιατί σε τέτοια κατάσταση. Εργαζόμενους που τι να κάνουμε; Τους έχει καταντήσει αυτή η πολιτική χρόνια να είναι και όμηροι πολιτικά.

Κοβόμαστε απλώς να ψηφίζουν; Ποιες μάχες δώσαμε να πληρώνονται ίδια; Και αυτά είναι σήμερα τα επίδικα και τα ζητούμενα. Θα τα αντιμετωπίσουμε; Εάν δεν τα αντιμετωπίσουμε δεν έχουμε καμία ελπίδα. Καμία ελπίδα από δω και πέρα.

Τι χρειάζεται κατά τη γνώμη μας να γίνει γενικά; Πρέπει, όσοι τουλάχιστον πιστεύουμε, δεν πιστεύω ότι το πιστεύουν όλοι, και δεν πιστεύω ότι μπορούν να το εκφράσουν όλοι, απευθύνομαι σε εκείνους τους συναδέλφους που πραγματικά υπάρχει η ελπίδα σήμερα, ακόμα και μεγαλύτερους σε ηλικία, να βάλουμε πλάτη, να βγάλουμε το κάρο απ' τη λάσπη, γιατί θα πνιγούμε όλοι. Τη λάσπη της νέας κατοχής που είναι στη χώρα μας. Τη λάσπη του εργασιακού μεσαίωνα. Τη λάσπη της ομηρίας.

Ας αφήσουμε να ψάχνουμε κουκιά για να φτιάχνουμε κουστούμια και γραβάτες για κάτι άλλο. Ας δούμε την πραγματική εικόνα με τα μάτια. Είχα συναισθηματική φόρτιση πριν συνάδελφοι, γιατί είχα δυο παιδιά στο δρόμο. Ένα 15χρονο και ένα φοιτητή, που δεν προλάβανε να βγουν από το ΜΕΤΡΟ και τους τσακίσανε. Και έπρεπε να πάω να τους ελευθερώσουμε. 70 ομάδες ήταν έξω της Χρυσής Αυγής μαζί με τα ΜΑΤ. Δεν ντρέπεστε; Δεν ντρέπεστε εσείς συνάδελφοι αν συμβαίνουν τέτοια πράγματα στη χώρα σας; Δεν ντρέπεστε να είστε συνδικαλιστές;

Εγώ πιστεύω ότι ντρέπεστε αλλά θα πρέπει αυτό να το αποδεικνύουμε στην πράξη και όχι να σφυράμε αδιάφορα και όχι να λέμε δεν αφορά εμάς, αφορά κάτι άλλους. Χρειάζεται λοιπόν ένα κίνημα, εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα που θα γράψει πρώτα στις σημαίες του το επίδικο ζήτημα: δεν είναι μονόδρομος. Δεν είναι μονόδρομος αυτό που προσπαθούν να μας πείσουν. Δεν τα φάγαμε μαζί τα λεφτά.

Μονόδρομος είναι αυτός για το κεφάλαιο. Υπάρχουν πολιτικές λύσεις σήμερα και όχι μόνο γενικά η επανάσταση. Υπάρχουν λύσεις, υπάρχουν πολιτικές λύσεις. Να σταματήσουν να πληρώνονται οι τοκογλύφοι, να διαγραφεί το χρέος, να εθνικοποιηθούν οι τράπεζες που κρατούν το μεγαλύτερο μέρος.

Υπάρχουν λύσεις. Λύσεις να μπορούμε να πάρουμε μισθούς, να μπορεί να υπάρχει ενιαία δουλειά, για να μπορεί να τονωθεί η οικονομία. Να φύγει αυτή η χώρα απ' αυτή τη σκλαβιά που την αλυσοδένουνε.

Δεν μπορεί εμείς να συζητάμε μόνο για την ψήφο μερικών χιλιάδων όταν ξέρουμε και μας ανακοίνωνε ο Υπουργός ότι 35 χιλιάδες θα εκκαθαριστούν μέχρι το τέλος του '11. 200 χιλιάδες λιγότερο θα είναι το δημόσιο λέει ο Ραγκούσης. Ποιος θα δώσει αυτή τη μάχη; Οι δικηγόροι; Ο Νικολιτσόπουλος, ο Μητρόπουλος και δεν ξέρω εγώ ποιοι άλλοι;

Αυτοί που πέρα ότι είναι εκμεταλλεζόμενοι διπλά θα τους αφήσουμε έρμαιο στις αγωγές στα δικαστήρια και στη βιομηχανία των δικηγόρων. Θα την δώσουμε εμείς; Και δεν θα την δώσουμε συναισθηματικά, θα την δώσουμε πολιτικά, γιατί έρχεται και η σειρά μας. Αυτό να είστε σίγουροι. Όποιος νομίζει ότι υπερασπίζει το κουραδόκαστρο της μονιμότητας σε αυτή την εποχή είναι βαθιά γελασμένος.

Εάν δεν την δώσουμε αυτή την μάχη εγκληματούμε και για τον ίδιο τον εαυτό μας, όχι για τα παιδιά μας και για την κοινωνία όλη. Να λοιπόν γιατί, συνάδελφοι, πρώτα απ' όλα χρειαζόμαστε ένα άλλο εργατικό κίνημα με πολιτικούς στόχους. Πολιτικό κίνημα. Μόνο έτσι ανατρέπεται αυτή η πολιτική. Και ενωτικό βεβαίως και ταξικό βεβαίως.

Δεύτερον: θα πρέπει να ενωθεί η τάξη. Και η τάξη δεν μπορεί να ενωθεί μόνο πολιτικά. Θα υπάρχουν διαφορές. Πρέπει να ενωθεί πρώτα απ' όλα με το αδύνατο κομμάτι, το πιο εκμεταλλεζόμενο. Με εκείνο το κομμάτι που μπορεί να σπρώξει τα πράγματα. Πώς θα το κάνει αυτό;

Εάν δεν είναι οργανωμένο συνδικαλιστικά; Μας ενδιαφέρουν οι συγκυριακές πλειοψηφίες που μπορεί κάποια φορά να διαμορφώνονται εάν δεν έχουμε τους ίδιους μήνες στη δουλειά κτλ.; Βεβαίως είναι ένα ζήτημα. Δεν είναι το κύριο όμως, γιατί καλά είπε ένας συνάδελφος πριν: τα συνδικάτα είναι δομημένα άλλες εποχές, μεταπολεμικά, υπήρχαν και άλλωστε στον αιώνα.

Κατά συνέπεια θα πρέπει να δούμε τα συνδικάτα ενιαία, ταξικά, πολιτικά και με άλλες μορφές και διαδικασίες, ώστε να μην διαμορφώνονται και συγκυριακές πλειοψηφίες.

Κατά συνέπεια, συνάδελφοι, αυτό είναι το πρώτο ζήτημα που θα πρέπει να λύσει ένα πολιτικό οργανωτικό Συνέδριο. Το ζήτημα της ενιαίας έκφρασης και της δομής για να μπορέσει να αντιπαλέψει την κατάσταση.

Και δεύτερο και ουσιαστικότερο ζήτημα, συνάδελφοι, είναι το ζήτημα της δημοκρατίας. Ποιος αποφασίζει; Πού είμαστε; Οι απεργίες ανοίγουν και κλείνουν έτσι. Για ποια δημοκρατία μιλάμε όταν αυτή αφήνεται στα χέρια πέντε ανθρώπων ή μιας Εκτελεστικής ή μιας συγκυριακής απόφασης σε ένα όργανο; Όταν δεν έχει αποφασιστικό ρόλο ο εργαζόμενος και η βάση που χάνει το μεροκάματο και τη δουλειά του, που κινδυνεύει να μην είναι αύριο;

Θα εφαρμόσουμε λοιπόν τέτοιες μορφές, πραγματικά δημοκρατικές; Θα εφαρμόσουμε Συμβούλια Αντιπροσώπων που μαζί με το Γενικό Συμβούλιο θα αποφασίζουν και για το πρόγραμμα και για την έναρξη και για τις μορφές και το πώς θα κλείνει ένας αγώνας και όχι θα το αφήνουμε σε αυτούς που κάθε φορά ηθελημένα ή αθέλητα καταλήγουν σε διάφορα νυχτερινά κομπριμί με την εξουσία.

Εάν δεν τα λύσουμε αυτά τα πράγματα δεν μπορούμε να πάμε πουθενά. Και αν δεν μπορούμε να πάμε πουθενά θα πάνε άλλοι συνάδελφοι. Να είστε σίγουροι. Γιατί η ελπίδα σε μια τέτοια κατάσταση δεν θα πεθάνει σε ένα υπόγειο συνεδρίου. Θα βρεθεί στους δρόμους που θα φυσάει πραγματικά φρέσκος αέρας όσος χρόνος και αν χρειαστεί.

Θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε και τα ζητήματα αυτά της γραφειοκρατικοποίησης. Τα είπε πολύ περιγραφικά μια συναδέλφισσα απ' τη Θεσσαλονίκη. Πραγματικά, εδώ πέρα είναι εκκολαπτήριο άλλων στελεχών. Εάν δεν λύσουμε το ζήτημα της θητείας, εάν δεν λύσουμε τα ζητήματα του ασυμβίβαστου, εάν δεν λύσουμε όλα αυτά τα πράγματα, στην ουσία δεν λύνουμε τίποτα.

Κατά συνέπεια, εμείς σαν Αγωνιστικές Κινήσεις - Συσπειρώσεις των ΟΤΑ, συνάδελφοι, έχουμε καταθέσει μια πολύ καθαρή και ολοκληρωμένη πρόταση και δεν την καταθέσαμε τώρα κάτω απ' το βάρος της συγκυρίας. Εδώ και 20 χρόνια το λέμε, γιατί βλέπαμε μακριά. Χαιρόμαστε που το βλέπουν και οι άλλες παρατάξεις τώρα. Χαιρόμαστε που κυρίως το βλέπει

όλος ο κόσμος. Βλέπει ο κόσμος ότι τι πραγματικά έρχεται και με ποιον θα πολεμήσει.

Με αυτή την έννοια νομίζω και απευθύνομαι στη συνείδηση των συναδέλφων της ΠΑΣΚΕ, νομίζω ότι μπορεί να διαμορφωθεί μια πλειοψηφία στο Συνέδριο που θα πάρει ουσιαστικές και καθοριστικές αποφάσεις για τα δύο αυτά ζητήματα. Τα δύο βασικά επίδικα. Το ζήτημα της ενιαίας έκφρασης, της εγγραφής όλων σε όλα τα επίπεδα και τα ζητήματα της δημοκρατίας, ποιος αποφασίζει και πού, με όλες τις άλλες πλευρές.

Εμείς σαν Αγωνιστικές Κινήσεις - Συσπειρώσεις στους ΟΤΑ αυτή την έκκληση κάνουμε, διότι έχουμε σκληρό και μακρύ δρόμο μπροστά μας, συνάδελφοι. Και ακόμα και αυτές οι πλειοψηφίες να μην διαμορφωθούν εδώ, θα διαμορφωθούν στη συνέχεια στα Σωματεία κάτω, στις Επιτροπές Αγώνα, διότι δεν μπορούμε πλέον να αναπνέουμε τέτοιο αέρα. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Χαρίσης έχει το λόγο.

Γ. ΧΑΡΙΣΗΣ: Συνάδελφοι, όσοι εργαζόμενοι έχουν πολιτικό κριτήριο και ταξικό αισθητήριο ακούνε ήδη τη βουή από το μέλλον για την κατάσταση που θα ζήσουμε το σύντομο επόμενο διάστημα. Και αν το συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπορέσει να αφουγκραστεί αυτή τη βουή, στο επόμενο Συνέδριο της Ομοσπονδίας ίσως θα είναι πολύ διαφορετικά τα πράγματα, εάν δηλαδή αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα θα μπορέσει να αντιστοιχηθεί με τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων ή θα ξεπεραστεί από τα ίδια τα πράγματα.

Διότι, συνάδελφοι, πριν ενάμισι χρόνο που συζητούσαμε στα Χανιά σχετικά με τις καταστατικές αλλαγές, και παρατηρώ ότι ένα σημαντικό τμήμα της πλειοψηφίας της Ομοσπονδίας ταυτίζεται με τις απόψεις που είχαν διατυπωθεί τότε, όταν τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά, γιατί πρέπει να ομολογήσουμε, συνάδελφοι, ότι σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα ανατράπηκαν πολλά.

Και ανατράπηκαν πολλά όχι μόνο όσον αφορά τα δικαιώματα των εργαζομένων. Ανατράπηκαν πολλά όσον αφορά και τις καθεστηκίεις αντιλήψεις που υπάρχουν μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Και δυστυχώς βλέπω ότι αντί να βλέπουν αυτή την πραγματικότητα, την μετά μνημόνιο εποχή, βλέπω ότι υπάρχει μία συμπαγής δύναμη η οποία, λες και δεν γίνεται

τίποτα γύρω της, προσπαθεί να ταυτιστεί με αυτά τα οποία έχουν ξεπεραστεί απ' την ίδια τη ζωή.

Και το λέω, συνάδελφοι, γιατί δεν θα την πατήσουμε, δεν θα την πατήσετε μόνο εσείς. Όλο το συνδικαλιστικό κίνημα θα ανατραπεί γιατί βλέπουμε ότι οι εργαζόμενοι, όχι μόνο στο δημόσιο τομέα, αλλά και οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα πολύ περισσότερο, η νεολαία, έχει στρέψει την πλάτη απέναντι σε αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα.

Και επειδή και αυτό ακόμα το συνδικαλιστικό κίνημα δεν το θέλουν η εργοδοσία και οι κυβερνήσεις, έχουμε μπει ήδη στη φάση όπου θέλουν να ξεμπερδέψουν με αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα.

Το γεγονός, συνάδελφοι, ότι καταργούνται οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας, καταργείται δηλαδή η καρδιά της συνδικαλιστικής διαπραγμάτευσης και της ύπαρξης του συνδικαλιστικού κινήματος, δεν είναι τυχαίο. Δεν είναι τυχαίο.

Θέλουν να ξεμπερδέψουν με τα συνδικάτα γιατί ακριβώς τα συμφέροντα τα οποία θέλουν να υπηρετήσουν, ακόμα και αυτά τα συνδικάτα τους δημιουργούνε το πρόβλημα. Και δυστυχώς βρίσκουν συμμάχους μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Γιατί, συνάδελφοι, τι άλλο προσφέρει αυτή η ανεκδιήγητη ηγεσία της ΓΣΕΕ όταν ο Πρόεδρος της συμμετέχει σε συναντήσεις με τους εργοδότες και την Τρόικα και μάλιστα χωρίς την ενημέρωση ούτε της ηγεσίας του συνδικαλιστικού κινήματος; Τι υπηρεσίες προσφέρει από το να στραφούν οι εργαζόμενοι, να δουν ότι τα συνδικάτα έχουν τελειώσει και δεν χρειάζεται πλέον η ένταξή τους σε αυτά;

Νομίζω, συνάδελφοι, ότι αυτό θα είναι και το πιο σημαντικό πρόβλημα που θα αντιμετωπίσουμε το επόμενο διάστημα. Θα θέλουν να ξεμπερδέψουν με το συνδικαλιστικό κίνημα. Και δεν πρέπει να τους διευκολύνουμε.

Και πολύ φοβάμαι ότι με τη στάση που κρατούνε πολλές δυνάμεις μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα διευκολύνουν αυτή την πολιτική, την οποία την διοχετεύουν τα κέντρα του μεγάλου κεφαλαίου, του διεθνούς χρηματιστηριακού κεφαλαίου και των πολιτικών τους εκπροσώπων.

Συνάδελφοι, δεν είναι τυχαία ότι δύο - τρεις ημέρες ξεκινήσανε συλλήψεις, ανακαλύψανε γιάφκες, επιβάλανε στρατιωτικό νόμο στο κέντρο

της Αθήνας, δημιούργησαν ένα κλίμα τρομοκρατίας, γιατί ακριβώς δουλεύουν με σχέδιο. Φοβούνται ότι η κινητοποίηση στις 15 του Δεκέμβρη μπορεί να είναι παρόμοια με την κινητοποίηση στις 5 του Μάη.

Και αν στις 5 του Μάη δημιούργησαν με τους νεκρούς, προσπάθησαν να ανακόψουν την λαϊκή οργή, τώρα με την ανακάλυψη των γιαφκών, με ένα κλίμα τρομοκρατίας προσπαθούν να σταματήσουν αυτή την οργή, διότι δυστυχώς ή ευτυχώς η ελληνική κοινωνία είναι ένα καζάνι που βράζει και μπορεί να μην συμμετέχουν σήμερα ενδεχόμενα στην κινητοποίηση, όμως δεν θα είναι ένα γεγονός, μπορεί να οδηγήσει σε ένα μαζικό κύμα οργής όλων των εργαζομένων στους δρόμους και αυτό ακριβώς είναι που φοβούνται.

Δυστυχώς τα συνδικάτα με την πολιτική που ακολουθούνε μέχρι σήμερα δεν μπορούν να ηγηθούνε αυτού του κινήματος, εάν δεν κάνουν μία ουσιαστική στροφή στη δράση τους. Και για να είμαι και πιο συγκεκριμένος, συνάδελφοι, στις κινητοποιήσεις που είχαμε το προηγούμενο διάστημα εάν κάποιος παρακολουθούσε τις απόψεις που εκφράζονταν από τα σωματεία, αυτά τα σωματεία που στείλανε αποφάσεις στην Ομοσπονδία ή άλλα σωματεία που μέσω τηλεφωνικών επαφών εκφράσανε τις απόψεις τους, ή άλλα σωματεία μέσω των συσκέψεων που πήγανε εκφράστηκαν οι απόψεις όλων των εργαζομένων, θα έβλεπε ότι διακατεχόμαστε από μία, βρισκόμαστε σε μία κατάσταση που θα έλεγε κάποιος ότι χρειάζεται ψυχιατρικής αντιμετώπισης το πρόβλημα.

Γιατί; Μπορούμε να δούμε από τους ίδιους ανθρώπους, από ίδιους χώρους, μπορούμε να δούμε εντελώς διαφορετικές απόψεις. Άλλοι λένε ότι θα έπρεπε να πάμε σε απεργίες διαρκείας, άλλοι λένε ότι πρέπει να πάμε σε άλλες μορφές πάλης, νέες μορφές πάλης, άλλοι ότι υπάρχει ηττοπάθεια, υπάρχει ένα κλίμα ότι οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να χάσουν άλλα μεροκάματα. Όλα όμως στρεφόταν γύρω από τις μορφές πάλης που θα χρησιμοποιήσουμε.

Συνάδελφοι, πρέπει να το ξεκαθαρίσουμε ότι το ζητούμενο δεν είναι οι μορφές πάλης. Το ζητούμενο είναι η ενεργή συμμετοχή των εργαζομένων στη δράση. Και εάν απ' τους 40 χιλιάδες εργαζόμενους που βρίσκονται στην περιφέρεια Αττικής το ¼ ή το 50% κατέβαινε στις συγκεντρώσεις δεν χρειαζόταν ούτε απεργία να κάνουμε.

Θα μπορούσε ακόμα και με ένα συλλαλητήριο να ανατρέψουμε αυτή την κατάσταση. Άρα συνάδελφοι δεν είναι το πρόβλημα οι μορφές. Το πρόβλημα είναι ότι το συνδικαλιστικό κίνημα από τα κάτω μέχρι τα πάνω αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα κρίσης.

Δεν είναι τυχαίο ότι στις συγκεντρώσεις δεν έρχονται οι αντιπρόσωποι που έρχονται σήμερα εδώ. Δεν έρχονται οι εκλεγμένες διοικήσεις των σωματείων. Πώς αυτοί οι συνάδελφοι θα έρθουν σήμερα να τοποθετηθούν για την κρίση που βιώνει το συνδικαλιστικό κίνημα όταν δεν παρευρίσκονται στις συγκεντρώσεις; Όταν δεν απεργούνε πολλοί απ' αυτούς και είναι απεργοσπάστες;

Αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα μπορεί να ανατρέψει αυτή την κατάσταση; Πιστεύω, συνάδελφοι, ότι η επίθεση που βιώνουμε τον τελευταίο χρόνο ανέδειξε και τα όρια του συνδικαλιστικού κινήματος. Ότι αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα έκλεισε τον κύκλο εάν συνεχίσει έτσι και αν δεν πάρει δραστικά μέτρα για να μπορέσει να ανατρέψει αυτή την κατάσταση.

Και ποια είναι τα δραστικά μέτρα, συνάδελφοι; Καταρχάς είναι η ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος. Ο περιορισμός της πολυδιάσπασής του, του συντεχνιακού προσανατολισμού, της κυριαρχίας του εργοδοτικού, του κυβερνητικού και του κομματικού συνδικαλισμού μέσα στα συνδικάτα.

Όταν, συνάδελφοι, μιλάμε ότι πρέπει να ανοίξουν οι πόρτες των συνδικάτων και να ενταχθούν όλοι οι εργαζόμενοι σε αυτά, δεν γίνεται γιατί αυτές οι δυνάμεις που το λένε -σας το υπογράφω- εάν συνεχίσει αυτή η κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος, μπορεί να αντιμετωπίσουν και πρόβλημα επιβίωσης, συνδικαλιστικά.

Μπορεί να αντιμετωπίσουν και πρόβλημα επιβίωσης διότι δυστυχώς στο πελατειακό κράτος που ζούμε όσο πιο αδύναμος νιώθει ένας εργαζόμενος τόσο μπορεί να στηριχθεί στην εξουσία.

Όμως συνάδελφοι δεν υπάρχει άλλος δρόμος, διότι εμείς σαν συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να δείξουμε σε αυτόν που είναι ο εργαζόμενος που έχει τα λιγότερα δικαιώματα, που είναι ο χειρότερα αμειβόμενος και εκμεταλλεούμενος εργαζόμενος, ότι μπορεί να αντιμετωπίσει αυτά τα προβλήματα μόνο εάν στηριχθεί στην οργανωμένη συλλογική δράση των

συνδικάτων και δεν μπορεί να τα αντιμετωπίσει όσο νομίζει ότι κάποιοι άλλοι έξω απ' αυτούς θα του λύσουν τα προβλήματα.

Γι' αυτό ακριβώς λέμε ότι πρέπει να ανοίξουν τις πόρτες τα συνδικάτα και να εγγραφούν όλοι οι εργαζόμενοι σε αυτά.

Είπαν κάποιοι συνάδελφοι ότι από 1^{ης}/1^{ου} του 2011 και με την εφαρμογή του Καλλικράτη θα είμαστε όλοι συμβασιούχοι. Συνάδελφοι, θα είμαστε όλοι συμβασιούχοι. Γιατί όπως γνωρίζετε, από 1^{ης}/1^{ου} του 2011 όλοι οι εργαζόμενοι θα καταταγούν σε προσωποπαγείς θέσεις. Όπως επίσης γνωρίζετε η κυβέρνηση για να αποτρέψει, για να μπορέσει να εκτονώσει τις αντιδράσεις που υπάρχουν, στέλνει όλους τους εργαζόμενους από τις ΔΕΚΟ που κλείνει τους στέλνει στους δήμους.

Και γνωρίζετε ότι η σύσταση των νέων Οργανισμών Εσωτερικής Υπηρεσίας που θα πρέπει να γίνουν στο πρώτο εξάμηνο του 2011 θα πρέπει να γίνουν με βάση και τον μέσο όρο των τακτικών εσόδων που έχει κάθε δήμος, για να συστήσει και τις ανάλογες θέσεις. Και γνωρίζουμε ήδη ότι πολλοί δήμοι αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης ήδη, με τις σημαντικές μειώσεις που έγιναν στις ΚΑΠ το 2010.

Άρα το τοπίο θα είναι πολύ διαφορετικό και το 2011 θα είναι εφιαλτικό για τους εργαζόμενους, Γι' αυτό ακριβώς πρέπει να δούμε κάποια πράγματα εάν δεν θέλουμε, όπως είπα και στην αρχή, να ξεπεραστούμε από την ίδια τη ζωή.

Νομίζω, συνάδελφοι, ότι και απευθύνομαι κυρίως στους συναδέλφους της ΠΑΣΚΕ, οι οποίοι μέχρι στιγμής δεν δέχονται την εγγραφή των συμβασιούχων. Το θέμα, συνάδελφοι, δεν είναι, όπως είπα και προηγουμένα, εάν οι συμβασιούχοι που είπε κάποιος συνάδελφος θα φύγουν αύριο, θα ψηφίσουν και θα φύγουν.

Πρέπει να πούμε και το εξής: ήδη η τροποποίηση που έγινε στο Καταστατικό Συνέδριο των Χανίων προέβλεψε ότι οι αντιπρόσωποι για τα Συνέδρια της Ομοσπονδίας θα εκλέγονται το τελευταίο πεντάμηνο - τετράμηνο - δίμηνο, 15 μέρες πριν την έναρξη του Συνεδρίου της Ομοσπονδίας.

Κατά βάση όλοι οι εργαζόμενοι, όλο το εκλογικό σώμα που θα αναδείξει τους αντιπροσώπους θα είναι στην εργασία. Για να μην πούμε ότι στο συνδικαλιστικό κίνημα στον ιδιωτικό τομέα αντιμετωπίζει από την ίδρυσή

του αυτό το πρόβλημα. Και νομίζω ότι κυρίως θα πρέπει να δούμε τη στροφή που θα φέρει, όπως είπα και πριν, στο συνδικαλιστικό κίνημα, στον προσανατολισμό του η ένταξη των εργαζόμενων που λέμε στις ελαστικές εργασιακές σχέσεις.

Και τελειώνοντας, συνάδελφοι, τελειώνω, κοιτάξτε συνάδελφοι, μπορεί να έγινε λίγο κατάχρηση του χρόνου, όμως πρέπει να πούμε ότι οι άλλοι συνάδελφοι που θα μιλήσουν, μίλησαν και 20 λεπτά το μεσημέρι κτλ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δεν σε απαγόρευσε κανένας, Γιώργο, να μιλήσεις.

Γ. ΧΑΡΙΣΗΣ: Δεν μου απαγόρευσε κανένας, συνάδελφοι, με απαγόρευσε η συνείδησή μου αλλά και αυτοί οι οποίοι δεν ψηφίσαν αυτό όταν βγήκα έξω να πάω στη διαδήλωση, πίνανε καφέδες και συζητούσαν έξω. Και από ό,τι έμαθα και το Συνέδριο διακόπηκε για διάφορες συσκέψεις πολύ γρήγορα. Θα μπορούσαν όλοι αυτοί οι συνάδελφοι να ήτανε στην πορεία.

Αλλά εν πάση περιπτώσει κλείνω όμως, δεν θέλω να ανοίξω αυτή την κουβέντα, γιατί σχετίζεται με το τι συνδικαλιστικό κίνημα θέλουμε να έχουμε, εάν θέλουμε ένα συνδικαλιστικό κίνημα που θα είναι μόνο προϊστάμενοι και διευθυντές σε λίγα χρόνια, εάν το δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα θα είναι η γραφειοκρατία του κράτους, τότε αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα δεν το χρειάζονται ούτε οι γραφειοκράτες, να το ξέρετε. Πολύ περισσότερο δεν το χρειάζονται ούτε οι εργαζόμενοι οι οποίοι θα εργάζονται στις επισφαλείς εργασιακές σχέσεις.

Τελειώνω, συνάδελφοι, με το δεύτερο θέμα που είναι κομβικό, τα ζητήματα της δημοκρατίας. Πολλοί συνάδελφοι και από την ΠΑΣΚΕ και από τη ΔΑΚΕ λένε ότι διαμαρτύρονται και καλά κάνουν όταν η Ομοσπονδία παίρνει απόφαση για απεργιακές κινητοποιήσεις ή όταν παίρνει απόφαση για να κλείσει τις απεργιακές κινητοποιήσεις, διαμαρτύρονται γιατί η ηγεσία της Ομοσπονδίας, η Εκτελεστική Επιτροπή μόνο παίρνει αυτή την απόφαση. Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα.

Εμείς λέμε ότι, δεν λέμε γενικά, δεν θέλουμε ένα γραφειοκρατικοποιημένο συνδικαλιστικό κίνημα. Λέμε: για το ετήσιο πρόγραμμα δράσης και για την έναρξη και το κλείσιμο πολυήμερων απεργιακών κινητοποιήσεων πρέπει να συνέρχεται το σώμα των αντιπροσώπων των σωματείων, όπου με συλλογικές αποφάσεις θα κρίνουν

την πορεία, την τακτική και το πότε θα κλείσει μια κινητοποίηση, για να κάνουμε συμμετοχούς όλους τους εργαζόμενους, γιατί αυτό που πρέπει να γίνει πρέπει να είναι η επιστροφή της ηγεσίας προς τη βάση και όχι το αντίστροφο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Πολυμερόπουλος έχει το λόγο.

Β. ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ: Δυστυχώς έχω ένα πρόβλημα με το λαιμό και αυτό μου αφαιρεί τη δυνατότητα να έχω μια, ως συνήθως, αντιπαράθεση με τους συναδέλφους από δω πέρα.

Αγαπητοί συνάδελφοι, ακούστηκαν ετερόκλητες απόψεις, ενδιαφέρουσες απόψεις, τις οποίες ο ιστορικός του μέλλοντος πραγματικά θα τις καταγράψει στα απομνημονεύματά του και θα κοιτάζουν έκθαμβοι οι μελλοντικοί συνάδελφοι το τι διατυπώνονται εδώ μέσα.

Ο ένας είναι υπερήφανος που έχει συμβασιούχους μέσω εργολάβου αλλά τους επέβαλε όμως, ήταν σκληρός, ήταν αιμοβόρος, ήταν αδίστακτος και επέβαλε στον εργολάβο, αυτός ο αιμοσταγής εργολάβος, να πληρώνει τους ταλαίπωρους εργαζόμενους με τη συλλογική σύμβαση της άθλιας Ομοσπονδίας. Ο φίλος μου ο Πετρόπουλος. Εύγε φίλε Πετρόπουλε, που έχεις τους εργολάβους αλλά τους επιβάλλει όμως τους κανόνες τους δικούς σου. Είναι πραγματικά πρωτοτυπία.

Και βεβαίως όλοι οι συνάδελφοι εδώ πέρα μας ψέγανε ως τώρα που είχαμε συμβασιούχους. Δεν είπε ένας ότι έχω και εγώ συμβασιούχους. Ξαφνικά σήμερα βρεθήκανε 32.500 συμβασιούχοι. Πού βρεθήκανε, συνάδελφοι, στεντόρειοι, που αποποιείστε το θέμα των συμβασιούχων και μετά βδελυγμίας το απορρίπτετε;

Πού βρεθήκανε; Είναι στο Δήμο της Αθήνας που σας βολεύει κάθε φορά; 1.500 είναι. Και στη Θεσσαλονίκη 2.000. Άντε πού θέλετε ακόμα να είναι; Και στην Ξάνθη; 1.000 και στην Ξάνθη. Έλα ντε που οι υπόλοιποι πού είναι; Τόσα χρόνια τι λέγατε; Δεν θέλουμε συμβασιούχους. Δεν υπάρχουνε συμβασιούχοι σε μας. Πού είναι οι 32 χιλιάδες οι συμβασιούχοι; Τους έχετε και λέγατε ψέματα επί δύο, τρία, τέσσερα χρόνια. Κοροϊδεύατε τον εαυτό σας και κοροϊδεύατε αλλήλους.

Εμείς λέγαμε έχουμε συμβασιούχους αλλά εσείς δεν είχατε ούτε το ηθικό ανάστημα να πείτε ότι τους έχουμε, τους έχουμε και βεβαίως

ψιθυρίζατε. Τώρα λοιπόν ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα. Πού ήταν αυτοί οι 32 χιλιάδες συμβασιούχοι που δεν τολμάγατε να πείτε ότι τους έχετε;

Αλλά άκουσα και άλλες ενδιαφέρουσες απόψεις. Άκουσα εδώ πέρα να δίνονται μονίμως μαθήματα από την αριστερά και πρέπει εγώ βεβαίως ο ταλαίπωρος δεξιός να δέχομαι τα μαθήματα της εισαγγελικής αριστεράς, η οποία έχει εκχωρήσει στον εαυτό της το ρόλο του εισαγγελέα.

Πρέπει βεβαίως με το ρόλο του εισαγγελέα που δεν της εκχώρησε κανένας, ούτε πρόκειται να της εκχωρήσει κανένας, να έχει εισαγγελική αντίληψη εναντίον των πάντων. Δεν μας αφορά η άποψή σας, δεν δίνουμε μαθήματα αλλά δεν παίρνουμε και από κανέναν μάθημα. Δεν δεχόμαστε μαθήματα από κανέναν. Ξεκαθαρισμένες κουβέντες. Είμαστε αυτοί που είμαστε, είμαστε υπερήφανοι για τα πιστεύω, για τις ιδέες και για την πορεία μας. Δεν εκχωρούμε τίποτα σε κανέναν.

Και βεβαίως είπε και ο φίλος μου ο Γιώργος έχουμε πρόβλημα. Πώς ανοίγουμε και πώς κλείνουμε την απεργιακή κινητοποίηση. Κανένα πρόβλημα, Γιώργο, δεν έχουμε να ανοίξουμε την κινητοποίηση. Το μέγα πρόβλημα το οποίο έχουμε είναι πώς την κλείνουμε. Και βεβαίως δεν έχεις κλείσει ούτε εσύ, ούτε η ΔΑΣ, ούτε μία κινητοποίηση. Μια χαρά την ανοίγετε, αλλά ποτέ δεν κλείσατε κινητοποίηση.

Να έρθουν οι άλλοι να την κλείσουμε διότι αν την κλείσετε θα φανείτε λιγότερο επαναστάτες. Και αν φανείτε λιγότερο επαναστάτες μπορεί να φύγουν δυο - τρία ψηφάκια για τις Συσπειρώσεις ή για να φύγουνε για τη ΔΑΣ. Και αν φύγουνε θα κλαίμε μετά και θα λέμε ότι εμείς γίναμε λιγότερο επαναστάτες, άρα πώς θα παρουσιαστούμε και θα πούμε ότι είμαστε η ακραιφνής επανάσταση στην Ελλάδα.

Και βεβαίως, αγαπητοί συνάδελφοι, σήμερα λέμε όλοι για τους συμβασιούχους. Είχα τη δυνατότητα το πρωί να εκφράσω πλήρως τις απόψεις μας και κατανώ το Γιώργο τον Χαρίση που μίλησε περισσότερο διότι το πρωί δεν είχε μιλήσει, έστω και με δική του ευθύνη. Αλλά εμείς, είπα και το πρωί, τι διαφορετικό λέμε εδώ και τέσσερα χρόνια;

Είμαστε επακριβείς σε ό,τι έχουμε πει όλα τα χρόνια. Δεν αλλάζουμε το παραμικρό. Δεν κάνουμε καμία διαφοροποίηση. Ό,τι λέγαμε στα Χανιά το λέμε και τώρα. Ό,τι λέγαμε στη Ρόδο το λέμε και τώρα. Δεν

υπάρχουν διαφοροποιήσεις. Εμείς κωλοτούμπες δεν κάνουμε. Αυτά που πιστεύουμε αυτά λέμε.

Λέμε νομιμοποίηση των συμβασιούχων, όσοι επιτελούν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Δεν χαϊδεύουμε κανένα αυτό, δεν απορρίπτουμε κανέναν. Ο οποιοσδήποτε μπορεί να κάνει κωλοτούμπες, πάντως σε μας δεν θα βρείτε κωλοτούμπες. Συνδικαλιστές κωλοτούμπες δεν θα βρείτε, όσο και αν ψάξετε.

Και έλεγε και ο φίλος μου ο Θέμης ότι υπάρχει ένα ζήτημα και δεν εγγράφονται οι συμβασιούχοι, διότι δεν μπορεί να εγγράφουνε λόγω ΑΔΕΔΥ. Έλα ντε που τώρα πήγαμε στο Συνέδριο και αγαπητέ Γιώργο, επειδή ήσυνα έξω το πρωί, στο λέω τώρα πάλι, δεν ήτανε δική σου η πρόταση να γίνει Καταστατικό Συνέδριο. Η πρόταση ήταν του Πολυμερόπουλου και αυτή ήταν η πρόταση η οποία υιοθετήθηκε. Δεν βάλατε ποτέ πρόταση Καταστατικού Συνεδρίου στην ΑΔΕΔΥ.

Τώρα λοιπόν έρχεται η ΑΔΕΔΥ και λέει ότι εμείς θα πάμε σε Καταστατικό Συνέδριο και θα αλλάξουμε το Καταστατικό. Και βεβαίως αφαιρείται πλέον η νομιμοποίηση που είχατε, συνάδελφοι, να λέτε ότι η ΑΔΕΔΥ είναι αυτή η οποία εμποδίζει να εγγραφούνε οι συμβασιούχοι. Αλλά βεβαίως επειδή ήτανε πολύ πρόσφατο το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, αν δεν κάνω λάθος, ο συνάδελφος ο Αγκαβανάκης, σύντροφος καθ' ημάς, έβαλε και ένα θέμα νομικό, γι' αυτούς οι οποίοι από την ΟΕΝΓΕ είχανε ψηφίσει και ήτανε συμβασιούχοι.

Δεν έβαλε θέμα για την ΟΕΝΓΕ ότι είναι νομικό το ζήτημα και τι νομικό; Όχι της λαϊκής δικαιοσύνης, της αστικής δικαιοσύνης. Ήταν ένα ζήτημα νομικό της αστικής δικαιοσύνης και είπε να το εξετάσουμε. Εμείς λοιπόν είχαμε πει: δεν καταστρατηγούμε το Καταστατικό έως το Συνέδριο το Ενδιάμεσο που θα γίνει. Τηρούμε τις καταστατικές διαδικασίες και θα τις τηρήσουμε, είχαμε πει, με θρησκευτική ευλάβεια. Και αυτό πράξαμε.

Δεν πράξαμε τίποτα διαφορετικό. Και είχαμε πει ότι πρέπει να πάμε σε ένα Συνέδριο το οποίο ουσιαστικά είναι Συνέδριο στο οποίο θα συζητήσουμε για συμβασιούχους μέσα ή έξω. Υπάρχουν και οι υπόλοιπες καταστατικές διαφοροποιήσεις.

Είπα το πρωί, να συζητήσουμε τα πάντα, αλλά με μία αντίληψη, με μία προτεραιότητα. Είτε συζητάμε και συμφωνούμε σε ένα μίνιμουμ για τους συμβασιούχους και συζητάμε τα υπόλοιπα, είτε δεν έχει κανένα νόημα η οποιαδήποτε άλλη συζήτηση. Βεβαίως δεν θα πω ότι κάποιες αλλαγές δεν πρέπει να γίνουν ή είναι αλλαγές οι οποίες δεν έχουνε καμία βάση. Όμως η διαφορά αυτών των αλλαγών με το κύριο ζήτημα που μπαίνει είναι η μέρα με την νύχτα.

Και επαναλαμβάνω επειδή δεν θέλω να καταχραστώ το χρόνο, επειδή μίλησα το πρωί. Θα πω λοιπόν πολύ απλά: ελάτε όλες οι παρατάξεις να συμπαραταχθούμε σε μία μίνιμουμ απόφαση σύμπλευσης όσον αφορά τους συμβασιούχους. Να δεχθούμε ότι εγγράφονται οι συμβασιούχοι και αν θέλετε να βρούμε πού μπορούμε να συγκλίνουμε με αμοιβαίες υποχωρήσεις - για ένα μήνα, για δύο μήνες, για μισό μήνα, για 15 μέρες;

Εκεί πέρα να βρούμε ένα μίνιμουμ σύμπλευσης. Αν βρούμε το μίνιμουμ της σύμπλευσης που σημαίνει εγγράφονται οι συμβασιούχοι, τότε τα υπόλοιπα τα λύνουμε. Και εάν οι άλλες οι παρατάξεις θέλουνε πραγματικά να επιλυθεί το ζήτημα μπορούμε λοιπόν με αυτή την πρόταση να οδηγήσουμε και την ΠΑΣΚΕ να ξανασκεφτεί το ζήτημα και να το επαναφέρει και να διαφοροποιήσει τη στάση της.

Εάν όμως δεν θέλουμε να πάμε έτσι, στη συγκεκριμένη πρόταση η οποία δίδει διέξοδο στους πάντες, χωρίς να υπάρχουνε νικηταί, χωρίς να υπάρχουν ηττημένοι και χωρίς να υπάρχουνε πρωτοπόροι και οπισθοφόροι, τότε όλα όσα λέγονται είναι υποκρισία. Εάν πάμε με τρεις και τέσσερις συγκεκριμένες προτάσεις η κάθε παράταξη μόνη της σημαίνει ότι είναι υποκρισία.

Υποκρισία για να μην εγγραφούν οι συμβασιούχοι και να μπορούμε να παίζουμε το παιχνιδάκι το οποίο παίζετε μέχρι τώρα και να μπορούμε να λέμε ότι εμείς είμαστε οι καλοί και οι στεντόρειοι που θα σας μονιμοποιήσουμε, αλλά ελάτε τώρα μαζί μας και αυτή είναι η άποψη η οποία διαμορφώνεται σε αυτούς τους ανθρώπους.

Κλείνοντας, αγαπητοί συνάδελφοι, η κοινωνία μας έχει ξεπεράσει. Αυτοί οι συμβασιούχοι δεν είναι συμβασιούχοι των δύο και των τριών ετών. Και είπε κάποιος συνάδελφος: μα μετά από ένα εξάμηνο ή ένα

δίμηνο φεύγουν οι συμβασιούχοι. Μα και αυτός που φεύγει με σύνταξη, μετά από μία βδομάδα, από ένα μήνα, από ένα εξάμηνο και εκείνος φεύγει αλλά έχει ψηφίσει πριν. Και εκείνος φεύγει αλλά ψήφισε.

Και είπαν κάποιοι άλλοι ότι οι συμβασιούχοι δεν γνωρίζουνε, ρε παιδί μου, τα πράγματα. Δεν τα ξέρουνε καλά. Πρέπει να τα μάθουνε πρώτα και μετά να ψηφίζουνε. Μα ο συμβασιούχος των οκτώ ετών δεν τα ξέρει καλά τα πράγματα. Τώρα τα μαθαίνει. Αυτός που έρχεται σε τέσσερις μήνες έχει θητεία τεσσάρων μηνών και ψηφίζει το έχει μάθει καλά το πράγμα, το έχει εντυπώσει, αλλά αυτός που είναι οκτώ χρόνια δεν το έχει μάθει, θέλει μία θητεία δέκα χρόνια ακόμη να βγει στη σύνταξη ο συμβασιούχος και θα μάθει ο συνταξιούχος που θα έχει πλέον ατελείωτο χρόνο.

Αγαπητοί συνάδελφοι, απευθύνομαι στις υπόλοιπες παρατάξεις, εάν θέλετε μπορούμε να πάμε στη συγκεκριμένη πρόταση η οποία δίδει λύση ξεκάθαρη και δίδει λύση με μία προοπτική και με μία σύγκλιση. Εάν δεν πάμε έτσι το θέμα έχει τελειώσει και για μας δεν έχει κανένα ενδιαφέρον να πάμε σε οποιαδήποτε άλλη διαφοροποίηση.

Και απευθυνόμενος στους φίλους της ΠΑΣΚΕ, εγώ καταλαβαίνω απολύτως και ξέρετε και ότι δεν μάσησα τα λόγια μου και μπορώ να μιλάω ευθέως και ενώπιος ενώπιω, καταλαβαίνω και τις δυσκολίες που έχετε εάν υπάρχουν οι αποφάσεις των διαφόρων οργάνων και μία άποψη την οποίαν έχετε στοιχειοθετήσει, αλλά είναι καιρός να την διαφοροποιήσετε. Είναι σήμερα μία ευκαιρία να πάμε με μία σύμπλευση. Να έχετε κάνει μία γενναία υπέρβαση.

Να έχετε κάνει το επόμενο βήμα, διότι η Ομοσπονδία δεν μπορεί να προχωρήσει ως έχει. Η ΑΔΕΔΥ δεν μπορεί να προχωρήσει ως έχει. Το συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπορεί να προχωράει διότι σε λίγο το δημόσιο θα είναι 250 χιλιάδες και αυτοί οι οποίοι θα είναι απέναντι θα είναι τετραπλάσιοι ή πενταπλάσιοι. Ελάτε να πάμε όλοι μαζί. Είναι ευκαιρία, είναι ιστορική ευκαιρία και ας αναλάβει ο καθένας τις ιστορικές του ευθύνες. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Καταχανάς έχει το λόγο από την ΔΑΣ.

Γ. ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ: Συναδέλφισσες, συνάδελφοι, ουκ εν τω πολλώ το ευ. Νομίζω καταθέσαμε ο καθένας τις προτάσεις του, συζήτηση έγινε κατά κύριο

λόγο πιστεύω επί της ουσίας και μου επιτρέπεται να καταθέσω δύο ζητήματα και μία πρόταση.

Υπάρχει ένα ζήτημα το οποίο είναι να εγγράφονται οι συμβασιούχοι, οι έχοντες πάγιες και διαρκείς ανάγκες, που είπε ο συνάδελφος, ο εκπρόσωπος της ΔΑΚΕ, γι' αυτό την έβαλε το πρώι λίγο στην αρχή να εγγράφονται οι συμβασιούχοι και στο τέλος έλεγε με τις πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Εμείς κάναμε σύνθεση και βγάλαμε τα συμπεράσματά μας.

Κοιτάξτε να δείτε συνάδελφοι, είναι ζήτημα σήμερα να λες με πάγιες και διαρκείς ανάγκες όταν ο Καλλικράτης και ο ίδιος ο Πρωθυπουργός προχθές έκανε σεμινάρια στο στρατό των 325 Καλλικρατικών δημάρχων και περιφερειάρχων και τους έλεγε: τους εξειδίκευε τον Καλλικράτη, έναν τίτλο μόνο. Ότι η Τοπική Αυτοδιοίκηση πρέπει να είναι φιλική προς την ιδιωτική πρωτοβουλία.

Άρα όταν έρχεται η υγεία στην Τοπική Αυτοδιοίκηση οι πάγιες και διαρκείς ανάγκες σε ένα νοσοκομείο θα είναι με 200 και 300 εργαζόμενους και γιατρούς ή με 50 και 60 για να έχει μεγαλύτερο κέρδος ο ιδιώτης; Να μια πάγια και διαρκή ανάγκη. Όπως και για ένα σχολείο το οποίο δεν συμφέρει να λειτουργεί και ένας βρεφονηπιακός που δεν θα συμφέρει να λειτουργεί δεν θα κλείνει;

Άρα οι πάγιες και διαρκείς ανάγκες έχουν να κάνουν πρώτα και κατά κύριο λόγο με τις ανάγκες του ίδιου του εργαζόμενου. Και όχι οι προσαρμοσμένες ανάγκες που θέλει να κερδίσει το κεφάλαιο. Άρα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι είναι μία πρόταση, γι' αυτό και απευθύνθηκε ο συνάδελφος ο επικεφαλής στη ΔΑΚΕ στην ΠΑΣΚΕ που έρχεται πιο κοντά στις προτάσεις της ΠΑΣΚΕ.

Δεύτερο ζήτημα. Αν διαβάσετε τις προτάσεις τις οποίες έχει καταθέσει η ΠΑΣΚΕ στο σώμα για να υιοθετηθούνε, υπάρχει συνάδελφοι το εξής ζήτημα: μάλιστα, παραμένουμε ως έχουμε και δημιουργείται ένα ερώτημα: μπορείτε να νιώθετε υπερήφανοι για τη συλλογική σύμβαση εργασίας που σε μια σειρά δήμους χρησιμοποιούνται για να πληρώνονται και οι ορισμένοι χρόνου και οι ενοικιαζόμενοι εργαζόμενοι, αλλά αυτοί πρέπει να απαντήσετε: θα έχουνε λόγο;

Θα έχουμε λόγο για την συλλογική τους σύμβαση ή θα τους λες μόνο στο πρωτοβάθμιο, μέχρι εκεί, παραπάνω σκάσε; Αλλά θα έχουμε την Επιτροπή των συμβασιούχων στην Ομοσπονδία που θα φροντίζουμε για τα προβλήματά τους, γι' αυτούς χωρίς αυτούς.

Γι' αυτό, συνάδελφοι, εμείς επιμένουμε και καταθέτουμε ξανά, και πάμε στο ζήτημα της πρότασης, ολοκληρωμένα την πρότασή μας. Να εγγράφονται όλοι οι εργαζόμενοι με οποιοδήποτε τρόπο πρόσληψης, χωρίς όρους και προϋποθέσεις στα σωματεία, χρονικά όρια και βέβαια με πλήρη δικαιώματα. Δεν μπορεί να έχουμε μόνο υποχρεώσεις. Τα δικαιώματά τους πρέπει να είναι πλήρη.

Δεύτερο ζήτημα: μία Ομοσπονδία σε κάθε χώρο κλάδου και να ενοποιήσουμε την Ομοσπονδία τη δικιά μας με τις Περιφέρειες, με τις ΔΕΥΑ, με τις άλλες Ομοσπονδίες του Κλάδου, την ΠΟΠ ΟΤΑ. Αυτή να είναι η προσπάθειά μας. Και όχι να συζητάμε στους διαδρόμους του προηγούμενου Συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ ότι εγώ έχω τρία σωματεία, εσύ τέσσερα, πάμε να φτιάξουμε μια Ομοσπονδία της καθαριότητας. Και κατά τα άλλα υποκριτικά εδώ πέρα να λέμε μία Ομοσπονδία. Γνωρίζουμε τι γίνεται. Τίποτα κρυπτόν υπό του ήλιου.

Και βέβαια ταυτόχρονα δεν μπορούμε να πέσουμε σε μια βεντέτα, συνάδελφε εκπρόσωπε της ΠΑΣΚΕ, επέτρεψε μου, για τα ζητήματα των Περιφερειακών Συμβουλίων και όπως αναφέρετε στην εισήγησή σας θα καλύπτουν τα κενά που δημιουργούνε σήμερα τα αδύνατα Νομαρχιακά Τμήματα της ΑΔΕΔΥ. Εμείς δεν μπορούμε να μπούμε σε μία διαδικασία Κράμερ εναντίον Κράμερ. Είναι δικά σας ζητήματα, λύστε τα.

Μία Ομοσπονδία, μία Συνομοσπονδία λέμε, όχι μία Συνομοσπονδία που θα αντικαταστήσει μια άλλη κακή Συνομοσπονδία. Και όλα αυτά τα ζητήματα, συνάδελφοι, βέβαια εμείς τα βάζουμε υπό μία προοπτική. Ότι έχει σημασία να συνεδριάζουνε και να έχουμε λόγο τα πρωτοβάθμια σωματεία γιατί, συνάδελφοι, μια πρόταση μόνο να σας πω. Εμείς αυτή την πρότασή μας γι' αυτό το Καταστατικό Συνέδριο, αν δεν κάνω λάθος, σας την έχουμε καταθέσει από τα τέλη Αυγούστου.

Για φανταστείτε όλες οι παρατάξεις να είχανε καταθέσει τις προτάσεις τους και να γινόταν ουσιαστική συζήτηση σε Γενικές Συνελεύσεις

Σωματείων και μιας και θέλουμε και το λόγο των Πρωτοβαθμίων που θα φορτώνονται τους συμβασιούχους, να είχανε εδώ πέρα πρώτο λόγο. Μετά από Γενικές Συνελεύσεις να φέρνανε και τις αποφάσεις τους.

Να γιατί επιμένουμε ότι αυτές οι Συνελεύσεις και σε ζητήματα κινητοποιήσεων άμεσων αλλά και μία φορά το χρόνο θα διαμορφώνουν γνώμη καλύτερη τουλάχιστον αν ερχόταν από τη βάση. Αυτά, συνάδελφοι, βέβαια πιστεύουμε ότι δεν έχουμε αυταπάτες. Οι όποιες αυτές αλλαγές από μόνες τους μπορούν έτσι κι αλλιώς να προσδιορίσουν τον προσανατολισμό.

Είναι όμως μέτρα που μπαίνουν για να βοηθήσουν την ενιαία δράση του συνδικαλιστικού κινήματος. Αυτό που λέμε βοηθάνε στην ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος, συνάδελφοι.

Καταλήγοντας θέλω να πω ότι αύριο στις 5 η ώρα στο Σύνταγμα το ΠΑΜΕ, η ΠΑΣΕΒΕ, οι επαγγελματιοβιοτέχνες, οι αγρότες, οι άνεργοι, οι γυναίκες, οι μαθητές, οι φοιτητές, ετοιμαζόμαστε να υποδεχθούμε εντός παρενθέσεως τον αποτυχόντα σοσιαλιστή Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας, επιτυχόντα όμως του ΔΝΤ. Εκεί δοκιμάζεται το μέτωπο απέναντι στο μινώταυρο του καπιταλισμού και τους εξυπηρετητές του.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο συνάδελφος Μπαλασόπουλος έχει το λόγο.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, πιστεύω ότι η παρουσία σας δείχνει το ενδιαφέρον που έχει το σημερινό Συνέδριο και με τις αποφάσεις μας θα καθορίσουμε σημαντικά ζητήματα.

Εγώ θέλω να ρωτήσω, συνάδελφοι, αν πραγματικά έχει πειστεί κάποιος ακούγοντας τον τελευταίο ομιλητή που σήμερα ήρθε στο βήμα να μας μιλήσει για ενιαία δράση των συνδικάτων, όταν το προηγούμενο χρονικό διάστημα το μόνο που κάνουν είναι να υπονομεύουν τους συντονισμένους ενωτικούς αγώνες είτε της Ομοσπονδίας, είτε της ΑΔΕΔΥ, σχετικά με την αντιμετώπιση των προβλημάτων.

Αυτό βέβαια είναι ξεκάθαρο γιατί το κάνουν. Γιατί δεν πιστεύουν ούτε στην ενότητα, ούτε στην αναγκαιότητα ότι πρέπει αυτή τη στιγμή μπροστά στην ολομέτωπη επίθεση που θα δεχθούμε να είμαστε πιο δυνατοί, για να αντιμετωπίσουμε αυτή την κατάσταση.

Εγώ, συνάδελφοι, θα απαντήσω σε κάποια ζητήματα, γιατί το είπα και στην πρωινή μου ομιλία, ότι εδώ περισσεύει η υποκρισία. Μιλάμε για

δημοκρατία. Και εμείς θέλουμε δημοκρατία. Λένε για κάποιο σώμα το οποίο θα είναι λέει το σώμα των αντιπροσώπων ή των γενικών συνελεύσεων, το οποίο θα αποφασίζει την απεργία και θα την κλείνει.

Δύο παραδείγματα. 16 - 17 έχουμε αποχή. Και λέμε ότι η Δευτέρα θα είναι μέρα Γενικών Συνελεύσεων και την Τρίτη θα συνεδριάσει η Εκτελεστική Επιτροπή προκειμένου να κλιμακώσει τις απεργιακές κινητοποιήσεις. Τι πιο ξεκάθαρο όταν βρίσκεσαι σε μια προετοιμασία μιας απεργιακής κινητοποίησης; Θα πει κάποιος ότι ναι, θα πρέπει όλα τα σωματεία να πάρουν θέση. Τρεις, συνάδελφοι, μας στείλαν απάντηση εγγράφως. Τρεις. Και είχα σκοπό να τα πω αύριο αυτά και θα τα δείξω ποια Σωματεία είναι.

Άρα λοιπόν αυτά είναι προφάσεις εν αμαρτίες για να δικαιολογήσουμε κάποιοι τα προβλήματα που υπάρχουν, γιατί όπου υπάρχουν τέτοια ζητήματα, γιατί έχουμε χορτάσει τον τελευταίο καιρό, ποιος έχει τέτοια συστήματα; Η ΔΟΕ και η ΟΛΜΕ. Για πείτε μου, κάθε ποτέ κάνει απεργία η ΔΟΕ και η ΟΛΜΕ; Μήπως κάνουνε κάθε 20 χρόνια και μας λένε κάναμε και κάναμε μια απεργία στα 20 χρόνια και τι έχει κάνει ο Κλάδος μας όλη την τελευταία δεκαετία μπροστά στα σοβαρά προβλήματα;

Αν θέλουμε πράγματι τον κλάδο να τον βάλουμε σε μια εσωστρέφεια είναι η πιο κατάλληλη λύση. Όμως το είπε ο Βασίλης, όλοι θέλουμε να ξεκινήσει η απεργία. Κανένας δεν την κλείνει. Ο καθένας μπορεί να βρει τις δικαιολογίες. Τελευταία δικαιολογία που ακούσαμε όταν ακουγόταν πολύ έντονα και πρέπει να ξέρετε ότι ακούμε όλες τις απόψεις, γιατί έχουμε τη δημοκρατία μέσα μας, όχι στα λόγια, ήταν ότι όταν είπαμε άλλες μορφές πάλης, πάμε και κάνουμε κατάληψη στη χωματερή.

Τι πρότειναν οι συνάδελφοι της ΔΑΣ; Να πάμε λέει να κάνουμε διαδήλωση στο Κολωνάκι γιατί λέει είναι μακριά από το κέντρο και δεν μπορεί, λέει, να υπάρξει το μήνυμα που πρέπει να στείλουμε. Για πείτε μου ποια απεργιακή κινητοποίηση ψηφίσατε; Μία. Μία να μου πείτε που ψηφίσατε το τελευταίο χρονικό διάστημα. Καμία δεν ψηφίσατε, καμία δεν ψηφίσατε.

Μιλάνε, συνάδελφοι, και νομίζουνε... Παπαδούδη, όταν θα μιλάω θα με σέβεσαι, γιατί αν θα ανοίξω το στόμα μου δεν θα ξαναμπείς εδώ μέσα. Θέλω να με σέβεσαι. Θέλω να με σέβεσαι. Εγώ όταν πήγα στο Δήμο,

Παπαδούδη, δεν πήγα με τα κομματικά ένσημα. Πήγα γιατί ήμουν άνεργος. Άντε μπράβο, άντε μπράβο. Λοιπόν, μην προκαλείς. Εγώ όταν πήγα στο φορέα που είμαι και σήμερα δεν πήγα σαν και σένα πρώτα στο Συνασπισμό και μετά όταν είδα ξαναγύρισα στο ΚΚΕ. Έχω καθαρές, καλά εντάξει. Είσαι ένας βρωμερός συκοφάντης που στο αποδίδω για μια άλλη φορά.

Λοιπόν, πάμε. Μιλάνε, ακούστε συνάδελφοι, μιλάνε και μας λένε ότι εμείς θα απολογηθούμε για τους Υπουργούς λείι της κυβέρνησης. Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα, συνάδελφοι, να απολογηθούμε για κανέναν. Εμείς θα απολογηθούμε για την πρακτική μας, για την παρουσία μας και για τον αγώνα που κάνουμε. Άλλωστε γι' αυτό μας επιβραβεύουν οι εργαζόμενοι.

Λένε για τον Πρωτόπαπα, λένε για τον φίλο μου τον Γιώργο τον Κουτρομάνη. Γιατί δεν μας λέτε, ρε παιδιά, για τον Πουλαρίκα που ήτανε στη συγκυβέρνηση που εσείς κάνατε και όταν έπεσε η κυβέρνηση αυτή και ήρθε μετά του Ζολώτα και ήρθε ο Μητσοτάκης είχε ξεχαστεί και είχε παραμείνει Υπουργός σας; Γιατί δεν λέτε για τον Ζαχαρέα; Αυτά τα ξεχνάτε;

Γιατί δεν λέτε για την επιστράτευση που κάνατε στους εργαζόμενους στην Τοπική Αυτοδιοίκηση; Εμείς τις καταγγέλλαμε τις επιστρατεύσεις αλλά εσείς δεν έχετε το κουράγιο ούτε την ιστορική μνήμη να καταγγείλετε ότι όταν ελέγχατε την ηγεσία του Υπουργείου Εσωτερικών επιβάλατε επιστράτευση, όταν απεργούσαμε γι' αυτά που πάλι συζητάμε σήμερα.

Συνάδελφοι, δεν είναι υποκρισία και θα φθάσω στο ζήτημα της εγγραφής, δεν είναι υποκρισία να μας λένε σήμερα κάποιες παρατάξεις για θητείες; Για κοιτάχτε την εκπροσώπηση της ΠΑΣΚΕ. Είναι κανένας, εγώ δεν ξέρω να είναι κανένας παραπάνω από μένα, γιατί και εμείς κάποια στιγμή θα φύγουμε.

Για κοιτάχτε αυτοί που μιλάνε για θητείες, έχουν το κουράγιο να πουν ότι εμείς τελειώσαμε και πάμε παραπάνω; Και καλά κάνουν, γιατί αυτό είναι εσωτερικό ζήτημα δημοκρατίας της κάθε παράταξης, το πώς βλέπει και πώς λειτουργεί στο συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά όχι να μας λένε να βάλουμε θητείες και οι ίδιοι να έχουν ξεχάσει πότε ήρθανε και πότε θα φύγουν. Είναι υποκρισία.

Μιλάνε, συνάδελφοι, αυτοί που είναι σήμερα υπερασπιστές των συμφερόντων. Είδα προ λίγου μια συνάδελφο εδώ απ' την Πετρούπολη. Ασχοληθήκαμε κάποια στιγμή με το πρόβλημα της Πετρούπολης. Δεν θέλω να το ανοίξω. Μπορούν να μας πούνε πώς απολύθηκαν οι άλλοι ή πώς βολεύτηκαν οι μεν και πώς βρεθήκανε, πόσοι εργαζόμενοι, με τη σύμφωνη γνώμη του Σωματείου, στο δρόμο; Αν αυτή είναι η ενότητα και η αγωνιστική σας παρέμβαση, δυστυχώς εμείς δεν θα πάρουμε, γιατί εμείς όταν αγωνιζόμαστε, το έχουμε δείξει στην πράξη, δεν βάζουμε ταμπέλα.

Όταν, συνάδελφοι, πήγα προχθές στο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ που πρέπει να σας πω ότι ήτανε το πιο άθλιο Συνέδριο σε ένα άθλιο περιβάλλον, λοιπόν και αυτά τα είπα και στην παράταξή μου, συνάδελφοι, δεν έχω πρόβλημα και τα λέω και δημόσια. Ένα άθλιο Συνέδριο σε ένα άθλιο περιβάλλον, γιατί αυτή τη στιγμή αυτά που έπρεπε εκεί να συζητήσουμε ήταν τα προβλήματα των εργαζομένων.

Αλλά δεν μπορεί να ακούω από τον εκπρόσωπο της ΔΑΣ, που εδώ εννοείται η ΔΑΣ είναι υπερασπιστής οποιασδήποτε μη νόμιμης ενέργειας στο όνομα της εργατικής τάξης, και να μας λέει, το είπα και το πρωί, ότι η Ομοσπονδία των Νοσοκομειακών Γιατρών επειδή καθυστέρησε έξι μήνες να κάνει Συνέδριο πρέπει να αποκλειστούνε 27 αντιπρόσωποι. Έτσι είναι Ροπαλίδη. Γιατί γελάς; Δεν το άκουσες; Δεν είναι υποκρισία αυτό να μας πουν ότι ενδιαφέρονται για τα προβλήματα;

Συνάδελφοι, πρέπει να μιλήσουμε με ανοιχτά χαρτιά. Και το Καταστατικό να ανοίξει είναι ξεκάθαρο ποιους θα ευνοήσει. Είναι ξεκάθαρο ποιους θα ευνοήσει, ποια παράταξη θα ευνοήσει. Την παράταξη της συνέπειας, της δυναμικής και της αγωνιστικότητας, όχι εσάς.

Είμαστε αυτοί που τον προηγούμενο χρόνο όταν το λέγαμε το κάναμε. Συνάδελφοι, είμαστε αυτοί, σαν Ομοσπονδία, που όταν ανακοίνωσε η προηγούμενη κυβέρνηση τις 22 χιλιάδες προσλήψεις με τα προγράμματα του ΟΑΕΔ, που το κάναμε πρώτη προτεραιότητα και το αποτρέψαμε. Ή το αμφισβητεί κανένας αυτό;

Δεν είμαστε αυτοί που λέμε ότι είμαστε ενάντια στις ελαστικές σχέσεις εργασίας; Αλλά κάτω απ' το τραπέζι διορίζουμε τις γυναίκες μας, τα

παιδιά μας και όλους τους συγγενείς μας και ερχόμαστε μετά να γίνουμε προστάτες.

Δεν διέκοψα κανέναν, δεν ενόχλησα κανέναν και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί έχουν τέτοια ενόχληση οι συνάδελφοί σας.

(Διαλογικές Συζητήσεις)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Παρακαλώ πολύ την Εκτελεστική να καθίσει κάτω. Συνέχισε συνάδελφε Πρόεδρε.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, συμφωνούμε ότι πρέπει να υπάρχουν ενιαίοι όροι; Συμφωνούμε ότι πρέπει να υπάρχουν κανόνες; Συμφωνούμε ότι σήμερα το πιο ζωτικό πρόβλημα των εργαζομένων δεν είναι αν θα ψηφίσουμε για την Ομοσπονδία ή για την ΑΔΕΔΥ, γιατί αν θέλετε πραγματικά να υπερασπιστούμε τα συμφέροντά τους εγώ κάνω πρόταση. Να αποφασίσει εδώ το Συνέδριο απεργιακή κινητοποίηση τέτοιας δυναμικής για την τακτοποίηση όλων όσων καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, για να μην τους κοροϊδεύουμε και τους βάζουμε στο περιτύλιγμα, γιατί συνάδελφοι όταν κάναμε... Μην προκαλείς συναδέλφισσα, μην προκαλείς.

Δεν έχω πρόβλημα, θα μιλάω μέχρι το βράδυ. Έχω πάρει από τον Φιντέλ Κάστρο. Έτσι μπράβο. Εκεί που γίνανε 250 χιλιάδες απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων και τα κάναμε όλοι γαργάρα, γιατί εκεί δεν υπάρχει κράτος. Και δεν μιλάμε για τις απολύσεις που γίνανε στην Τυποεκδοτική, διότι εκεί λειτουργούμε με τους κανόνες του καπιταλισμού. Δεν λειτουργούμε με τους κανόνες του κόμματος. Αυτή είναι, συνάδελφοι, και όσο δεν θέλουμε να το καταλάβουμε τόσο πιο πολύ...

(Διαλογικές Συζητήσεις)

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Λοιπόν, συνάδελφοι, είμαστε στην πιο κρίσιμη χρονική περίοδο. Ή θα επιλέξουμε να βάλουμε μπροστά τις μηχανές για να αντιμετωπίσουμε τα πραγματικά προβλήματα ή με την τακτική να αποπροσανατολίσουμε και να βάζουμε πάνω απ' όλα τις κομματικές ή τις μικροπαραταξιακές μας επιλογές το έχουμε χάσει το παιγνίδι, γιατί καλά είναι αυτά που λέμε για τους συμβασιούχους και εγώ πρόσφατα μας ζήτησαν οι συνάδελφοι στο Βοήθεια στο Σπίτι συνδικαλιστική κάλυψη και είπε ο φίλος μου ο Βασίλης την δώσαμε. Και πήγαμε στη συγκέντρωση.

Δεν είχανε ούτε τη διακριτική ευγένεια να πούνε ότι τη σημερινή απεργιακή κινητοποίηση την καλύπτει η ΠΟΕ - ΟΤΑ, είναι εδώ ο Πρόεδρος, είναι ο Παπαδούδης, είναι ο Χαρίσης, είναι και κάποιοι άλλοι. Γιατί ο καθένας έχει επιλέξει άλλα μετερίζια. Γιατί όταν κάναμε πρόσφατα την απεργιακή κινητοποίηση εγώ δεν είδα, συνάδελφοι, τις πέντε μέρες που απεργήσαμε κανένα συμβασιούχο. Δεν είδα, συνάδελφοι. Ή δεν τους ενδιαφέρει ή όπως λέτε εσείς δεν μας πιστεύουνε.

Άρα λοιπόν πρέπει να τους κάνουμε και να ενδιαφερθούν και να μας πιστέψουν, αλλά με την τακτική που ακολουθείται δυστυχώς δεν πρόκειται να γίνει ποτέ. Μίλησε ο φίλος μου ο Πετρόπουλος και είπε, διάβασε το τηλεγράφημα, μίλησε, αν ήσουνα εσύ ενωτικός εγώ είμαι αντιενωτικός τότε.

Λοιπόν, μίλησε ο συνάδελφος ο Πετρόπουλος και διάβασε λέει το τηλεγράφημα που έστειλε ο Σύλλογος της Νίκαιας και εγώ του λέω ότι το 2003 που πλειοψηφία στο Σύλλογο Εργαζομένων του Δήμου Νίκαιας που ήταν η ΔΑΣ ίδιο τηλεγράφημα, εγώ πιστεύω αντιγραφή κάνανε. Άρα λοιπόν εγώ λέω καλά κάνανε, γιατί είναι μέσα στην πολιτική της ευγένειας και της... Σε παρακαλώ τώρα Δημήτρη.

Συνάδελφοι, διαβάζοντας την πρόταση της ΔΑΣ και πράγματι εμείς δεν έχουμε πειστεί για την αναγκαιότητα, λέει: με βάση αυτή την καταστατική διάταξη πρέπει το Συνέδριο με απόφασή του να διευκολύνει ώστε τα σωματεία να προσαρμόσουν τα Καταστατικά τους και να συμπεριλάβουν στη δύναμή τους όλους τους εργαζόμενους. Ας την κάνουμε αποδεκτή.

Να δώσουμε σήμερα κατεύθυνση πάλι σε όλα τα Σωματεία προκειμένου να δώσουμε αυτή τη συνδικαλιστική και πολιτική κάλυψη, διότι και το 2004 που την δώσαμε δεν την ακολούθησαν όλοι. Γιατί όλοι αποφασίζουν σύμφωνα με τα κριτήρια που είναι καθαρά τα μικροκομματικά και μικροπαραταξιακά.

Και συνάδελφοι, επαναλαμβάνω, αν πράγματι θέλουμε να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα αυτών των εργαζομένων, δεν είναι να τους χρυσώσουμε το χάπι και να τους γράψουμε στην Ομοσπονδία. Είναι να βρεθούμε στην πρώτη γραμμή του αγώνα το επόμενο χρονικό διάστημα για όσους πράγματι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες και αυτή είναι η πρόταση η δική μας, προκειμένου να μην βρεθούν στην ανεργία και να

προστατέψουμε το δικαίωμα για μόνιμη και σταθερή δουλειά. Όλα τα άλλα είναι δικαιολογίες.

Ψηφοφορίες για τις Καταστατικές - Οργανωτικές αλλαγές

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Περνάμε στις ψηφοφορίες. Εάν ανοίξει νέος κύκλος ομιλητών εγώ δεν έχω κανένα πρόβλημα. Αν μετά τη δευτερολογία θέλετε να ανοίξει νέος κύκλος ομιλητών.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ (Α. ΣΙΜΟΣ): Θα διαβάσεις την πρόταση που κάναμε όμως, θα την διαβάσουμε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λοιπόν, απευθύνομαι τώρα και στο Προεδρείο. Είμαστε πενταμελές Προεδρείο, αποφασίζουμε μια διαδικασία. Θα παρακαλέσω όμως και τους συναδέλφους απ' τη στιγμή που εγώ είμαι παρών δεν θα ανοίγουνε τα μικρόφωνα και θα με διακόπτουνε. Ξεκάθαρο αυτό.

Λοιπόν, μισό λεπτό, διαδικασία. Μισό λεπτό, διαδικασία λέω. Ακούω Θεοδωρή, Θεοδωρή. Θα παρακαλέσω καταρχήν να καθίσουν όλοι κάτω. Όσοι θέλουν να σταθούν όρθιοι να περάσουν έξω από την αίθουσα και να σταθούν όρθιοι. Έχει καρέκλες, έχει καρέκλες.

Για την οποιαδήποτε καταστατική αλλαγή, το είπα και πριν, χρειάζεται τα $\frac{3}{4}$ των παρόντων αντιπροσώπων. Από ένα δείγμα που έχουμε αυτή τη στιγμή πρέπει να παρευρίσκονται 503. Δηλαδή θέλουμε 378. Εάν δεν συμπληρώνουμε 378 δεν χρειάζεται καμία συζήτηση, δεν περνάει καμία καταστατική αλλαγή.

Πριν περάσουμε στις καταστατικές αλλαγές, υπάρχει μία απόφαση του Γενικού Συμβουλίου για τη διαγραφή απ' τα μητρώα μελών της Ομοσπονδίας 13 Συλλόγων που είτε έχουνε συγχωνευθεί με άλλους Συλλόγους, είτε έχουνε πάρα πολύ καιρό να πληρώσουν συνδρομές και σύμφωνα με το Καταστατικό πρέπει να διαγραφούν.

Γι' αυτούς τους Συλλόγους εάν θελήσουνε να επαναδραστηριοποιηθούν υπάρχει η σχετική διάταξη, ορίζει το πώς θα προσφύγουνε και το τι οικονομικές υποχρεώσεις έχουν απέναντι απ' την

Ομοσπονδία. Εγκρίνεται η συγκεκριμένη διαγραφή πρόταση του Γενικού Συμβουλίου; Τις κάρτες επάνω. Αυτών των Συλλόγων ναι. Κατά; Λευκά;

Διεξάγεται ψηφοφορία δια ανατάσεως των καρτών για τη διαγραφή 13 Συλλόγων από την ΠΟΕ - ΟΤΑ σύμφωνα με πρόταση του Γενικού Συμβουλίου

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ομόφωνα λοιπόν οι 13 Σύλλογοι διαγράφονται από τη δύναμη της Ομοσπονδίας.

Ομόφωνα εγκρίνεται η διαγραφή των 13 Συλλόγων από την ΠΟΕ - ΟΤΑ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Διαδικασία, ακούω από την Εκτελεστική. Τι θέλετε συνάδελφοι;
(Διαλογικές Συζητήσεις)

Β. ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ: Η πρότασή μου ήταν σαφής. Εγγραφή ή μη των συμβασιούχων. Αυτά που λέει ο Καταχανάς τα ακούω βερεσέ. Βασική πρόταση. Εγγραφή ή μη. Απλά πράγματα είναι. Το δέχεσαι; Όλων λοιπόν. Το δέχεσαι; Εγγραφή όλων;

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: Όλων με πλήρη δικαιώματα. Γι' αυτό γίνεται όλος ο τζερτζελές.

Γ. ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ: Συνάδελφε, εμείς δεχόμαστε το εξής: εγγραφή όλων των συμβασιούχων ανεξαρτήτου τρόπου πρόσληψης με πλήρη δικαιώματα. Αυτή είναι η πρότασή μας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δεν την δέχεται. Υπάρχουν λοιπόν... Ποιοι είναι στο άρθρο 1...

Β. ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ: Μισό λεπτό. Σας βάζω, η πρότασή μου πολύ απλή είναι: σας λέω, η πρόταση είναι πολύ απλή. Λέω: άνοιγμα του Καταστατικού για τους συμβασιούχους ναι ή όχι και ψάχνουμε και βρίσκουμε το μίνιμουμ μετά που συμφωνούμε. Το πρόβλημά σου τι είναι;

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: Δεν έχει καμιά σχέση με την πρόταση που κάναμε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λοιπόν, δεν καταλάβατε καλά. Δεν θα ξεκινήσουμε τώρα το Συνέδριο. Την είπες στην τοποθέτησή σου. Λοιπόν, δεν ανοίγει κατάλογος ομιλητών. Υπάρχει η πρόταση του Προέδρου για το άρθρο 1 όπως ακούστηκε

και όπως υπάρχει και γραπτά στην εισήγηση. Για Ένωση όλων των ανεγνωρισμένων Σωματείων, όπως είναι η πρόταση. Ποιοι είναι υπέρ;

Διεξάγεται ψηφοφορία δια ανατάσεως των καρτών για την πρόταση του Προέδρου της ΠΟΕ - ΟΤΑ όσον αφορά το άρθρο 1 του Καταστατικού

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δεν περνάει η πρόταση, συνάδελφοι, δεν χρειάζεται να προχωρήσουμε, δεν παίρνει τα $\frac{3}{4}$. Γιατί δεν έχει τα $\frac{3}{4}$ συνάδελφε, εμφανές είναι.

Δεν εγκρίνεται η πρόταση

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Η δεύτερη πρόταση, η πρόταση της ΔΑΣ όπως ακούστηκε από το συνάδελφο Καταχανά και είναι και γραμμένη. Υπέρ της πρότασης του συναδέλφου του Καταχανά;

Διεξάγεται ψηφοφορία δια ανατάσεως των καρτών για την πρόταση της ΔΑΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δεν περνάει η πρόταση.

Δεν εγκρίνεται η πρόταση

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Η πρόταση του συναδέλφου Πολυμερόπουλου όπως ακούστηκε.

Γ. ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ: Μισό λεπτό. Εμείς λέμε και πάλι: πού είναι το πρόβλημα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Η πρόταση του συναδέλφου Πολυμερόπουλου. Ποιοι είναι υπέρ;

**Διεξάγεται ψηφοφορία δια ανατάσεως των καρτών για την πρόταση της
ΔΑΚΕ**

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δεν περνάει η πρόταση.

Δεν εγκρίνεται η πρόταση

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Η πρόταση του συναδέλφου του Χαρίση.

Γ. ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ: Συνάδελφοι, η πρόταση από ό,τι φαίνεται διαμορφώνεται ως εξής: να εγγραφούν οι συμβασιούχοι με πλήρη δικαιώματα. Υπάρχει καμιά διαφωνία; Ψηφίζουμε, ψηφίζουμε, με πλήρη δικαιώματα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, δεν συμπληρώνει τα $\frac{3}{4}$, δεν περνάει. Μετρήστε. Καθίστε κάτω. Καθίστε κάτω.

Γ. ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ: Κανείς δεν συμπληρώνει τα $\frac{3}{4}$.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Θα το λύσουμε. Καθίστε κάτω. Λοιπόν, υπάρχει ένσταση ότι περνάει; Λοιπόν καταμέτρηση. Να βγουν τρεις καταμετρητές. Ψηφολέκτες. Τρεις για να δούμε αν πλησιάζει...

(Διαλογικές Συζητήσεις)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Να μετρήσουμε παιδιά.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, να μετρήσουμε, καθίστε κάτω. Μισό λεπτό, να τον πάρω εγώ το λόγο; Λοιπόν, υπάρχει κάποιος που είναι από δω πάνω που πιστεύει ότι περνάει η πρόταση; Ρωτάω. Δεν περνάει συνάδελφοι, απλώς το κάνετε... Ωραία, καταμετρητές, όλοι με τα καρτελάκια μας και να καθίσουμε κάτω. Πάμε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Καθίστε κάτω. Εσύ πιστεύεις ότι περνάει; $\frac{3}{4}$ θέλει. Λοιπόν, μισό λεπτό. Κρατείται η συγκεκριμένη πρόταση. Συνάδελφε Μοναστηρίδη επιμένεις; Αποσύρει την πρόταση ο συνάδελφος Μοναστηρίδης. Λοιπόν καταμετρητές. Ποιοι; Τράκας, Μαρατζίδης, Γιατράκος.

Λοιπόν, εάν δεν καθίσετε κάτω δεν γίνεται καταμέτρηση. Συνάδελφοι, καθίστε κάτω. Υπάρχει ένσταση, κάποιος συνάδελφοι πιστεύουν

ότι πήρε η πρόταση τα $\frac{3}{4}$ των αντιπροσώπων. Κάποιοι το πιστεύουν. Ενδεικτικά ξαναρχίζουμε, γίνεται επανάληψη της ψηφοφορίας.

Ποιοι είναι υπέρ της πρότασης όπως ενοποιήθηκε τώρα. Υπέρ; Όλοι οι εργαζόμενοι. Καθίστε κάτω και σηκώστε τα καρτελάκια.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Να κάτσουμε όλοι κάτω τώρα.

**Διεξάγεται ξανά ψηφοφορία δια ανατάσεως των καρτών για την
πρόταση της ΔΑΣ**

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, είναι εμφανές ότι δεν συμπληρώνει τα $\frac{3}{4}$. $\frac{3}{4}$ θέλει.

**Διεξάγεται ξανά ψηφοφορία με κατάθεση καρτών στο Προεδρείο για την
πρόταση της ΔΑΣ**

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Λοιπόν, έχω μία πρόταση. Μισό λεπτό. Όσοι ψηφίζουν υπέρ να φέρουν τα καρτελάκια όλοι εδώ. Συμφωνάμε και θα τα μετρήσουμε. Πρόταση, όσοι είναι υπέρ να φέρουν τα καρτελάκια τώρα πάνω στο Προεδρείο του Συνεδρίου, τώρα εδώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, ποιος αποφάσισε αυτή τη διαδικασία; Και τι να κάνω;

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Όλα τα καρτελάκια που είναι υπέρ να έρθουν εδώ να μετρηθούνε.

(Διαλογικές Συζητήσεις)

Β. ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ: Όλα τα καρτελάκια τα οποία είναι υπέρ να έρθουν επάνω στο τραπεζάκι της Εφορευτικής Επιτροπής.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λοιπόν, καθίστε κάτω.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Αφήστε τα καρτελάκια εδώ. Κάποιοι θέλουν να αποφασίσουν μόνοι τους.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Οι συνάδελφοι με τα καρτελάκια που είναι υπέρ να έρθουν να καταθέσουνε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λοιπόν, θα καθίσετε;

(Διαλογικές Συζητήσεις)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Να κλείσει η πόρτα. Η ψηφοφορία είναι επί των παρόντων. Να φέρουν τα καρτελάκια αυτοί που είναι κατά.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, καθίστε κάτω. 182.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Παρακαλούμε όσοι φέρνουν τα καρτελάκια μετά να αποχωρούνε.

Γίνεται καταμέτρηση των καρτών

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Συνάδελφοι, λευκά υπάρχουν; Κάρτες λευκές να σηκωθούν. Καμία. Ψήφισαν υπέρ της πρότασης: 183 συνάδελφοι, κατά της πρότασης: 177, που σημαίνει 50 - 50 περίπου. Άρα, περίπου είπα, περίπου. Δεν συμπληρώνει η πρόταση τα $\frac{3}{4}$, δεν περνάει.

Δεν εγκρίνεται η πρόταση της ΔΑΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Στα υπόλοιπα άρθρα υπάρχουνε και άλλες προτάσεις. Υπάρχει η πρόταση για το άρθρο 27. Πώς θα ψηφίσουμε όμως τώρα;

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Συνάδελφοι, περιμένετε λίγο. Υπάρχει και άλλη πρόταση, περιμένετε. Τώρα δια ανατάσεως της χειρός για τις θητείες, στο άρθρο 27. Ποιοι είναι υπέρ; Με τα χέρια τουλάχιστον, ενδεικτικά. Δύο.

Διεξάγεται ψηφοφορία δια ανατάσεως της χειρός όσον αφορά το άρθρο 27 του Καταστατικού περί θητειών

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δεν περνάει η πρόταση.

Δεν εγκρίνεται η πρόταση

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Στο άρθρο 11. Προσθήκη για την μηνιαία συνδρομή, να υπολογίζεται... Λοιπόν, συνάδελφοι δεν περνάει καμία απ' ό,τι φαίνεται καταστατική αλλαγή. Το Καταστατικό της Ομοσπονδίας παραμένει ως έχει. Ραντεβού στο επόμενο Καταστατικό - Οργανωτικό Συνέδριο. Λύεται η συνεδρίαση. Αύριο έχουμε το 40° Τακτικό Συνέδριο.

Δεν εγκρίνεται καμία αλλαγή στο Καταστατικό της Ομοσπονδίας

Γ. ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ: Για τα τρία Σωματεία δεν θα πούμε τίποτα;

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Αύριο τώρα.

ΛΗΞΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΟΥ 39^{ου} ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ - ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟΥ
ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ